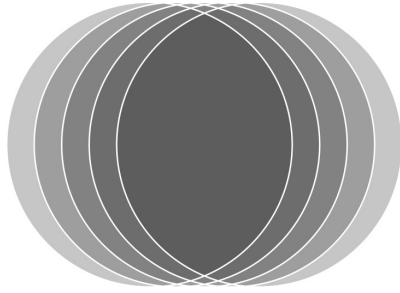

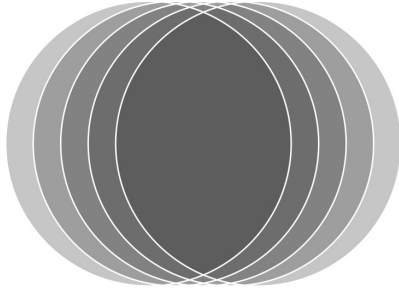

JOHN PIPER.....
BEŞ NOKTA

TANRI'NİN LÜTFUNU DAHA DERİNDEN
TECRÜBE ETMEK İÇİN

**BES
NOKTA**

BES TANRI'NİN LÜTFUNU
DAHA DERİNDEN
TECRÜBE ETMEK İÇİN

NOKTA

JOHN PIPER

KARANLIKTAN IŞIĞA YAYINLARI

Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
info@karanliktanisisiga.com
www.karanliktanisisiga.com
Tel: (0212) 567 89 93

Kitap: Beş Nokta
Özgün Adı: Five Points
Yazar: John Piper
Çevirmen: Batuhan Oskay
Çeviri Editörü: Samet Şahin
Düzeltilen: Göksel Erdoğan
Mizanpaj: Aysun Alsancak

ISBN: 978-605-72785-9-3
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 52351

© 2013 by The Desiring God Foundation. All rights reserved. Originally published by Christian Focus Publications Ltd. Translated and printed by permission.

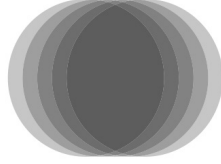
Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır ve izin ile kullanılmıştır. Telif hakkı sahiplerinin yazılı izni olmadan bu yayın, makale tarzında yayınlar içinde bulunan kısa alıntılardan hariç herhangi bir biçimde basılıp çoğaltılması yasaktır. Kitabın metnini kullanmak isteyenler, telif hakkı sahiplerinin izni için yayıncıya başvurmalıdır.

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'sinden alınmıştır. Eski Antlaşma © 2001, 2009 Kitab-ı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma © 1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Tüm yayın hakları saklıdır ve izin ile kullanılmıştır.

Baskı: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
Şubat 2023

İçindekiler

1. Önsöz	7
2. Tarihsel Kökleri	11
3. Tamamen Bozulmuşluk	19
4. Karşı Konulamaz Lütuf	29
5. Sınırlı Kefaret	43
6. Koşulsuz Seçim	63
7. Kutsalların Sona Dek Dayanması	75
8. Beş Noktanın Benim İçin Anlamı: Kişisel Tanıklığım	91
9. Kapanış Tanıklıkları	103
10. Son Bir Çağrı	113

1 ÖNSÖZ

Hristiyanlar Tanrı'yı severler. O bizim harika Hazinemiz'dir ve hiçbir şey Onunla kıyaslanamaz. Eski ilmiyelerden birisi şöyle der: "Tanrı, varlığında, bilgeliğinde, gücünde, kutsallığında, adalet, iyilik ve gerçekliğinde sınırsız, sonsuz ve değişmeyen bir Ruhtur."¹ Biz bu Tanrı'yı seviyoruz. Biz O'nun tüm mükemmel sıfatlarını seviyoruz. O'nu tanımak, O'nun tarafından sevilme ve O'nun gibi olmak, bizim "neşe, sevinç kaynağımızdır" (Mezmurlar 43:4).

O sınırsızdır ve bu, bizim içimizdeki tamamlanmışlığa olan arzumuzu karşılar. O ebedidir ve bu, bizim kalıcılığa olan arzumuzu karşılar. O değişmezdir ve bu, bizim istikrar ve güvenlik arzumuzu karşılar. Tanrı gibisi yoktur. Hiçbir şey O'nunla kıyaslanamaz. Zenginlik, cinsellik, güç, şöhret, galibiyet, üretkenlik ve başarılar dahil hiçbir şey O'nunla kıyaslanamaz.

¹ Westminster Kısa İlmihali, Dördüncü Soru.

Sis Dağıldığında

Tanrı'yı tanıdıkça, O'nu daha da tanımak istersiniz. O'nun paydaşlığının tadını ne kadar çok çıkarırsanız, daha derin, daha zengin bir paydaşlığa sahip olmak için bir o kadar daha acıkırsınız. Yüreğimizin derinliklerinde O'ndan tatmin bulmak, bizde Tanrı'yı bizzat Tanrı'nın gücüyle seveceğimiz zamanların gelişine yönelik kutsal bir özlem oluşturur.

İsa bizim için Babası'na şöyle dua etti: "Bana beslediğin sevgi onlarda olsun" (Yuhanna 17:26). İşte bizim özlem duyduğumuz şey de budur. Baba'nın Oğul'a beslediği sevginin bizi doldurması, Oğul'u Baba'nın sevgisinin büyüklüğü ve saflığıyla sevmemizi sağlaması. Bu olduğu zaman, sevgimizin yetersizliğinden kaynaklanan hayal kırıklıkları da son bulacaktır.

Evet, O'nu daha çok tanıdıkça, O'nu daha çok sevdikçe ve O'na daha çok güvendiğçe, O'nu daha da çok tanımak için can atarsınız. Bu kısa kitabı bu yüzden yazıyorum. Ben Tanrı'yı tanımak ve O'ndan zevk almak istiyorum ve aynı şeyi sizin için de istiyorum. Harika eski ilmihal şu soruyu sorar: "İnsan varlığının en baş amacı nedir?" ve cevabını şöyle verir: "İnsanın varlığının en baş amacı, Tanrı'yı yüceltmek ve sonuza dek O'ndan zevk almaktır."² Tanrı'yı yüceltmenin yolu Tanrı'dan zevk almaktır çünkü *biz Tanrı'da en çok ne zaman tatmin bulursak, O da bizde en çok o zaman yüceltilmiş olur.*

Ancak Tanrı'dan zevk almak için Tanrı'yı tanımamız gerekir. Görmek, tatmaktır. Eğer Tanrı bizim için bulanık, belli belirsiz bir buğu gibi kalırsa, belki bir süreliğine dikkatimizi çekebilir ama o sis dağıldığında ve kendimizi büyük bir uçurumun kenarında bulduğumuzda, sevinçle afallamayız.

² Westminster Kısa İlmihali, Birinci Soru.

Mücadele Etmeye Değer

Benim tecrübe ettiğim gerçek şu ki, Tanrı'yı Kutsal Kitap'tan yola çıkarak net bir şekilde tanımak, O'na yönelik olan sevgi ateşimizi yanık tutmak için gereken şeydir. Muhtemelen elde edilmesi gereken en önemli bilgiyse, Tanrı'nın kurtuluşa nasıl olduğu bilgisidir. Kalvinizmin beş noktası da bununla ilgilidir. Tanrı'nın genel gücü ve egemenliğiyle değil, insanları kurtarışındaki gücü ve egemenliğiyle ilgilidir. Bu yüzden bu beş noktaya bazen *lütuf doktrinleri* adı verilir. Tanrı'yı bütünüyle tecrübe etmek için O'nun yalnızca genel olarak nasıl işlediğini değil, özellikle de *bizi* nasıl kurtardığını bilmemiz gerekir – beni nasıl kurtardı?

Bunu yaparken işe bir Kalvinist olarak başlayıp ardından bir sistemi savunmaya çalışmıyorum. Kutsal Kitap'a inanan ve Kutsal Kitap'ı tüm düşünce sistemlerinin üstünde tutmak isteyen bir Hristiyan olarak başlıyorum. Ancak mücadelelerle geçen uzun yılların ardından ben, Kalvinist beş nokta öğretisinin Kutsal Kitap'la uyumlu ve dolayısıyla gerçek olduğuna, dolayısıyla da Tanrı'nın lütfunu daha derinden tecrübe etmek için değerli bir yol olduğuna derin bir kanaat getirmiş durumdayım.

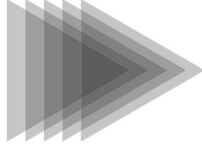
İçinden geçtiğim mücadelelerim de beni hâlâ bu yolculukta olan kişilere karşı daha sabırlı kılıyor. Bir açıdan hepimiz aynı yolculuktayız. Uğruna ölecek kadar açık ve değerli olan bir takım gerçekleri Kutsal Kitap aracılığıyla biliyor olsak da, hâlâ aynadaki silik bir görüntü gibi görüyoruz (1.Ko. 13:12). Fikirlerimizi Tanrı Sözü'nün arıtıcı ateşinden geçirmeye çalışırken çokça gözyaşı dökebiliriz.

Ama Kutsal Kitap'ın Tanrı hakkında ne söylediğini anlamak için verdiğimiz tüm mücadeleler buna değer. Kum gibi

kayıp giden bu değişken dünyada Tanrı kayamız ve gücümüzdür. O'nun hâkimiyetini tanımak, zorluk ve kafa karışıklığı rüzgârlarına dayanan bir meşe ağacı gibi olmaktır. Tanrı'nın gücünün yanında hayal edilemez bir tatlılık ve yumuşaklık vardır. Her şeye egemen Yahuda Aslanı, aynı zamanda yumuşak huylu Tanrı Kuzusu'dur.

Sizin İçin Duam

Duam, bu kitabın size yardımcı olmasıdır. Kendinizi kitabın bölümlerini belirli bir düzen içinde okumak zorunda hissetmeyin. Çoğunuz Kutsal Kitap'la ilgili sorularla doğrudan alakalı olmadığı için, ilk baştaki tarihsel giriş kısmını es geçmek isteyecektir. Kitabı bilinçli olarak bu şekilde bir düzene oturttum ancak sizin için en önemli olan kısımdan okumaya başlayabilirsiniz. Eğer o kısım size yardımcı olursa, kitabın kalanına yönelebilirsiniz. Eğer okuduğunuz bölüm size yardımcı olmazsa, Kutsal Kitap'a geri dönün ve onu bütün gücünüzle okuyun. Nihayetinde umut ettiğim şey de zaten budur: Benim sözümü değil, Tanrı'nın Sözü'nü okuyup, anlayıp, sevip, ondan zevk alıp ona itaat etmeniz. Duam, bu kitabın size "Tanrı'nın lütfunu daha derinden tecrübe etmek için" yardımcı olmasıdır.

2

TARİHSEL KÖKLERİ

Martin Luther'le birlikte Protestan Reformasyonu'ndaki en etkili isimlerden olan Cenevrelî teolog ve pastör John Calvin, 1564 yılında öldü. Calvin'in Kutsal Kitap yorumları ve *Hristiyan İnançının Temelleri* isimli kitabı bugün bile dünya genelinde Hristiyanlar için büyük bir öneme sahiptir.

Calvin'in öğretilerini temel alan kiliseler genel olarak Reformcu olarak adlandırılırlar. Bu isimleri onları Reform hareketinin Luteryen veya Anglikan/Episkopal dallarından ayırır. Tüm Baptist kiliseler Reformcu teolojiyi benimsemese de, o akımdan esinlenen büyük bir Baptist geleneği bulunmaktadır ve hâlâ Reformasyon'un Reformcu dalının temel doktrinlerine bağlıdırlar.

Arminius ve "İtirazcılar"

1600'lü yılların başlarında Hollanda'da Arminiusçuluk ve Kalvinizm arasında bir anlaşmazlık doğdu. Arminiusçu grup, adını kurucusu Jacob Arminius'dan alır (1560-1609). Ar-

minius, Cenevre’de Calvin’in halefi Theodore Beza’dan eğitim almış, 1603 yılında da Leyden Üniversitesi’nde teoloji hocası olmuştur.

Bir süre sonra Arminius, Kalvinist öğretileri reddeder. Bunun doğurduğu anlaşmazlık, Reformcu Kilise’nin çoğunluğu teşkil ettiği Hollanda’nın her yanına yayılır. 1610 yılında Arminius’un taraftarları kırk altı pastörün imzasını taşıyan “Beş Madde” adını verdikleri kendi inanç açıklamalarını oluştururlar ve bunu Remonstrance (İtiraz) adıyla Hollanda’nın devlet yetkililerine sunarlar.

Buna karşın Kalvinistler, Beş Madde’yi gözden geçirmek için 13 Kasım 1618’den, 9 Mayıs 1619 yılına kadar süren Dort meclisini toplarlar. Bu mecliste seksen dört üye ve on sekiz seküler delege bulunuyordu. Meclis, Canons of Dort (Dort Kanonları) olarak bilinen bir yazı yayınladı ve bu metinler hâlâ Amerika’daki Reform Kilisesi’nin ve Hristiyan Reform Kilisesi’nin iman ikrarının bir parçasıdır. Arminiusçuların Beş Maddesi’ne cevap olan Kalvinizmin Beş Noktası’nı ifade etmektedirler.

Dolayısıyla bu Beş Nokta, Kalvinistler tarafından kendi öğretilerinin bir özeti olarak seçilmedi. Kalvinizmin Beş Noktası, Arminiusçuların beş noktalık itirazlarına bir cevap olarak ortaya çıktı.

Kutsal Kitap Teolojisinin Kalbinde

Bu beş noktaya dair Kutsal Kitap’a dayalı bir argüman sunmak, esasında tartışmanın tam olarak nasıl başladığını bilmekten daha önemlidir. Bu beş nokta hâlâ daha Kutsal Kitap teolojisinin kalbindedir. Hiçbir şekilde önemsiz değildirler.

Bu konulardaki duruşumuz; Tanrı, insan, kurtuluş, kefarete, yeniden doğuş, kurtuluş güvencesi, tapınma ve müjdeleme gibi konulara olan bakış açımızı derinden etkiler.

Tam olarak ne zaman olduğunu kimse bilmeseyse de, bu beş nokta zaman içerisinde İngilizcede her bir noktanın baş harfinden yola çıkarak TULIP kısaltmasıyla özetlenmiştir.

T – Total Depravity (Tamamen Bozulmuşluk)

U – Unconditional Election (Koşulsuz Seçim)

L – Limited Atonement (Sınırlı Kefarete)

I – Irresistible Grace (Karşı Konulamaz Lütuf)

P – Perseverance of the Saints (Kutsalların Sona Dek Dayanması)

Bu beş noktanın Reform teolojisinin zenginliğini bütünüyle dile getirdiğini söyleyemem. Birçok yazar, özellikle de Presbiteryen yönelimi olanlar bu noktayı vurgulamaktadır çünkü (mesela bir Baptist olan benim gibi) birçok kişi Reform teolojisinin tamamını benimsemeseler de, Kalvinist olarak adlandırılmaktadırlar. Örneğin Richard Muller, *Calvin and the Reformed Tradition*³ (*Calvin ve Reform Geleneği*) adlı kitabında ve Kenneth J. Stewart da *Ten Myths About Calvinism*⁴ (*Kalvinizm Hakkında On Efsane*) adlı kitabında, Calvin'in ve onun yapıtlarından doğan teolojik sistemlerin, benim burada odaklandığım beş noktadan daha geniş, daha derin ve daha çok yönlü olduğunu dile getirmektedirler. Bu beş nokta, Tanrı'nın gü-

³ Richard Muller, *Calvin and the Reformed Tradition* (Grand Rapids: Baker Books, 2012), s. 51-69.

⁴ Kenneth J. Stewart, *Ten Myths About Calvinism* (Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press, 2011), s. 75-96

nahkârları kurtarışındaki temel işine odaklanmaktadır. Beş lütuf doktrinine verilen bu isimlerin, onları tanımlamak için en iyi isimler olduğunu da söyleyemem. Her doktrin kısıltılmış hâlinde olacağı gibi, bu isimler de yanlış anlaşılabilirler. Justin Taylor bu gerçekleri farklı bir şekilde dile getirmek için yapılan çabalara dair iyi bir özet sunmaktadır.⁵

Örneğin Timothy George, T U L I P yerine R O S E S'ı tercih etmektedir. Bunlar sırasıyla şöyledir: Radical depravity (Radikal yozlaşmışlık), Overcoming grace (Galip gelen lütuf), Sovereign election (Egemen seçim), Eternal life (sonsuz yaşam) ve Singular redemption (Tekil kurtuluş). Roger Nicole ise G O S P E L kısaltmasını kullanmayı tercih eder ve altı nokta sunar: Grace (Lütuf), Obligatory grace (Zorunlu lütuf), Sovereign grace (Egemen lütuf), Provision-making grace (İhtiyacımızı sağlayan lütuf), Effectual grace (Etkin lütuf) ve Lasting grace (Kalıcı lütuf).

Kimileriye kısaltma yapma çabasını bir kenara bırakmaktadır. Örneğin James Montgomery Boice şu noktaları ileri sürer: Radical depravity (Kökten yozlaşmışlık), Unconditional election (Koşulsuz seçim), Particular redemption (Özel kurtuluş), Efficacious grace (Etkili lütuf) ve Persevering grace (Sona dek dayanan lütuf). Greg Foster ise şu listeyi öne sürer:

- İnsanın kurtuluştan önceki hâli: tümüyle kirlenmiş
- Baba'nın kurtuluştaki işi: koşulsuz seçim
- Oğul'un kurtuluştaki işi: kişisel kurtuluş
- Ruh'un kurtuluştaki işi: doğaüstü dönüşüm

⁵ <http://thegospelcoalition.org/blogs/justintaylor/2011/11/08/tweaking-the-tulip/> (Erişim: 29.05.2013).

- İnsanın kurtuluştan sonraki hâli: imanda sona dek dayanma

Aynı zamanda doktrinlerin bu şekilde (T U L I P) sıralanmasının, ne anlama geldiklerini öğretmek için en yararlı yöntem olduğunu da söyleyemem. Doğrusu bu geleneksel diziliş şeklinin arkasında mantıklı bir gerekçe vardır. Kurtuluşa ihtiyacı olan insanla başlar (Tamamen bozulmuşluk) ve ardından Tanrı'nın halkını kurtarmak için takip ettiği yöntemleri sıralar. Tanrı seçer (Koşulsuz seçim), ardından seçilmişlerinin günahlarına kefarete sunması için Oğlu'nu gönderir (Sınırlı kefarete), ardından halkını karşı konulamaz bir şekilde imana çeker (Karşı konulamaz lütuf) ve son olarak onların sona dek dayanmasını sağlar (Kutsalların sona dek dayanması).

Ancak bu noktaları, Hristiyan olduğumuzda onları tecrübe etme sıralamamıza göre düzenlersek, insanların onları daha kolay kavradıklarını fark ettim.

1. İlk olarak bozulmuşluğumuzu ve kurtuluşa olan ihtiyacımızı tecrübe ederiz.
2. Ardından Tanrı'nın karşı konulamaz lütfunun bizi imana yönlendirdiğini tecrübe ederiz.
3. Ardından Mesih'in ölümünün günahlarımızın kefareti için yeterli olduğuna inanırız.
4. Ardından Tanrı'nın günahlarımızın bedelini ödemek ve bizleri imana getirmek için gerçekleştirdiği işinin arkasında koşulsuz seçiminin yattığını keşfederiz.
5. Son olarak bizlere sona dek imanda dayanacak güç ve irade vermesi için, O'nun bizi seçen lütfuna inanırız.

Önümüzdeki bölümlerde takip edeceğimiz sıralama bu şekilde olacaktır. Kutsal Kitap'ın bu beş nokta konusunda öğrettiğine inandığım şeyleri yazacağım. Arzum sizin Tanrı'nın lütfunu daha derinden tecrübe etmeniz, Kutsal Kitap'ta bize gösterdiği gerçeğini anlayıp ona iman ederek O'nu yüceltmenizdir. Kutsal Kitap'ın gerçeğine uymadığı bana gösterilirse, herhangi bir fikrimi değiştirmeye açık olayım diye dua ediyorum. John Calvin'i savunmakta herhangi bir çıkarım yok ve onun öğretilerinin bazılarını yanlış da buluyorum. Ancak genel olarak bu beş nokta üzerinden Kalvinist olarak adlandırılmayı tercih ediyorum çünkü yüzlerce yıl boyunca bu beş nokta bu isimle adlandırılmıştır ve bu Kalvinist duruşu Kutsal Yazılar'la uyumlu buluyorum. Kutsal Kitap benim nihai yetki kaynağımdır.

Jonathan Edwards'ın *Freedom of the Will* (İradenin Özgürlüğü) adlı muhteşem kitabının önsözünde dile getirdiği şu sözlere katılıyorum: "Fikirlerimin belirli bir adla özetlenmesi için Kalvinist olarak adlandırılmaktan rahatsız olmam. Ama Calvin'e tümünden bağımlı olduğum veya inandığım doktrinlere sadece bunları Calvin benimsedi ve öğretti diye inandığım iddiasını tümüyle reddederim. Ayrıca onun öğrettiği her şeye inandığım da söylenemez."⁶

Bazı okuyucular için bu noktaları Kutsal Kitapta daha detaylıca incelemeyen önce kısaca özetlemek yardımcı olabilir. Belki de bu kısa ön tanıtım, bu gerçeklerin neden Tanrı'nın harika lütfunu yücelttiğini ve kendini kurtarma umudunu kaybetmiş günahkarlara anlatılmaz bir sevinç verdiğine inandığımı anlamanıza yardımcı olacaktır.

⁶ *The Freedom of the Will* (1754), ed. Paul Ramsey (New Haven, Conn. Yale University Press, 1957), s. 131.

Tamamen Bozulmuşluk

Günahlı yozlaşmışlığımız o kadar derin ve o kadar güçlüdür ki, bizleri günahın kölesi yapar ve ahlaken kendi isyankârlığımızı ve körlüğümüzü yenmemizi imkânsız hâle getirir. Bizim için kendimizi kendimizden kurtarmamız *tamamen* olanaksızdır. İsyankârlığımızı yenmesi, gözlerimizi açması ve bizi etkili bir şekilde Kurtarıcı'ya çekmesi için tümüyle Tanrı'nın lütfuna muhtacız.

Koşulsuz Seçim

Tanrı'nın seçimi koşulsuz bir karşılıksız lütuf eylemidir ve dünyanın başlangıcından önce Oğlu İsa aracılığıyla verilmiştir. Bu eylemle Tanrı, dünyanın kuruluşundan önce günahın tutsaklığından kurtarılıp tövbeye ve İsa'ya yönelik kurtaran bir imana getirilecek olan kişileri seçmiştir.

Sınırlı Kefaret

Mesih'in kefareti tüm insanlar için *yeterli*, O'na güvenenler için *etkilidir*. Değerlilik ve yeterlilik bakımından iman eden herkesi kurtarma konusunda sınırlı değildir. Ancak İsa'nın gerçekleştirdiği kefaretin *tam, kurtaran etkisi*, bu etkinin, uğruna hazırlandığı kişilerle sınırlıdır. Kefaretin tam yeterliliği, herkese sunulmuştur. Her kim iman ederse, Mesih'in kanıyla örtülecektir. *Ve* Mesih'in ölümünde, yeni antlaşmanın vaatlerini Mesih'in seçili gelini için gerçekleştirecek ilahi bir tasarısı vardır. Dolayısıyla Mesih herkes için ölmüştür ama herkes için aynı şekilde ölmemiştir.

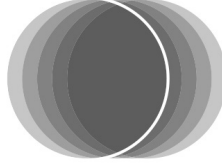
Karşı Konulamaz Lütuf

Bunun anlamı şudur: Tüm insanların her gün Tanrı'ya karşı gösterdikleri direniş (Rom. 3:10-12; Elç. 7:51), Tanrı'nın hak etmedikleri hâlde karşılıksız olarak kurtarmayı seçtiği günahkârlar için uygun zaman geldiğinde şaşkırtıcı bir şekilde ortadan kalkar.

Kutsalların Sona Dek Dayanması

Aklanmış olan herkesin iman savaşını kazanacağına inanıyoruz. Onlar imanda dayanacak ve canlarının düşmanına boyun eğmeyeceklerdir. Bu dayanma eylemi yeni antlaşmanın vaadidir, Mesih'in kanıyla elde edilmiştir ve içimizde Tanrı tarafından gerçekleştirilmektedir. Ama bunun amacı bizim uyanıklılığımızı ortadan kaldırmak değil, tersine daha da teşvik etmek ve güçlendirmektir; öyle ki zamanı geldiğinde bizler, *"Yüce mücadeleyi sürdürdüm, ama aslında ben değil, Tanrı'nın bende olan lütfu emek verdi"* diyebilelim (2.Ti. 4:7; 1.Ko. 15:10).

Şimdi bu beş noktanın her birini Kutsal Kitap'tan yola çıkarak açıklayalım. Benim haklı çıkmam için değil, Tanrı Sözü'nün doğru şekilde açıklanması ve zihinlerimizin orada olanı kabul etmek üzere yumuşaması için dua ediyorum.

3

TAMAMEN BOZULMUŞLUK

İnsanlığın bozulmuşluğundan söz ettiğimizde, insanların Tanrı'nın onları dizginlemek veya değiştirmek için herhangi bir lütuf bahşetmeksizin içinde buldukları doğal durumlarından bahsediyoruz.

Bu bozulmuşluğun tamamen olması, insanların yapabilecekleri tüm kötülüğü yaptıkları anlamına gelmemektedir. Şüphesiz ki insanlar, diğer insanlara yaptıkları kötülüklerden çok daha kötülerini yapabilirler. Ama eğer onu daha da kötü eylemlerde bulunmaktan alıkoyan niyeti, Tanrı'ya istekli bir şekilde itaat etmekten gelmiyorsa, o zaman onun "erdem" bile Tanrı'nın gözünde kötüdür. Romalılar 14:23, "İmana dayanmayan her şey günahtır" der.⁷ Bu, alçakgönüllülükle Tan-

⁷ Bu ayetin Kutsal Kitap'ta geniş ve derin desteklere sahip olduğu konusunda Thomas Schreiner'e katılıyorum: Augustine "iman olmaksızın yapılan her eylem günahtır" darken haklıydı: İman olmadan eylemde bulunmak, günah işlemektir. "Dolayısıyla Augustine (*On the Proceedings of Pelagius* 34; *On the Grace of Christ* 1.27; *On Marriage and Concupiscence* 1.4; *Against Two Letters of the Pelagians* 1.7; 3.14; *On the Predestination of the Saints* 20) iman olmaksızın yapılan her eylemin günah olduğunu iddia ederken

rının lütfuna dayanan bir yürekten kaynaklanmayan her türlü doğal “erdemî” yargılayan bir sözdür.

İnsanın “iyiliğine” karşı verilen bu radikal yargı, verebileceğim bir örnekle daha da açıklayıcı olacaktır. Ergenlik çağında olan bir oğlunuz olduğunu düşünün. Ona, arkadaşlarını alıp basketbol maçına götürmeden önce arabayı yıkaması gerektiğini hatırlatıyorsunuz. Daha önce bunu yapacağını söylemişti. Sinirleniyor ve şimdi bunu yapmak istemediğini söylüyor. Yumuşak ama net bir şekilde ona önceden verdiği sözü hatırlatıyorsunuz ve ondan bunu beklediğinizi söylüyorsunuz. Direniyor. Ona, “Eğer o arabayı bugün kullanmak istiyorsan, söylediğin şeyi yapmalısın” diyorsunuz ve o da öfkeyle dışarı fırlıyor. Daha sonra onu arabayı yıkarken görüyorsunuz. Ama bunu yapmasının sebebi size olan sevgisi ya da babası olarak sizi onurlandırarak Mesih’i yüceltmek değil. Arkadaşlarıyla maça gitmek istiyor, o kadar. Onu “itaate” zorlayan şey bu. “İtaat” sözcüğünü tırnak içinde belirttim çünkü bu sadece dışsal bir şey. Onun yüreği yanlış. Davranışları Kutsal Kitap’ın kurallarına uysa bile, göksel Baba’ya yönelik sevgi dolu bir yürekten kaynaklanmayan her insan “erdemî”nin yanlış olduğunu söylememin nedeni budur.

haklıydı.” *Romans*, Baker Exegetical Commentary on the New Testament, Vol. 6 (Grand Rapids, MI: Baker, 1998), 739. Schreiner, Pavlus’un eğer isteseydi 23. ayetin ilk kısmında (“Ama bir yiyecekten kuşkulanana kişi onu yerse yargılanır; çünkü imanla yemiyor”) durup, daha yumuşak bir ifade de bulunabileceğinin altını çiziyor. Ama bu sözün üstüne Pavlus “İmana dayanmayan her şey günahtır” diye ekleyerek daha da genel bir ifade de bulunmuş oluyor. Schreiner aynı zamanda Romalılar 4:18-21 ayetlerinde bunun neden böyle olduğunu görebileceğimizi belirtiyor: Çünkü imanla hareket etmek Tanrı’yı yüceltir ve bizim bunu hayatımızın her alanında gerçekleştirmemiz gerekir (1.Ko. 10:31). Herhangi bir eylemde veya düşüncede Tanrı’ya dayanmamak, gücü ve yüceliği kendimize almak demektir (1.Pe. 4:11, 1.Ko. 15:10; Gal. 2:20). Bu, dışsal olarak gerçekleştirdiğimiz eylem Tanrı’nın isteğiyle uyumlu olsa bile günahtır.

İnsan yüreğinin korkunç durumu, onu yalnızca diğer insanlara kıyasla tartan kişiler tarafından asla anlaşılabilir. Sizin oğlunuz arkadaşlarını arabayla maça götürecektir. Bu bir "nezakettir" ve arkadaşları bundan fayda göreceklerdir. Dolayısıyla eylemlerimizin kötülüğü asla basitçe diğer insanlara verdiklere zarara göre ölçülemez. Romalılar 14:23 bozulmuşluğumuzun birincil olarak Tanrı'ya yönelik bir durum olduğunu açıkça gösteriyor. İnsanlara yönelik olarak bozulmuşluğumuz yalnızca ikincildir. Buradan başlamadığımız sürece doğamızın tamamen bozulmuşluğunu asla kavrayamayız.

İnsanın bozulmuşluğu en az dört anlamda tamamendir.

1. Tanrı'ya karşı olan isyanımız tamamendir.

Tanrı'nın lütfu olmaksızın, Tanrı'nın kutsallığından zevk alınmaz ve Tanrı'nın egemen yetkisine sevinçle boyun eğilmez.

Tabii ki de tamamen bozulmuş kişiler çok dindar ve iyiliksever olabilirler. İsa'nın da dediği gibi dua edebilir, sadaka verebilir ve oruç tutabilirler (Matta 6:1-18). Ama onların dindarlığı bile, eğer Tanrı'nın karşılıksız lütfuna yönelik çocuk yüreğindeki gibi bir güvenden kaynaklanmıyorsa, Yaratıcı'nın haklarına karşı bir isyandır. Din, insanların kendine olan güvenlerini bırakma ve bütün umudunu Tanrı'nın hak etmediğimiz merhametine teslim etmedeki isteksizliği örtmekte kullandıkları başlıca yollardan birisidir (Luk. 18:9-14; Kol. 2:20-23).

İsyankârlığımızın tamamenliği, Romalılar 3:9-11 ve 18 ayetlerinde göze çarpmaktadır: "İster Yahudi ister Grek olsun, daha önce herkesi günahın denetiminde olmakla suçladık. Yazılmış olduğu gibi: Doğru kimse yok, tek kişi bile yok.

Anlayan kimse yok, Tanrı'yı arayan yok.' ... 'Tanrı korkusu yoktur onlarda.'" Tanrı'yı onurlandıran bir şekilde Tanrı'yı aramak, Tanrı'nın bir armağanıdır. Bizim doğal iyiliğimizden kaynaklanmaz. Tanrı'nın kendi merhametiyle bizim O'na karşı olan doğal dik başlılığımızın üstesinden geldiğinin bir göstergesidir.

Tanrı'yı Aramayan Doğal İnsan

İnsanların doğal hâllerinde Tanrı'yı içtenlikle aradıkları bir masaldır. İnsanlar Tanrı'yı ararlar ama O'nu, olduğu kişi için, O'nun için aramazlar. O'nu kendilerini ölümden koruyacak ya da dünyevi zevklerini arttıracak birisi gibi, ancak gerektiğinde ararlar. Yürek değişimi olmaksızın kimse Tanrı'nın ışığına gelemez.

Kimileri ışığa gelirler ama bakın Yuhanna 3:20-21 onlar için ne diyor: "Kötülük yapan herkes ışıktan nefret eder ve yaptıkları açığa çıkmasın diye ışığa yaklaşmaz. Ama gerçeği uygulayan kişi yaptıklarını, Tanrı'ya dayanarak yaptığını göstermek için ışığa gelir." Evet, ışığa gelen kişiler vardır; bunlar eylemleri Tanrı'nın işi olan kişilerdir. "Tanrı'ya dayanarak (ya da Tanrı sayesinde) yaptığını" diyor. Bunun anlamı bu işi Tanrı'nın gerçekleştirdiğidir. Tanrı'nın bu lütufkâr eylemi olmaksızın, herkes Tanrı'nın ışığından nefret eder ve kimse O'na yaklaşmaz ki, kötü eylemleri açığa çıkmasın. Bu, tamamen isyandır. "Tanrı'yı arayan kimse yok.... Tanrı korkusu yoktur onlarda!"

2. Tamamen bozulmuşluğun içinde bir insanın yaptığı her şey günahtır.

Romalılar 14:23 ayetinde Pavlus, “İmana dayanmayan her şey günahtır” diyor. Dolayısıyla, eğer tüm insanlar isyan içerisindeyse, yaptıkları her şey de bir isyan ürünüdür ve Tanrı’yı onurlandıramaz, yalnızca günahlı isyanlarının bir parçası olabilir. Tabii ki de içlerindeki imansızlıktan kaynaklanan bu eylemlerinin birçoğu dışsal olarak Tanrı’nın açıklanmış isteğiyle uyumludur (mesela ebeveynlere itaat etmek ya da doğruyu söylemek gibi). Ama sırf dışsal olarak uyumlu olduğu için Tanrı’nın kusursuz isteğine uymaz. “Her şeyi sevgiyle yapın” diyor Elçi Pavlus (1.Ko. 16:14); ama sevgi imanın meyvesidir (Gal. 5:6; 1.Ti. 1:5). Dolayısıyla dışsal olarak iyi olan eylemlerin birçoğu, Mesih’i yücelten imandan yoksun bir yürekten gelmektedir, dolayısıyla sevgiden yoksundur, dolayısıyla Tanrı’nın buyruğuyla uyumlu değildir ve dolayısıyla da günahlıdır.

Eğer bir kral tebaasına savaşmayı öğretirse ve tebaası ardından o krala karşı ayaklanıp kralın kendilerine öğrettiği o kabiliyeti ona karşı kullanırlarsa, bu kabiliyetleri bile her ne kadar mükemmel ve “iyi” olursa olsun, yine de kötü olur.

Dolayısıyla insanlar, yalnızca Tanrı’nın suretinde yaratıldıkları için yapabildikleri birçok şey yapmaktadırlar. Bu şeyler eğer Tanrı’nın hizmetinde kullanılsaydı, övgüye değer olurdu. Ancak insanın kendini aklayan isyankârlığına hizmet ettiğinde, bu şeyler günahlı olurlar. Biz onları Tanrı’nın mükemmelliğinin yansımaları olarak görüp övebiliriz, ancak saptırılıp Tanrı’yı inkâr eden amaçlar için kullanıldığında, ağlarız.

Romalılar 7:18'de Pavlus "İçimde, yani benliğimde iyi bir şey bulunmadığını biliyorum" der. Bu, isyankârlığımızın içinde, düşündüğümüz ya da hissettiğimiz hiçbir şeyin iyi olmadığına dair çarpıcı bir itiraftır. Bu şeyler isyanımızın bir parçasıdır. Pavlus'un kendi bozulmuşluğunu "yani benliğimde" sözleriyle betimliyor olması bize onun, Tanrı'nın Ruhü'nün içinde iyi şeyler yarattığını onaylamaya istekli olduğunu gösteriyor (Rom. 15:18-19). "Benlik" kelimesi Kutsal Kitap'ta insanın, Tanrı'nın Ruhü'nün işleyişinden yoksun doğal hâlini tanımlar. Dolayısıyla Pavlus'un Romalılar 7:18'de kastettiği şey, Tanrı'nın Ruhü'nün işleyişi olmaksızın düşündüğümüz, hissettiğimiz ve yaptığımız hiçbir şeyin iyi olmadığıdır.

Gerçekten Önemli Olan İyilik

"İyi" kelimesinin çok geniş bir anlam yelpazesi olduğunun farkındayız. Bu kelimeyi, düşmüş insanların Tanrı nezdinde aslında iyi olmayan birçok eylemini tanımlamak için sınırlı bir anlamda kullanmak zorunda kalacağız.

Örneğin, çoğu inançsız kişinin insan öldürmüyor olmasını ve birçok inançsız kişinin başkalarına hayırseverlik yapmalarının iyi olduğunu söylememiz gerekecek. Bu eylemleri iyi olarak adlandırdığımızda kastettiğimiz şey, onların Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın buyurmuş olduğu dışsal yaşam standartlarına uyuyor olmasıdır.

Ne var ki, Tanrı'nın açıklanmış isteğine yönelik bu tarz dışsal bir uyumluluk, Tanrı nezdinde doğruluk olarak görülmez. Çünkü O'na bağlılık içinde ya da O'nun yüceliği için gerçekleştirilmemiştir. Her şeyi veren O olmasına rağmen, bunlar için O'na güvenilmemiştir. O'nun onuru da yüceltilmemiştir,

oysa O'nun her şeyde isteği budur (1.Ko. 10:31). Dolayısıyla bu "iyi" eylemler bile isyanımızın bir parçasıdır ve sonunda gerçekten önemli olan yönden, yani Tanrı'nın nezdinde, "iyi" değildirler.

3. İnsan, Tanrı'ya boyun eğme ve iyilik yapma kabiliyetinden tamamen yoksundur.

Yukarıda bahsettiğim "benlik" (yani Tanrı'nın lütfundan yoksun hâliyle insan) kavramını ele alan Pavlus, onun tamamen isyankârlığa köle olduğunu belirtiyor. Romalılar 8:7-8 ayeti bize "Benliğe dayanan düşünce Tanrı'ya düşmandır; Tanrı'nın Yasası'na boyun eğmez, eğemez de... Benliğin denetiminde olanlar Tanrı'yı hoşnut edemezler" diyor.

"Benliğe dayanan düşünce" (kelimesi kelimesine çevirecek olursak "benliğin düşüncesi"), içinde Tanrı'nın Ruhu bulunmayan insanın düşünce yapısıdır ("Ne var ki, Tanrı'nın Ruhu içinizde yaşıyorsa, benliğin değil, Ruh'un denetimindedesiniz," Rom. 8:9). Dolayısıyla doğal hâliyle insan, Tanrı'ya boyun eğmez ve eğemez de. İnsan kendi kendini yeniden şekillendiremez.

Efesliler 2:1, biz Hristiyanların bir zamanlar "suçlarının ve günahlarının içinde ölü" olduğumuzu söyler. Ölülüğün anlamı, Tanrı'yla herhangi bir ruhsal yaşama sahip olma kabiliyetinden yoksun olduğumuzdur. Fiziksel olarak yaşıyorduk ancak yüreklerimiz Tanrı'ya karşı taş gibiydi (Ef. 4:18; Hez. 36:26). Yüreklerimiz kördü ve Tanrı'nın Mesih'teki yüceliğini görme kabiliyetinden yoksundu (2.Ko. 4:4-6). Kendimizi yeniden şekillendirmekten tamamen acizdik.

4. İsyankârlığımızı sonsuz cezayı tamamen hak ediyor.

Efesliler 2:3, ölü hâlimizde “gazap çocukları” olduğumuzu söyler. Yani, yüreklerimizin yozlaşmışlığı bizleri Tanrı'nın huzurunda bir ölüden farksız kılmıştı ve bu yüzden Tanrı'nın gazabı altındaydık.

Cehennemin gerçekliği, Tanrı'nın suçluluğumuzun sonsuz olduğuna dair yargısını bize göstermektedir. Eğer yozlaşmışlığımız sonsuz bir cezayı hak etmeseydi, Tanrı bizleri sonsuz işkence gibi ağır bir cezayla tehdit etmekle adaletsiz davranmış olurdu. Oysa Kutsal Kitap bize Tanrı'nın imansızları sonsuz cehennemle yargılamakta adil olduğunu öğretir (2.Se. 1:6-9; Mat. 5:29-30; 10:28; 13:49-50; 18:8-9; 25:46; Vah. 14:9-11; 20:10). Dolayısıyla, cehennem nasıl tamamen bir mahkûmiyetse, bizim de kendimizi Tanrı'nın kurtaran lütfu olmaksızın aynı şekilde tamamen suçluluk içinde olarak görmemiz gerekir.

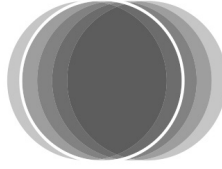
Tamamen Bozulmuşluğun Dehşet Gerçeği

Özetle, tamamen bozulmuşluk; Tanrı'ya karşı olan isyankârlığımızın tümünden olduğu, bu isyankârlık içinde yaptığımız her şeyin günahlı olduğu, Tanrı'ya boyun eğme veya kendimizi yeniden şekillendirme kabiliyetinden tamamen yoksun olduğumuz ve dolayısıyla sonsuz cezayı hak ettiğimiz anlamına gelir.

Durumumuzun bu kadar kötü olduğunu itiraf etmenin önemini ne kadar vurgulasam azdır. Eğer kendimizi esasen iyi ya da Tanrı'ya tamamen zıt değilmiş gibi görürsek, Tanrı'nın kurtuluş işi konusundaki anlayışımız kusurlu olur. Ancak eğer kendimizi tamamen bozulmuşluğun dehşet gerçeği

karşısında alçaltırsak, önümüzdeki dört noktada dile getireceğimiz Tanrı'nın yüce ve harika işini de görebilir ve hayranlıkla benimseyebiliriz.

Bu kitabın amacı, Tanrı'nın lütfunu daha derinden tecrübe etmemizdir. Amacımız depresyona sokmak, cesaret kırmak ya da felçe uğratmak değildir. Hastalığımızın ciddiyetinin farkında olmak, Doktorumuz'un büyüklüğü karşısında daha da büyük bir hayranlık duymamızı sağlayacaktır. Yüreğimizin derinlerine kadar işlemiş olan isyankârlığımızın boyutunu fark etmek, Tanrı'nın bize karşı olan lütfu ve sabrı karşısında şaşmamızı sağlayacaktır. Bozulmuşluğumuzun bütünüyle farkında olmamız, Tanrı'ya nasıl tapındığımız ve başkalarına, özellikle de düşmanlarımıza nasıl davrandığımız üzerinde derin ve harika bir etkiye sahip olacaktır.

4

KARŞI KONULAMAZ LÜTUF

T U L I P kısaltmasının geleneksel sıralamasını değiştirdiğimi fark etmişsinizdir. Karşı konulamaz lütuf (I) normalde dördüncü sırada gelirdi. Bense onu tamamen bozulmuşluğun (T) ardından ikinci sıraya koyuyorum. Bunun sebebiyse geğtiğimiz yıllar içerisinde çoğu Hristiyan'ın her ne kadar bu belirli adı kullanarak tanımlamasalar da, bu gerçeği bilinçli, kişisel bir şekilde tecrübe ettiklerini gördüm. Karşı konulamaz lütuf gerçeğine yönelik bu kişisel tecrübe, insanların beş noktayı daha çabuk kavramalarına yardımcı oluyor. Bu da onları diğer noktaların Kutsal Kitap'a göre gerçek olduğunu benimsemeye açık hâle getiriyor.

Esasen, imana gelmelerinin sebebini kendilerinde gören Hristiyanlarla nadiren karşılaşıyorum. İmanlının yüreğinde işleyen gerçek lütufta, tüm yüceliği Tanrı'ya vermeyi arzulamamıza sebep olan bir şey vardır. Örneğin bir imanlıya, İsa yargı gününde sana "Arkadaşların Müjde'yi duyduklarında iman etmemelerine rağmen, neden sen iman ettin?" diye sorarsa ne cevap vereceğini sorduğumda, çok azı bu soruya "Çünkü ben

daha bilgeydim, daha akıllıydım, daha ruhsaldım, daha iyi eğitime sahiptim veya daha alçakgönüllüydüm” diye cevap verir. Çoğumuz sezgisel olarak Tanrı’nın lütfunu yüceltmemiz gerektiğini hisseder ve “Tanrı’nın lütfundan dolayı öyle oldu” deriz. Başka bir deyişle, içsel olarak Tanrı’nın lütfunun imana gelmemizde belirleyici rolü oynadığını biliriz. Karşı konulamaz lütuf dediğimizde işte bundan bahsediyoruz.

Ama Bizler Lütfa Karşı Direniyoruz

Karşı konulamaz lütuf doktrini, Kutsal Ruh’un her etkisinin karşı konulamaz olduğu anlamına gelmiyor. Kutsal Ruh’un istediği zaman tüm direnişimizi aşabileceği ve etkisini karşı konulamaz hâle getirebileceği anlamına geliyor.

Elçilerin İşleri 7:51’de İstefanos, Yahudi önderlere “Ey dik kafalılar, yürekleri ve kulakları sünnet edilmemiş olanlar! Siz tıpkı atalarınıza benziyorsunuz, her zaman Kutsal Ruh’a karşı direniyorsunuz” dedi. Pavlus da Kutsal Ruh’u kederlendirmekten ve söndürmekten söz etmiştir (Ef. 4:30; 1.Se. 5:19). Tanrı’nın birçok çağrısı ve yönlendirişi, direnişle karşılaşmaktadır. Neticede Eski Antlaşma’daki bütün İsrail tarihi, insanların Tanrı’nın buyruklarına ve vaatlerine karşı çıkmalarının hikâyesidir. Bağ kiracıları benzetmesi de bunu gösterir (Mat. 21:33-43; krş. Rom. 10:21). Bu dikbaşlılık Tanrı’nın mutlak hâkimiyetiyle çelişmez. Tanrı bunun olmasına izin verir ve dilediği zaman onu aşar. Karşı konulamaz lütuf doktrini, Tanrı’nın kadir olduğu ve dilediği zaman tüm direnişimizi kırabileceği anlamına gelir. “O gökteki güçlere de dünyada yaşayanlara da dilediğini yapar. O’nun elini durduracak, O’na ‘ne yapıyorsun?’ diyecek kimse yoktur” (Dan. 4:35). “Bizim Tanrımız göklerde, ne isterse yapar” (Mez. 115:3). Tanrı egemen tasa-

rısını yerine getirmeye başladığında, kimse O'na karşı direnemez. "Senin her şeyi yapabileceğini biliyorum, hiçbir amacına engel olunmaz" (Eyüp 42:2).

Tanrı'nın Bizi İmana Getiren Eylemi

Pavlus'un Romalılar 9:14-18 ayetlerinde öğrettiği şey buydu. Bunun üzerine sözlerine karşı çıkan kişi şöyle diyor: "Öyleyse Tanrı insanı neden hâlâ suçlu buluyor? O'nun isteğine kim karşı durabilir?" Pavlus'un cevabıysa şöyle: "Ey insan, sen kimsin ki Tanrı'ya karşılık veriyorsun? Kendisine biçim verilen, biçim verene, 'Beni niçin böyle yaptın' der mi? Ya da çömlekçinin aynı kil yığınından bir kabı onurlu iş için, ötekini bayağı iş için yapmaya hakkı yok mu?" (Rom. 9:20-21).

Daha net belirtmek gerekirse, karşı konulamaz lütuf, Tanrı'nın kurtulalım diye bizleri Mesih'te imana getirmek ve yüreklerimizdeki dikbaşlılığımızı etkisiz kılmak için gerçekleştirdiği egemen işini tanımlar. Eğer bir önceki bölümde odaklandığımız tamamen bozulmuşluk doktrini gerçekleşse, o zaman karşı konulamaz lütuf gerçeği olmadan kurtuluş da olamaz. Eğer günahlarımızın içinde ölüysek ve isyankâr doğamızdan ötürü Tanrı'ya boyun eğme kabiliyetinden yoksunsak, o zaman Tanrı isyanımızı kırmadıkça bizler Mesih'e asla iman etmeyeceğizdir.

Birisi şöyle diyebilir: "Evet, Kutsal Ruh bizleri Tanrı'ya çekmeli ama bizler özgürlüğümüzü bunu reddetmek ya da kabul etmek için kullanabiliriz." Ancak Kutsal Kitap'ın öğrettiği bu değil. Devamlı olarak o kurtaran lütfun etkisi altında olmazsak, özgürlüğümüzü hep Tanrı'ya karşı direnmek için kullanırız. "Tanrı'ya boyun eğme kabiliyetinden yoksun" bu anlama

geliyor. “Çünkü benliğe dayanan düşünce Tanrı’ya düşmandır; Tanrı’nın Yasası’na boyun eğmez, *eğemez* de... Benliğin denetiminde olanlar Tanrı’yı hoşnut *edemezler*” (Rom. 8:7-8).

Eğer bir kişi Tanrı’ya boyun eğecek kadar alçakgönüllüyse, bu, Tanrı o kişiye yeni, alçakgönüllü bir doğa verdiği içindir. Eğer bir kişi Tanrı’ya boyun eğmek için fazla katı yürekli ve kibirliyse, bu, o kişiye böyle istekli bir yürek verildiği içindir. Bunu daha ikna edici bir şekilde görmemiz için Kutsal Kitap’a bakmalıyız.

Baba Çekmedikçe

Yuhanna 6:44 ayetinde İsa, “Beni gönderen Baba bir kimseyi bana çekmedikçe, o kimse bana gelemes” diyor. Bu çekme eylemi Tanrı’nın egemen lütfunun bir işidir ve bu olmadıkça hiçbirimiz Tanrı’ya karşı olan isyankârlığımızdan kurtulamayız. Birileri “o *her* insanı çekiyor, sadece bazılarını değil” diye itiraz edebilir. Ardından Yuhanna 12:32 ayetini alıntılatabilirler: “Ben yerden yukarı kaldırıldığım zaman *bütün insanları kendime çekeceğim.*”

Ama bu itirazın birkaç ciddi sorunu bulunmaktadır. İlk, “bütün insanları” olarak çevirilen kelime basitçe “tümü” anlamına gelmektedir (Grekçe *pantas*). “İnsanları” kelimesi orada yok. İsa basitçe, “Ben yerden yukarı kaldırıldığım zaman *tümünü* kendime çekeceğim” diyor. Bunu anladığımızda, Yuhanna’daki benzer bağlamlara bakıp bu “tümü” ifadesinin ne anlama geliyor olabileceğini sormamız gerekiyor.

Buna benzer bir bağlam, bir önceki bölümde, Yuhanna 11:50-52 ayetlerinde bulunuyor. Yuhanna’da okuyoruz ki, başkâhin Kayafa farkında olduğundan daha büyük bir gerçeği dile getirerek şöyle diyor:

“Bütün ulus yok olacağına, halk uğruna bir tek adamın ölmesi sizin için daha uygun. Bunu anlamıyor musunuz?” Bunu kendiliğinden söylemiyordu. O yılın başkâhini olarak İsa’nın, ulusun uğruna, ve yalnız ulusun uğruna değil, Tanrı’nın dağılmış çocuklarını toplayıp birleştirmek için de öleceğine ilişkin peygamberlikte bulunuyordu.”

Yuhanna’nın bu Müjde’de sunduğu bu son sözler, İsa’nın ölümünün kapsamını (sınırlarını) göstermektedir. İsa yalnızca bir etnik grup için ölmedi, “Tanrı’nın dağılmış çocuklarını toplayıp birleştirmek için”, *tümü* için öldü. Bu, Tanrı’nın Müjde’yi duydukları zaman etkin bir biçimde kendisine çekeceği, diğer uluslardan olan kişilere gönderme yapıyor. Onlara “Tanrı’nın çocukları” dendiğini görüyoruz çünkü Tanrı, Pavlus’un Efesliler 1:4-5’te söylediği gibi onları evlat edinilmek üzere seçmiştir.

Dolayısıyla eğer bu iyi bir paralel metinse, o zaman Yuhanna 12:32’deki *tümü*, bütün insanlar değil, “Tanrı’nın bütün çocukları”dır. “Ben yerden yukarı kaldırıldığım zaman *Tanrı’nın bütün çocuklarını* kendime çekeceğim.” Her oymaktan, her dilden, her halktan, her ulustan (Vah. 5:9).

Şöyle de diyebilirsiniz: “Bütün koyunlarımı kendime çekeceğim,” çünkü İsa, Yuhanna 10:15’te “Ben koyunlarımın uğruna canımı veririm” diyor. Onların *tümünün* uğruna. Yine Yuhanna 10:27’de, “Koyunlarım sesimi işitir. Ben onları tanırım, onlar da beni izler” diyor. *Tümü*. Şunu da diyebilirsiniz: “Gerçekten yana olan *herkesi* kendime çekeceğim,” zira İsa, Yuhanna 18:37 ayetinde “Gerçekten yana olan *herkes* sesimi işitir” diyor. Yine şöyle diyebilirsiniz: “Tanrı’dan olan *herkesi* kendime çekeceğim,” nitekim İsa Yuhanna 8:47’de, “Tanrı’dan

olan (her kimse/herkes), Tanrı'nın sözlerini dinler" diyor. Ya da "Baba'nın bana verdiklerinin *hepsini* kendime çekeceğim" diyebilirsiniz çünkü Yuhanna 6:37, "Baba'nın bana verdiklerinin *hepsi* bana gelecek" diyor.

Başka bir deyişle, Yuhanna Müjdesi boyunca Baba Tanrı'nın ve Oğul Tanrı'nın insanları kesin bir şekilde karanlıktan ışığa çektiğini görürüz. Ve Mesih bunun için öldü. O bunun için yukarı kaldırıldı; *bütün* çocuklar, *bütün* koyunlar, gerçekten yana olanların *hepsi*, Baba'nın Oğul'a verdiklerinin *hepsi* – onların *hepsi* O'na gelsin diye. Yuhanna 12:32, tüm dünyaya çarmıha gerilmiş Mesih'in işaret edilmesiyle ve O'na iman eden herkesin kurtulacağı müjdesinin duyurulmasıyla, bunun tarihte bugün gerçekleşmekte olduğunu ifade etmektedir. Çarmıhta yukarı kaldırılmış Mesih'in müjdenmesiyle Tanrı, sağlıkların kulaklarını açmaktadır. Böylece koyunlar O'nun sesini işitmekte ve İsa'yı takip etmektedirler (Yu. 10:16, 27).

Ancak Yuhanna 12:32 (bütün insanları kendime çekeceğim) ayetini kullanarak Yuhanna 6:44 (Baba bana çekmedikçe bir kimse bana gelemmez) ayetine karşı çıkmanın en temel sorunu, Yuhanna'nın Tanrı'nın bir kimseyi çekmesiyle, Yahu-da'nın İsa'yı sona dek takip etmekte başarısız olması arasında kurduğu bağlantıdır.

Yuhanna 6:64-65 ayetlerinde İsa şöyle diyor:

"Yine de aranızda iman etmeyenler var." (İsa iman etmeyenlerin ve kendisine ihanet edecek kişinin kim olduğunu baştan beri biliyordu.) "Sizlere, 'Baba'nın bana yöneltmediği hiç kimse bana gelemmez' dememin nedeni budur" dedi.

İsa'nın daha önce (6:44 ayetinde) "Baba bir kimseyi bana çekmedikçe o kimse bana gelemez" deme sebebinin, "Yine de aranızda iman etmeyenler var" demesine açıklık getirmek için olduğunu söylemesine dikkat edin. Bunu şöyle yeniden ifade edebiliriz: İsa en başından beri Yahuda'nın, kendisinin bütün öğretilerini ve çağrılarını iştirğine rağmen, O'na asla iman etmeyeceğini biliyordu. Bunu bildiği için de, bunu şu sözlerle açıkladı: "Baba bir kimseyi bana çekmedikçe o kimse bana gelemez."

Yahuda'nın hayatında iyilik yolunda birçok etki bulunuyordu. Üç yıl boyunca Yahuda, İsa'nın sözlerini işitti. Ama İsa'nın Yuhanna 6:44 ve 6:65 ayetlerinde üzerine değindiği nokta, Yahuda'nın o lütfâ karşı direnişinin nihai belirleyici faktör olmamasıdır. Nihai belirleyici faktör, onun Baba tarafından "çekilmemesidir." Belirleyici, *karşı konulamaz* lütuf, ona verilmedi. Bu yüzden "karşı konulamaz lütuf"tan bahsediyoruz. Kendi hâlimizde hepimiz lütfa karşı Yahuda kadar direnmiyoruz. Herhangi birimizin İsa'ya gelmiş olmasının sebebi, bizim Yahuda'dan daha zeki, daha bilge veya daha erdemli olmamız değil, Baba'nın bizim direnişimizi kırıp bizleri Me-sih'e çekmiş olmasıdır. Herkes karşı konulamaz lütuf, yüce lütuf, kurtulmuştur!

Tutsak ruhum kalakaldı çok uzun zamandır,

Sıkıca bağlıydı günaha ve doğanın gecesinde;

Senin gözün saçtı bir canlandırıcı ışık –

Uyandım, zindan alev aldı ışıkla;

Düştü zincirlerim, özgür kaldı yüreğim,

Kalktım, ilerledim ve Senin ardınca gittim.

Baba bizleri karşı konulamaz bir şekilde İsa'ya çektiğinde, işte bu olur.

Kurtuluş İçin Gerekenler Tanrı'nın Armağanıdır

Pavlus'un tövbeyi Tanrı'nın bir armağanı olarak tanımlayışını düşünün. 2. Timoteos 2:24-25 ayetlerinde Pavlus, "Rab'bin kulu kavgacı olmamalı. Tersine, herkese şefkatle davranmalı, öğretme yeteneği olmalı, haksızlıklara sabırla dayanmalıdır. Kendisine karşı olanları yumuşak huyla yola getirmeli. Gerçeği anlamaları için *Tanrı belki onlara bir tövbe yolu açar*" diyor.

İsa Yuhanna 6:65 ayetinde O'na gelmenin Tanrı'nın bir armağanı olduğunu belirttiği gibi, Pavlus da burada tövbenin de Tanrı'nın bir armağan olduğunu belirtiyor. Sadece kurtuluşun bir armağan olduğunu söylememesine dikkat edin. Kurtuluş için gereken şeylerin de Tanrı'nın bir armağanı olduğunu söylüyor. Bir kimse bir vaizin, "Tövbe edin, Mesih'e gelin" çağrısını duyduğunda, o çağrıyı reddetmeyi seçebilir. Çağrıya itaatsizlik edebilir. "Hayır, tövbe etmeyeceğim" diyebilir.

Ama eğer Tanrı ona tövbe *verirse*, o zaman buna karşı koyamaz çünkü tövbe armağanı kelimenin tam anlamıyla, Tanrı'nın yüreklerimizi değiştirmiş ve onu tövbe etmeye istekli kılmış olduğudur. Başka bir deyişle tövbe armağanı, tövbeye karşı olan direnişimizin ortadan kaldırılmasıdır. Tanrı'nın bu işini "*karşı konulamaz lütuf*" olan adlandırmamızın sebebi budur. Tövbeye karşı gelmenin yerine tövbe armağanı bahşedilir. Hepimiz bu şekilde tövbeye geldik.

Binlerce gerçek tövbekâr insan bunu bilmiyor. Onlara nasıl imana geldikleri konusunda hatalı şeyler öğretilmiştir ve bu

yüzden de tapınmalarında ve sevgilerinde asla büyümezler. Belki siz de bugüne dek onlardan biri oldunuz. Eğer öyleyse, öğretmenlerinize öfkelenmeyin, gözleriniz gördüğü için sevinçle coşun (2.Ti. 2:25), tövbenizin ne kadar harika olduğunu fark ettiğiniz için yüreğiniz şükranla ve alçakgönüllü bir sevinçle dolsun. Tövbe tamamen Tanrı'nın lütfunun karşılıksız bir armağanıdır. Bu da O'nun sizi sandığınızdan bile daha da özel bir şekilde sevdiği anlamına gelmektedir.

Asla Bizim İrademize Karşı Değildir

Tüm bunlar göz önüne alındığında karşı konulamaz lütfun, Tanrı'nın bizi kendi irademize aykırı bir şekilde tövbe etmeye, İsa'yı takip etmeye ya da O'na inanmaya zorladığı anlamına gelmediği görülecektir. Bu zaten başlı başına bir çelişki olurdu çünkü iman etmek, tövbe etmek ve takip etmek her zaman isteklice yapılan şeylerdir, aksi takdirde bu ikiyüzlülük olur. Karşı konulamaz lütuf, isteksiz kişiyi cennete sürüklemeyiz; isteksiz kişiyi istekli kılar. Halat ya da zincir gibi dışsal kısıtlamalarla işlemez; içsel bir güçle, yani bir nevi yeni bir açlık, susuzluk ve güçlü bir arzu yaratarak işler.

Dolayısıyla karşı konulamaz lütuf, insanlara Müjde'yi duyurmak ve insanları makul olanı ve onlar için en iyi olan şeyi yapmaları yolunda ikna edecek şekilde tanıklık etmekle uyum içindedir. Tanrı, insanın yüreğinde gerçekleştirdiği doğaüstü değişimi yerine getirmek için Sözü'nün duyurulmasını kullanır. Bu değişimse beraberinde tövbe ve iman getirir.

Pavlus 1. Korintliler 1:23-24'de şöyle der: "Biz çarmıha gerilmiş Mesih'i duyuruyoruz. Yahudiler bunu yüzkarası, öteki uluslar da saçmalık sayarlar. Oysa Mesih, çağrılmış olanlar için –ister Yahudi ister Grek olsun– Tanrı'nın gücü ve Tan-

rının bilgeliğidir.” Metinde iki tür “çağrı” bulunduğu dikkat edin.

İlk olarak, Pavlus’un Müjde duyurusu herkese, hem Yahudilere hem de Greklere ulaşır. Bu *genel* bir Müjde çağrısıdır. Ayrım yapmaksızın herkese kurtuluş teklifi yapar. Çarmıha gerilmiş olan Mesih’e kim iman ederse, O’nu Kurtarıcısı ve Rabbi olarak benimser. Ama sıklıkla bu genel tövbe çağrısı insanların bir kulaklarından girip diğerinden çıkar ve saçmalık olarak adlandırılır.

Ancak dikkat edin ki ikinci olarak, Pavlus başka bir tür *çağrıdan* söz ediyor. Müjde’yi işitenler arasında, Yahudi olsun Grek olsun, Müjde çağrısını duymalarına ek olarak özel bir şekilde “çağrılmış” olan bazı kişiler var. “Oysa Mesih, çağrılmış olanlar için –ister Yahudi ister Grek olsun– Tanrı’nın gücü ve Tanrı’nın bilgeliğidir” (24. ayet). Başka bir deyişle, bu kişiler öyle bir şekilde çağrılmışlar ki, onlar çarmıhı artık bir saçmalık olarak değil, Tanrı’nın bilgeliği ve Tanrı’nın gücü olarak görüyorlar.

Bu kişilerin yüreklerinde bir şey oldu ve onlar Mesih’e olan bakış açılarını değiştirdiler. Bunu genel çağrı olarak değil, Tanrı’nın etkin çağrısı olarak tanımlayalım. Bu, Lazar’ın mezardan çağrılması gibidir. İsa yüksek bir sesle “Lazar, dışarı çık!” diye bağırdı (Yu. 11:43). Bunun üzerine ölü olan Lazar dışarı çıktı. Bu tarz bir çağrı, çağırıldığı şeyi gerçekleştirir. Eğer “Yaşam bul!” derse, yaşam olur. “Tövbe et!” derse, tövbe yaratır. “İman et!” derse, iman yaratır. “Beni takip et!” derse, itaatkârlık yaratır. Pavlus, bu şekilde çağrılanların çarmıhı artık bir saçmalık olarak değil, Tanrı’nın gücü olarak gördüklerini söylüyor. Onlar Mesih’e zorlamayla gelmezler. Sonsuz bir değere sahip olduğunu gördükleri şey sebebiyle bunu özgürce

yaparlar. Onlara olan şey budur. Çarmıha olan direnişleri kırılmıştır çünkü Tanrı'nın çağrısı onların ruhsal körlüklerini ortadan kaldırmış ve onların çarmıhu bilgelik ve güç olarak görmelerini sağlamıştır. Karşı konulamaz lütuf dediğimizde bunu kastediyoruz.

Bizim İrademizin Altında Etkin

Tanrı'nın bizim irademizi nasıl zorlamadan değiştirdiği konusu, 2. Korintliler 4 :4-6 ayetlerinde ilave olarak şöyle açıklanır:

Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde'nin ışığı imansızların üzerine doğmasını diye, bu çağın ilahı onların zihinlerini kör etmiştir. Biz kendimizi ilan etmiyoruz; ama Mesih İsa'yı Rab, kendimizi de İsa uğruna kullarınız ilan ediyoruz. Çünkü, "Işık karanlıktan parlayacak" diyen Tanrı, İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı.

İnsanlar Mesih'in değerini anlayamayacak kadar kör olduklarından dolayı, gözlerinin açılması ve iman etmeleri için bir mucize gerekir. Pavlus bu mucizeyi yaratılışın ilk gününde söylenen "Işık olsun" sözüne benzetiyor. Bu ayet, her birimizin nasıl karanlıktan ışığa, tutsaklıktan özgürlüğe, ölümden yaşama geldiğimiz konusundaki en harika sözlerden birisidir: "Tanrı, İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı." Gerçek bir ışık –ruhsal bir ışık– yüreklerimizi aydınlattı. Bu, "İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan" ışıktı (6. ayet). Ya da 4. ayetin söylediği gibi, "Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğiyle ilgili

Müjde'nin ışığı"dır. Başka bir deyişle Tanrı, Mesih'in yüceliğinin (kendi kendini doğrulayan gerçeğinin ve güzelliğinin) yüreklerimizde görülmesini ve tadılmasını sağlamıştır.

O andan itibaren Mesih'e yönelik irademiz kökten değişir. Bu, aslında bir yeniden yaratılıştır, yeni doğuştur. Bu esasen 1. Korintliler 1:24'te gördüğümüz etkin çağrıyla aynı ilahi faaliyettir: "Mesih, çağrılmış olanlar için ... [artık] Tanrı'nın gücü ve Tanrı'nın bilgeliğidir." Çağrılmış olanların gözleri, artık çarmıhı saçmalık olarak değil, Tanrı'nın gücü ve bilgeliği olarak görebilmeleri için Tanrı'nın egemen, yaratıcı gücüyle açılmıştır. Etkin çağrı, körlüğümüzün kaldırılması mucizesidir. Tanrı, Mesih'in yüceliğinin karşı konulamaz bir güzellikle ııldamasını sağlar. Bu, karşı konulamaz lütuftur.

"Rab O'nun Yüreğini Açtı"

Bunun başka bir örneğini Elçilerin İşleri 16:14 ayetinde, Pavlus'un vaazını dinleyen Lidya'da görebiliriz. Luka şöyle diyor: "Pavlus'un söylediklerine kulak vermesi için Rab onun yüreğini açtı." Tanrı bizim yüreklerimizi açmadıkça, Müjde bildirisinde Mesih'in gerçeğini ve güzelliğini göremeyiz. Karşı konulamaz lütufla kastettiğimiz şey, bu yürek açılmasıdır. Bu lütuftan, insanların Müjde'nin güzelliği karşısındaki istekli ve bilinçli körlüğünü ve Müjde'nin iyiliği karşısındaki sağırlığını ortadan kaldırır.

Bunu başka bir şekilde tanımlamanın yolu da "yeni doğuş" veya yeniden doğmaktır. Yeni doğuş, Tanrı'nın mucizevi bir yaratılış eylemidir ve önceden "ölü" olan bir kişinin Mesih'i benimseyip kurtulmasını sağlar. Bizler kendi imanımızla yeni doğuşumuzu meydana getirmeyiz. Yuhanna'nın,

1. Yuhanna 5:1'de bu iki kavram arasındaki ilişkiyi nasıl ifade ettiğine bir bakın: "İsa'nın Mesih olduğuna inanan herkes Tanrı'dan doğmuştur." Bunun anlamı, önce yeni doğuşun ve ardından imanın geldiğidir. İsa'ya iman etmek, yeniden doğmamızın sebebi değildir; "Tanrı'dan doğmuş" olduğumuzun kanıtıdır.

Yeni Doğuş, Tanrı'nın Egemen Bir Yaratılış Eylemidir

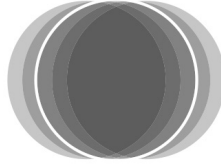
Bunu doğrulamak için, Yuhanna Müjdesi'nin Mesih'e iman etmemizle Tanrı'dan doğmamız arasında kurduğu bağlantıya dikkat edin: "Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi. Onlar ne kandan, ne beden ne de insan isteğinden doğdular; tersine, Tanrı'dan doğdular" (Yu. 1 :12-13). Yuhanna, Tanrı'nın Mesih'i kabul edenlerin hepsine Tanrı çocukları olma hakkı verdiğini söylüyor (12. ayet). Ardından Mesih'i kabul edip adına iman edenlerin "ne kandan, ne beden ne de insan isteğinden" doğduklarını, tersine "Tanrı'dan doğduklarını" söylüyor. Başka bir deyişle, Tanrı'nın çocuğu olmak için Mesih'e iman etmek zorunludur ama bir kimseyi Tanrı'nın ailesine sokan yeni doğuş, insan isteğiyle mümkün değildir. Yalnızca Tanrı bunu yapabilir.

İnsan, suçlarının ve günahlarının içinde ölüdür (Ef. 2:1). Kendisini yenileyemez, içinde yeni yaşam oluşturamaz. Tanrı'dan doğması gerekir. Ardından, Tanrı'dan aldığı yeni doğuş sayesinde Mesih'i gerçekte olduğu gibi görür ve O'na tümüyle olduğu gibi iman eder. Bu iki eylem (yeni doğuş ve iman) birbirleriyle o kadar yakından bağlantılıdır ki, kendi tecrübemizde onları birbirinden ayıramayız. Tanrı bize yeni doğuş verir ve yeni doğmuş bir çocuktaki ilk hayat pırılısı da imandır.

Dolayısıyla yeni doğuş, karşı konulamaz lütfun bir ürünüdür çünkü “insan isteğinden değil”, Tanrı’dan gelen bir egemen yaratılış eylemidir. Bu görkemli yeni doğuş gerçeği ve bunun nasıl gerçekleştiği o kadar harikadır ki, bu konu üzerinde *Nihayet Yaşıyorum: Yeniden Doğduğumuzda Ne Olur (Finally Alive: What Happens When We Are Born Again)* adında bir kitap yazdım. Eğer karşı konulamaz lütfun harikaları üzerinde daha da derine inmek istiyorsanız, bu kitap sizin için iyi bir başlangıç noktası olabilir.

Bu bölümün başında çoğu Hristiyan’ın sezgisel olarak iman etmemizin arkasındaki belirleyici faktörün Tanrı’nın lütfu olduğunu bildiğini söylemiştik. Müjde’ye karşı direnenlere bakar ve titreyerek, “Ama ben Tanrı’nın lütfuyla iman ettim” deriz. Umarım, bu bölümün sonunda bunun neden böyle olduğu açıklık kazanmıştır. Tanrı gerçekten de bizim direnişimizi kırmıştır. O bizi gerçekten de kendisine çekmiştir. O bize gerçekten de tövbe vermiştir. O, Mesih’e iman edebilelim diye bizim gerçekten de yeniden doğmamızı sağlamıştır. O gerçekten de bize Mesih’in yüceliğinin ışığını vermek için yüreklerimizde parlamıştır. O gerçekten de bizleri Lazar gibi ölümden yaşama çağırmıştır. Dolayısıyla tüm gerçek Hristiyanların bu şeyleri öğrenmeden önce bile Tanrı’nın lütfunun bizi Mesih’e çektiğini sezgisel olarak bilmeleri şaşırtıcı değildir.

Çoğu zaman yüreğimiz, aklımızdan önce bu gerçeğe yönelir. Bu kesinlikle karşı konulamaz lütuf konusunda çoğu Hristiyan için böyledir. Şimdiyse bizler bunun gerçek olduğunu Tanrı’nın Sözü’nden gördük. Benim duam, bundan ötürü Tanrı’nın lütfunu daha da derinden tecrübe etmenizdir. Umarım, daha önce hiç olmadığı gibi Tanrı’ya tapınır ve insanları seversiniz. Egemen lütfu derinden tecrübe etmek bizde bunu sağlar.

5

SINIRLI KEFARET

Kefaret, Tanrı'nın Mesih'te çarmıh üzerinde gerçekleştirdiği ve Mesih'in mükemmel doğruluğa sahip yaşamını tamamladığı, günahımızın bedelini ödediği, bize karşı olan kutsal gazabını yatıştırdığı ve bizim için kurtuluşun tüm faydalarını sağladığı işidir. Mesih'in ölümü gerekliydi çünkü Tanrı günahların bedelini ödemedi onları bir köşeye atsaydı, kendi yüceliğine uygun davranmamış olurdu. Romalılar 3:25-26 ayetlerinin mesajı da budur:

Tanrı Mesih'i, kanıyla günahları bağışlatan ve imanla benimsenen kurban olarak sundu. *Böylece adaletini gösterdi.* Çünkü sabredip daha önce işlenmiş günahları cezasız bıraktı. Bunu, *adil kalmak* ve *İsa'ya iman edeni aklamak için şimdiki zamanda kendi adaletini göstermek amacıyla* yaptı.

İtalik olarak işaretlediğim sözlere bakarsanız, Mesih'in ölümünün, tanrısızları imanla aklayan Tanrı'nın doğruluğunun sağlanması için gerekli olduğunu görürsünüz. Peki neden öyle? Çünkü günahkârları sanki günahları önemsiz

bir şeymiş gibi aklamak, doğruluğa aykırı olurdu; nitekim günah, Tanrı'nın yüceliğinin değerine edilen bir hakarettir. Tanrı'nın yüceliği sonsuz değere sahip olduğu için, ona karşı işlenen suç da sonsuz derecede kötüdür. Dolayısıyla İsa günahlarımızın gerektirdiği laneti üstlendi; öyle ki, hem bizler aklanabilelim hem de Tanrı'nın doğruluğu sağlanabilsin.

İsa Tam Olarak Ne Gerçekleştirdi?

“Sınırlı kefare” terimi, “Mesih tüm bunları kimin için gerçekleştirdi?” “Kimin için öldü?” “Kimin günahları için kefarettir?” “Kurtuluşun yararlı etkilerini kimin için satın aldı?” sorularını ilgilendirir. Ancak kefaretin *boyutunu* ilgilendiren bu soruların arkasında en az onun kadar önemli bir soru daha vardır ve o da kefaretin *doğasıyla* ilgilidir. Mesih, uğruna öldüğü kişiler için çarmıhta tam olarak ne gerçekleştirdi? Bu soru bizleri diğer sorulara daha uygun bir cevap vermeye yönlendirecektir.

Eğer O'nun tüm insanlar için *aynı şekilde* öldüğünü söylerseniz, o zaman o kefaretin *doğasını* tanımlama şekliniz, O'nun iman edenler için özel bir *şekilde* öldüğü fikrine kıyasla çok farklı olurdu. İlk şıkta Mesih'in ölümü hiç kimsenin kurtuluşunu *kesin suretle güvence altına* almaz. Bu durumda O'nun ölümü yalnızca tüm insanları kurtarılabilir kılmıştır ve onların kurtuluşunda belirleyici rol oynayan şey başka bir şey, yani onların tercihleridir. Bu durumda Mesih'in ölümü aslında kimsenin ölüm yargısını ortadan kaldırmamıştır ve kimse için sonsuz yaşamı garantilememiştir. Bundan ziyade, yalnızca kurtuluş imkânı sağlamıştır ve bu imkânın yerine gelmesinde de, bireylerin imanı belirleyici rol oynar. Bu kefaretle anlaşıldığında iman ve tövbe, Tanrı'nın belirli günahkârlar

için kanıyla satın aldığı armağanlar değildir; bundan ziyade, bazı günahkârların o kanı kendileri için etkin hâle getiren eylemleridir.

Bu kefaret doktrininin bir önceki doktrinle, yani karşı konulamaz lütuf doktriniyle nasıl yakından bağlantılı olduğunu fark etmişsinizdir sanırım. Bence Kutsal Kitap bizzat bu karşı konulamaz lütfun İsa'nın kanıyla satın alındığını öğretiyor. Yeni doğuş kanla satın alınmıştır. Etkin çağrı kanla satın alınmıştır. Tövbe armağanı kanla satın alınmıştır. Karşı konulamaz lütfun bu eylemlerinin hiçbirisi hak edilmemiştir. Onlar bize ancak Mesih onları kanı ve doğruluğuyla güvence altına aldığı için gelmektedir. Ancak bu, İsa'nın onları herkes için aynı şekilde sağlamadığı anlamına gelir. Aksi taktirde herkes yeniden doğardı, herkes etkin bir şekilde çağrılırdı ve herkes tövbe armağanını elde ederdi.

Dolayısıyla bu bölümün başlangıcında karşımıza çıkan kişisel ve yaşantısal soru şudur: Mesih'in şu anda sahip olduğum çağrılmışlık, yaşam, iman ve tövbe armağanlarını benim için güvence altına aldığına inanıyor muyuz? Yoksa O'nun çarmıhta uğruna öldüğü şeyin benim adıma sayılması için, benim mi bu şeyleri ona getirmem gerekiyor? Çünkü eğer Mesih herkes için aynı şekilde öldüyse, o zaman O'nun ölümü, yeni doğuş sağlayan lütuf, iman veya tövbe gibi şeyleri kurtulanlar için kesin suretle sağlamamıştır. Mesih'in kanla satın alınmış mucizesi olmadan, bizim kendimize yeniden doğuş sağlamış ve kanla satın alınmış iman ve tövbe armağanı olmadan da kendimiz imana ve tövbeye gelmiş olmamız gerekir.

Başka bir deyişle, eğer Mesih'in tüm insanlar için aynı şekilde öldüğüne inanıyorsak, o zaman çarmıhın sağladıkları

arasında, sayesinde imana geldiğimiz merhamet bulunmuyor demektir çünkü öyle olsa herkes iman ederdi ama herkes iman etmiyor. Eğer bizi imana getiren bu merhamet (karşı konulamaz lütuf) Mesih'in çarmıhta bizim için satın aldığı şeylerin arasında değilse, bu durumda bizim içinde bulunduğumuz ölü, kör ve isyankâr durumumuzdan başka bir şekilde kurtulmamız gerekir. Mesih'in güvenli limanına başka bir yoldan kendi başımıza çıkmamız gerekir çünkü O öldüğünde, bizim için bunları (yeniden doğuş, iman, tövbe) sağlamamıştır.

Kefareti Gerçekten Sınırlayan Kimdir?

Dolayısıyla bariz olan şu ki, kefareti sınırlayan Kalvinistler değildir. Kefareti sınırlayanlar, Mesih'in ölümünün en çok ihtiyaç duyduğumuz şeyi, yani gazap altında içinde bulunduğumuz ölü, nasır yürekli, kör durumdan kurtuluşu sağladığını inkâr edenlerdir. Onlar kefaretin imansızlık içinde ölüp yargılananlar için bile gerçekleştirildiğini söylemek için kefaretin gücünü ve etkisini sınırlarlar. Eğer düşmüş insanlar çarmıhta sağlanmamış bir etkin araç sayesinde ölü durumlarından ve isyankârlıklarından kurtulabiliyor ve imana gelebiliyorlarsa, Mesih'in herkes için aynı şekilde öldüğünü söyleyebilmek için, kefareti bir kurtuluş *ihhtimaline* ya da *fırsatına* indirgemek zorundadırlar.

Öte yandan bizler kefaretin gücünü ve etkisini sınırlandırmıyoruz. Tersine, Tanrı'nın çarmıhta kendi çocuklarını, onları yok edebilecek imansızlıkları dahil her şeyden gerçek ve etkili bir şekilde kurtarmayı amaçladığını söylüyoruz. Aynı zamanda Mesih'in gelini için öldüğünde basitçe bir kurtuluş ihtimali ya da fırsatı yaratmadığını, hakikaten de onların kurtuluşları için gerekli olan yeniden doğuş lütfu ve iman arma-

ğanı dahil her şeyi satın aldığını ve kati suretle güvence altına aldığını söylüyoruz.

Mesih'in herkesi *bir anlamda* kurtarmak için öldüğünü inkâr etmiyoruz. Pavlus, 1. Timoteos 4 :10'da Tanrı'nın Mesih'te, "bütün insanların, özellikle iman edenlerin Kurtarıcısı" olduğunu söylüyor. Reddettiğimiz şey, Mesih'in herkes için *aynı* anlamda öldüğüdür. Tanrı, Mesih'i bir anlamda *herkesi* kurtarması için gönderdi. Ve O, Mesih'i, iman edenleri *özellikle* kurtarması için gönderdi. Tanrı'nın iki grup için olan niyeti farklıdır. 1. Timoteos 4:10'un doğa anlamı budur.

"Tüm insanlar" için Mesih'in ölümü onlara gelen karşılıksız Müjde davetinin temelidir. Yuhanna 3:16 ayetinin anlamı budur: "Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun." Oğul'un dünyaya gönderilmesi bütün dünya içindir ve İsa bunun nedenini gayet net bir şekilde belirtiyor: *Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın.* Bu anlamda, Tanrı İsa'yı herkes için gönderdi. 1. Timoteos 4 :10'un dediği gibi Tanrı, "bütün insanların Kurtarıcısı"dır; şöyle ki, Mesih'e güvenen herkes, istisnasız olarak herkes kurtulsun diye, Mesih herkes için mutlak suretle güvenilir ve geçerli bir bağışlanma sunmak için öldü.

Müjde duyurulduğunda, Mesih ayırım gözetmeksizin herkese sunulur. Bu teklif kesinlikle herkes için geçerlidir. Teklif edilen şey Mesih'tir ve Mesih'i benimseyen herkes –kesinlikle herkes– O'nun koyunları ve gelini için satın aldığı her şeyi elde eder. Müjde bir kurtuluş imkânı *sunmaz*. Müjde'nin *kendisi* kurtuluş imkânıdır. Ancak teklif edilen şey Mesih'tir ve O'nun kendi ölümü ve dirilişi aracılığıyla halkı için sınırsızca elde ettiği bütün her şeydir.

Yeni Antlaşmanın Oynadığı Kilit Rol⁸

Mesih'in yalnızca, kurtuluşu iman edenler nezdinde mümkün kılmak için değil, daha ziyade seçilmişlerin imanını satın almak için öldüğü gerçeğinin Kutsal Kitap'taki temelini, Mesih'in kanının yeni antlaşmanın bereketlerini halkı için garanti altına aldığı gerçeğinde görebiliriz. Tanrı'nın seçtiklerinin ve çağırdıklarının imanı, "antlaşma kanı"yla satın alınmıştır (Mat. 26:28).

Arminiusçular, günahkârları, iman etmek için Tanrı'nın yardımına ihtiyaç duyan kişiler olarak tasvir ederler. Bu doğrudur. Yardıma ihtiyacımız var. Ancak Arminiusçuların sandığından daha fazla yardıma ihtiyacımız var. Bu görüşte günahkâr kişi, Tanrı'nın yardımını aldıktan sonra belirleyici kararı veriyor. Tanrı sadece yardım ediyor, kararıysa günahkâr veriyor. Dolayısıyla, burada "antlaşma kanı" kesin bir şekilde imanımızı güvence altına almamaktadır. İmanın belirleyici sebebi insanın öz-belirlemesidir. Onlar bunu mümkün kılan şeyin Mesih'in gerçekleştirdiği kefaret eylemi olduğunu söylüyorlar. Ama bu, istenen sonucu garantilememektedir. Ama Mesih'in kanıyla satın alınan yeni antlaşma, oldukça farklı bir şey öğretmektedir. Yeni Antlaşma öğretisine bir bakalım.

Tanrı yeni antlaşmanın koşullarını Yeremya kitabında şöyle dile getirdi:

⁸ Burada geçen argüman John Piper'ın şu kitabında daha dolu bir şekilde işlenmektedir : "My Glory I Will Not Give to Another": Preaching the Fullness of Definite Atonement for the Glory of God," David ve Jonathan Gibson, eds, *From Heaven He Came and Sought Her: Definite Atonement in Historical, Biblical, Theological, and Pastoral Perspective* içinde (Wheaton, Illinois: Crossway, 2013).

“İsrail halkıyla ve Yahuda halkıyla *yeni bir antlaşma* yapacağım günler geliyor” diyor RAB, “Atalarını Mısır’dan çıkarmak için ellerinden tuttuğum gün onlarla yaptığım antlaşmaya benzemeyecek. Onların kocası olmama karşın, bozdular o antlaşmamı” diyor RAB. “Ama o günlerden sonra İsrail halkıyla yapacağım antlaşma şudur” diyor RAB, “Yasamı içlerine yerleştirecek, yüreklerine yazacağım... çünkü suçlarını bağışlayacağım, günahlarını artık anmayacağım” (Yer. 31 :31-34).

Vaat edilen yeni antlaşmayla ve “atalarıyla yapılmış olan” eski antlaşma arasındaki temel farklardan birisi, onların eski antlaşmayı bozmuş olmalarıdır ancak yeni antlaşmada Tanrı yasasını içlerine yerleştirecek ve yüreklerine yazacaktır, böylece antlaşmanın koşulları Tanrı’nın egemen inisiyatifiyle güvence altında olacaktır. Yeni antlaşma bozulmayacaktır. Bu, antlaşmanın tasarısının bir parçasıdır. Bu tasarı, antlaşmaya dahil olanlara sahip çıkar, onları güvence altına alır ve antlaşma içinde tutar.

Tanrı bu noktaya Yeremya’nın hemen bir sonraki bölümünde daha da açık bir şekilde değiniyor:

“Tek bir yürek, tek bir yaşam tarzı vereceğim onlara; gerek kendilerinin gerekse çocuklarının iyiliği için benden hep korksunlar. Onlarla kalıcı bir antlaşma yapacağım: Onlara iyilik etmekten vazgeçmeyecek, benden hiç ayrılmasınlar diye yüreklerine Tanrı korkusu salacağım. Onlara iyilik etmekten sevinç duyacağım; gerçekten bütün yüreğimle, bütün canımla onları bu ülkede dikeceğim.” (Yer. 32 :39-41)

Tanrı bu metinde en az altı şeyi vaat ediyor: 1) Onlarla kalıcı bir antlaşma yapacağım; 2) Benden her zaman korkmalarını sağlayan bir yürek vereceğim onlara; 3) Onlara iyilik etmekten vazgeçmeyeceğim; 4) Yüreklerine Tanrı korkusu salacağım; 5) Benden dönmelerine izin vermeyeceğim; ve 6) Onlara iyilik etmekten sevinç duyacağım.

Antlaşmanın başarılı olması için Tanrı'nın egemen biçimde ipleri kendi eline aldığı, Yeremya 32. bölümde bir önceki bölüme göre daha da netlik kazanıyor. Tanrı bu yeni antlaşmaya katılma veya antlaşmanın parçası olma durumunu, düşmüş insanlığın iradesinin gücüne terk etmeyecek. Yeni bir yürek, Rab'den korkan bir yürek verecek. Bu kati suretle Tanrı'nın yaptığı bir iş olacak, insanların değil. Ve Tanrı bu antlaşmada onların kendisinden "hiç ayrılmamaları" için kendisi harekete geçecek (Yer. 32 :40). John Owen bu ayet üzerinde şu yorumu yapar: "İşte iki antlaşma arasındaki temel fark budur. Rab eski antlaşmada yalnızca şart koşmuşken, şimdi yeni antlaşmada, dahili olan herkeste antlaşmanın gerekliliklerini yerine getirmeleri için etkin olacaktır."⁹

Benzer olarak, Hezekiel de aynı şekilde peygamberlikte bulunmaktadır: Tanrı ilk adımı atacak ve onlara yeni bir yürek ve yeni bir ruh verecektir.

Onlara tek bir yürek vereceğim, içlerine yeni bir ruh koyacağım. İçlerindeki taş yüreği çıkarıp onlara etten bir yürek vereceğim. (Hez. 11 :19)

⁹ John Owen, *The Death of Death in the Death of Christ, The Works of John Owen*, ed. W. H. Goold, 16 vols. içinde (Edinburgh: The Banner of Truth Trust, 1967 [1850-1853]), 10:237.

Size yeni bir yürek verecek, iinize yeni bir ruh koyacağım. İçinizdeki taştan yüreği çıkaracak, size etten bir yürek vereceğim. Ruhumu iinize koyacağım; kurallarımı izlemenizi, buyruklarıma uyup onları uygulamınızı sağlayacağım. (Hez. 36 :26-27)

İsrail'in Tanrı'nın vaatlerine gvenmemesinin veya O'nu bütün yürekleriyle, canlarıyla, akıllarıyla ve gleriyle sevmemelerinin sebebi yeniden doğmamış, taştan bir yrekti. Eğer yeni antlaşma eskisinden daha başarılı olursa, Tanrı'nın o taştan yüreği çıkarması ve halkına O'nu seven bir yürek vermesi gerekecektir. Başka bir deyişle, halkının imanını ve O'na olan sevgisini güvence altına almak için mucizevi bir şekilde ilk adımı kendisinin atması gerekirdi. Musa da Tanrı'nın tam olarak bunu yapacağını söyler:

Sizin ve çocuklarınızın yüreğini değiştirecek. Öyle ki, O'nu bütün yreğinizle, bütün canınızla sevesiniz ve yaşayasınız. (Yas. 30:6)

Başka bir deyişle, yeni antlaşmada Tanrı kendisinin ilk adımı atacağını, onlara yeni bir yürek vereceğini, böylece insanların kendilerinin değil, Tanrı'nın inisiyatifiyle o antlaşmanın yeleri olacağını vaat ediyor. Eğer bir kimse bütün berekteleyiyle o yeni antlaşmaya dahil olmuşsa, bunun sebebi Tanrı'nın onun günahlarını bağışlamış, taştan yüreğini çıkarıp yerine Tanrı'dan korkan ve O'nu seven etten bir yürek vermiş olması ve O'nun buyruklarını izlemesini sağlamış olmasıdır. Başka bir deyişle, yeni antlaşma bize içsel yenilenme vaat etmektedir. Bir zamanlar yalnızca katılığın olduğu yüreğimizde iman, sevgi ve itaatkârlık yaratılacağını vaat etmektedir.

İsa'nın Kanı Yeni Antlaşmanın Vaatlerini Elde Eder

Yeni Antlaşma metnine geldiğimizde gördüğümüz şey şu ki, İsa bu yeni antlaşmanın Aracısıdır ve onu kendi kanıyla güvence altına almıştır. Kefaretle yeni antlaşma arasındaki bağlantı budur: İsa'nın kanı, antlaşma kanıdır. O'nun ölümünün amacı, az önce gördüğümüz tüm koşullarıyla birlikte bu antlaşmayı gerçekleştirmektir.

Luka 22:20'ye göre Son Akşam Yemeği'nde İsa eline kâseyi aldı ve "Bu kâse, sizin uğrunuzda akıtılan kanımla gerçekleşen yeni antlaşmadır" dedi. Pavlus 1. Korintliler 11:25'te bunu tekrarlar: "Yemekten sonra kâseyi alıp şöyle dedi: 'Bu kâse kanımla gerçekleşen yeni antlaşmadır.'" Burada yeni antlaşmanın vaatlerinin Mesih'in kanıyla satın alındığını anlıyoruz. İbraniler kitabının da dediği gibi, "İsa daha iyi bir antlaşmanın kefilidir" (İbr. 7:22). "Bu nedenle, çağrılmış olanların vaat edilen sonsuz mirası almaları için Mesih yeni antlaşmanın aracısı oldu" (İbr. 9:15).

Dolayısıyla yeni antlaşmanın bütün vaatleri kanla satın alınmış vaatlerdir. Bu vaatler bizim için yerine geldiğinde, İsa onları gerçekleştirmek üzere öldüğü için yerine gelirler. Bu demektir ki İsa, yeni antlaşmanın Tanrı'nın halkını oluşturacağı ve o halkı antlaşmada tutacağı vaatlerinin yerine gelmesi için ölmüştür.

Demeye çalıştığım şey şu: Yeni antlaşmanın her vaadi iman şartına bağlı değildir. Tersine, yeni antlaşmada yapılan vaatlerden birisi imanın kendisinin Tanrı tarafından verileceğiydi. Bu yüzden yeni antlaşma halkının Tanrı tarafından oluşturulduğu ve antlaşma dahilinde korunduğunu söylüyorum. "Benden hiç ayrılmayın diye yüreklerine Tanrı korkusu koyacağım" (Yer. 32:40). Tanrı önce bizim yüreğimize Tanrı

korkusu koyar. Ve yine Tanrı bizi O'ndan dönmekten alıko-yar. O yeni halkını oluşturur ve o yeni halkını kendinde tutar. Ve bunu, İsa kendi kanı olduğunu söylediği antlaşma kanıyla yapar (Luk. 22:20).

Yeni anlaşmayı böyle anladığımızda bu bizi şu gerçeğe yönlendirir: Yeni antlaşma halkı için yapılmış kesin bir kefa-ret vardır. Mesih'in ölümünde Tanrı belirli bir grup değersiz günahkârın kendi halkının bir parçası olmaları için gerek-li olan şartları satın alır, garantisini verir ve böylece onları kendi halkı olarak güvence altına alır. Antlaşma kanı (yani Mesih'in kanı) onlar için iman ve tövbe içeren yeni bir yürek satın alır ve bunu garantiler. Tanrı bunu herkes için yapmadı. Bunu "kesin" ve "belirli" bir grup için yaptı ve bunun, hiçbir şekilde onların kim olduğuyula veya ne yaptıklarıyla ilgisi yok-tu. Ve bunu, canını koyunları uğruna veren Büyük Çoban İsa Mesih aracılığıyla yaptığı için, bizler "Mesih'e sonsuzlara dek yücelik olsun" deriz (İbr. 13 :21). Mesih'in gerçekleştirdiği bu şey, O'nun çarmıhının yüceliğinin büyük bir parçasıdır.

İsa Canını Koyunları İçin Verir

Üzerinde durduğumuz bu noktaları destekleyen ve Tanrı'nın Mesih'in ölümündeki amacının, karşı konulamaz lütfu aracılı-ğıyla yeni antlaşma halkını bir araya getirmek olduğunu söy-leyen birçok Kutsal Kitap ayeti vardır. Örneğin, İsa Yuhanna 10:15'te şöyle diyor: "Ben koyunlarım uğruna canımı veririm." Bu, ben canımı bütün insanlar için veririm demekten farklı-dır. Yuhanna'nın Müjdesi'nde "koyunlar" herkes değildir. Ay-rica "koyun" kelimesi, kendi iradelerinin gücüyle iman elde eden kişiler için de kullanılmaz. Koyunlar, Baba'nın seçtiği ve Oğul'a verdiği kişilerdir (Yu. 6:37, 44). İmanları mümkündür çünkü koyunlardır.

Bunu Yuhanna 10:26 ayetinde de görüyoruz. İsa, “Siz iman etmiyorsunuz, çünkü benim koyunlarımdan değilsiniz” diyor. Başka bir deyişle, koyun olmanız sizin iman etmenizi sağlar, tam tersi değil. Dolayısıyla koyunlar önce iman edip sonra kendilerini koyun yapmazlar; koyun oldukları için iman edebilirler. Dolayısıyla İsa, “Ben koyunlarım için canımı veririm” dediğinde, ben kanımla Babam’ın bana verdiklerini satın alırım, onların imanlarını ve benimle birleşenlerin sahip olacağı diğer tüm bereketleri onlar için güvence altına alırım demektedir.

Yuhanna 17 de aynı noktaya işaret ediyor. İsa, Yuhanna 17’de duasını kendi koyunlarıyla, Baba’nın O’na verdikleriyle sınırlı tutuyor.

Dünyadan bana verdiğin insanlara senin adını açıkladım. Onlar senindiler, bana verdin ve sözüne uydular... Onlar için istekte bulunuyorum. Dünya için değil, bana verdiğin kimseler için istekte bulunuyorum. Çünkü onlar senindir... Onlar da gerçekte kutsal kılınsınlar diye kendimi onların adına adıyorum. (Yu. 17:6, 9, 19)

Buradaki adama, İsa’nın yaşamak üzere olduğu ölümüdür. Bu nedenle ölümünün, yalnızca dua ettikleri için tasarlanmış olduğunu söylüyor. “Dünya için değil, bana verdiğin kimseler için istekte bulunuyorum” (Yu. 17:9). Ve O, kendini bu kişiler için adıyor. Bu kişiler için canını veriyor.

İsa Tanrı’nın Çocuklarını Toplamak İçin Öldü

Yuhanna bize başkâhin tarafından verilmiş olan ve benzer bir anlam taşıyan bir peygamberlikten söz eder:

“Bütün ulus yok olacağına, halk uğruna bir tek adamın ölmesi sizin için daha uygun. Bunu anlamıyor musunuz?” Bunu kendiliğinden söylemiyordu. O yılın başkâhini olarak İsa’nın, ulusun uğruna, ve yalnız ulusun uğruna değil, Tanrı’nın dağılmış çocuklarını toplayıp birleştirmek için de öleceğine ilişkin peygamberlikte bulunuyordu. (Yu. 11:50-52)

Dünyanın dört bir yanına dağılmış olan “Tanrı çocukları” vardır. Bunlar “koyunlar”, yani Baba’nın Oğul’a verdiği ve karşı konulamaz bir şekilde O’na çekeceği kişilerdir. İsa bu kişileri tek bir sürü hâline getirmek için öldü. Yuhanna 10:15-16 aynı şeyi ifade eder: “Ben koyunlarımın uğruna canımı veririm. Bu ağıldan olmayan başka koyunlarım var. *Onları da getirmeliyim*. Benim sesimi işitecekler ve tek sürü, tek çoban olacak.” Yuhanna 11:52’deki “birleştirme” eylemiyle Yuhanna 10:16’daki “getirme” eylemi Tanrı’nın aynı işidir. İkisi de Mesih’in çarmıhının ilahi tasarısıdır. İsa bunu sadece mümkün kılmak için değil, aynı zamanda gerçekleştirmek için öldü.

Aynı şeyi Vahiy 5:9 ayetinde de görebiliriz: “Tomarı almaya, mühürlerini açmaya layıksın! Çünkü boğazlandın ve kanınla her oymaktan, her dilden, her halktan, her ulustan insanları Tanrı’ya satın aldın.” Yuhanna 10:16 ayetinde olduğu gibi burada da Yuhanna, Mesih’in bütün insanları satın almak için değil, her oymaktan insanı satın almak için öldüğünü söylüyor.

1. Yuhanna 2:2 gibi bazı kişilerin sınırlı kefarete doktrinine karşı kullandığı ayetleri böyle anlayabiliriz. Yuhanna 11:52’ye oldukça benzer bir şekilde bu ayette de Yuhanna, “O günahlarımızı, yalnız bizim günahlarımızı değil, bütün dünyanın günahlarını da bağışlatan kurbandır” der. Sorulması gereken so-

ruysa şudur: Bu, Mesih'in dünyadaki her bir kişi için Tanrı'nın gazabını yatıştırmak amacıyla öldüğü anlamına mı geliyor? Yuhanna'nın şimdiye kadar yazdıklarından gördüğümüz kadarıyla kastettiği şeyin bu olma ihtimali düşüktür. Tersine, Yuhanna 11:51-52 ve 1. Yuhanna 2:2 arasındaki sözel paralelliği göz önünde bulundurduğumuzda, iki ayette de aynı şeyin kastedildiğini düşünmemek oldukça zordur.

“İsa'nın ulusun uğruna, ve yalnız ulusun uğruna değil, Tanrı'nın dağılmış çocuklarını toplayıp birleştirmek için de öleceğine ilişkin peygamberlikte bulunuyordu.” (Yu. 11:51-52)

“O günahlarımızı, yalnız bizim günahlarımızı değil, bütün dünyanın günahlarını da bağışlatan kurbandır.” (1.Yu. 2:2)

“Bütün dünya”, “Tanrı'nın dağılmış çocukları” ifadesiyle paralellik içindedir. Dolayısıyla Yuhanna'nın, 1. Yuhanna 2:2'de söylemek istediği şey, Tanrı'nın Mesih'te gerçekleştirdiği günah bağışlatan işinin yalnızca Yahudilerle ya da tek bir ırk veya sınıfla sınırlı olmadığıdır. Hiçbir insan grubu “O sadece bizim günahlarımızı bağışlatan kurbandır” dememelidir. Hayır. O'nun günah bağışlatan işi, “tüm dünyadan” insanları bir araya getirmek içindi. “Bu ağıldan olmayan başka koyunlarım da var!” (Yu. 10:16). Bu koyunlar dünyanın dört bir yanındadır. Bunlar O'nun uğruna öldüğü «koyunlar», dünyanın dört bir yanına dağılmış olan kurtarılmış “Tanrı çocukları”, “her dilden, her oymaktan, her halktan ve her ulustan” fidiyeyle satın alınmış olan halklardır.

Birçokları İçin Verilmiş Fidyeye

İsa, Markos 10:45 ayetinde şu ana dek gördüklerimizle, örneğin Vahiy 5:9 ayetiyle (“kanınla her oymaktan insanı satın aldın”) uyumlu bir şey söylüyor: “Çünkü İnsanoglu bile hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fidye olarak vermeye geldi.” Herkes için fidye olarak verdiğini söylemiyor, “birçokları için fidye olarak” verdiğini söylüyor; tıpkı Vahiy 5:9 ayetinin “her oymaktan” insanı satın aldığını söylemesi gibi. Bu “birçok” kelimesinin benim iddiamı kanıtlanmadığının farkındayım. “Birçok” kelimesi mantiken “herkes” anlamına da gelebilir. Benim buradaki amacım basitçe, “herkes” değil de “birçok” anlamının, bu bölüm boyunca gördüğümüz bütün sınırlamalara daha iyi uyduğunu göstermektir.

Benzer bir şekilde Matta 26:28’de İsa son akşam yemeğinde, “Bu benim kanımdır, günahların bağışlanması için *birçokları uğruna* akıtılan antlaşma kanıdır” der. İbraniler 9:28 benzer bir şekilde, “Mesih de birçoklarının günahlarını yüklenmek için bir kez kurban edildi. İkinci kez, günah yüklenmek için değil, kurtuluş getirmek için kendisini bekleyenlere görünecektir” der. Ve Yeşaya 53:12 ayeti de acı çeken kulun, “*pek çoklarının* günahını...üzerine aldı[ğın]” söyler.

Mesih Kendini Kilise İçin Verdi

Tanrı’nın, Mesih’in ölümünde belirli bir niyeti olduğuna dair en açık metinlerden birisi Efesliler 5:25-27 ayetleridir.

Ey kocalar, Mesih kiliseyi nasıl sevip onun uğruna kendini feda ettiyse, siz de karılarınızı öyle sevin. Mesih kiliseyi suyla yıkayıp tanrısal sözle temizleyerek kutsal kılmak için kendini feda etti. Öyle ki, kiliseyi

BEŞ NOKTA

üzerinde leke, buruşukluk ya da buna benzer bir şey olmadan, görkemli biçimde kendine sunabilsin. Amacı kilisenin kutsal ve kusursuz olmasıdır.

Burada Pavlus Mesih'in ölümünden fayda görmesi tasarlanan kişilerin kilise, yani Mesih'in gelini olduğunu söylüyor. Bu sınırlı kefarete ya da özel kurtuluş doktrini konusunda bu kadar kışkırtıcı olmamanın sebebi, Mesih'in gelininin, Mesih'in kendisi (gelini) için beslediği sevgiden etkilenmesini istememdir. Bu sadece tüm dünyayı kucaklayan bir sevgi değildir; bir gelini satın alan bir sevgidir. Tanrı kendisine ait olanları biliyordu ve bu gelini Oğlu'na almak için Oğlu'nu gönderdi.

Geldi göklerden ve aradı onu

Kutsal gelini olsun diye;

Kendi kanıyla satın aldı onu,

Ve öldü o yaşasın diye.¹⁰

Kilise, Tanrı'nın kiliseyi kendi Oğlu'nun kanıyla satın alırken bunu belirli bir halk için yapmadığını düşündüğünde, bu kurbanın altında yatan o özel sevgiyi gözden geçirir. Eskiden pastörlük yaptığım bir kiliseye, "Bu kilisedeki bütün kadınları seviyorum ama kendi karımı özel bir şekilde seviyorum" derdim. Noel'in sırf bütün kadınları sevdiğim ve kendisi de bir kadın olduğu için onu sevdiğimi düşünmesini istemedim. Tanrı ve insanlar arasında da bu böyledir. O'nun herkesi kapsayan evrensel bir sevgisi olduğu gibi, O'nun kendi gelinine karşı beslediği çok özel bir sevgisi de vardır ve Mesih öldüğünde, o ölümün gelinini kapsayan özel, belirli bir amacı

¹⁰ Samuel J. Stone, "The Church's One Foundation", (<http://www.hymnsite.com/lyrics/umh545.sht>)

vardı. Mesih kendi gelinini dünyanın kuruluşundan önce biliyordu ve onu elde etmek için öldü.

Romalılar 8:32'nin Değerli Mantiğı

Kefaretin amacını ve sınırlarını bize gösteren başka önemli bir ayet de Romalılar 8:32'dir. Bu, tüm Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın halkına verilen en değerli vaatlerden birisidir. Pavlus, "Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı?" der. Sorunun ayette verilmeyen cevabıysa bellidir: "Tanrı Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim ettiğine göre, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlayacaktır." Peki bu ayetteki "biz" kim? 29-31 ayetlerinde bahsedilen insanlardır:

Çünkü Tanrı önceden bildiği *kişileri* Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi. Öyle ki, Oğul *birçok kardeş* arasında ilk doğan olsun. Tanrı önceden belirlediği *kişileri* çağırdı, çağırdıklarını akladı ve akladıklarını yüceltti. Öyleyse buna ne diyelim? Tanrı *bizden* yanaysa, kim *bize* karşı olabilir?

Pavlus'un 32'inci ayette "bize" böylesine şaşırtıcı bir vaat, yani Tanrı'nın O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlayacağı vaa-dini verebilmesinin sebebi, burada bahsi geçen kişilerin önceden bilinen, belirlenen, çağrılmış ve aklanmış kişiler olmalarıdır. Bunlar "koyunlar" ve "Tanrı'nın dağılmış çocukları"dır. Pavlus bu kişiler için Mesih'in ölümünün, O'nunla birlikte her şeyi elde edeceklerinin sarsılmaz, mutlak garantisi olduğunu söyler. Romalılar 8:32'nin arkasındaki harika mantık budur.

Peki eğer Tanrı, Oğlu'nu her şeyi elde etmeyen, tersine mav-holan binlerce kişi için verdiyse, bu mantığa ne olur? Mantık ortadan kalkar. Ayet şöyle bir anlam kazanır: "Eğer Tanrı öz Oğlu'nu bile esirgemeyip, O'nu dünyadaki herkes için ölüme teslim ettiyse ve bu kişilerin birçoğu da mahvolduğuna göre, demek ki O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacaktır." Oysa ayetin demeye çalıştığı şey bu değil.

Ayet, Tanrı kendi Oğlu'nu kendi halkı uğruna verdiği için, halkının –dünyanın kuruluşundan önce bilinen ve belirlenmiş olan halkının– Tanrı'nın kendilerine vereceği her şeyi elde edeceğini söylüyor. Dolayısıyla, Tanrı'nın kendi Oğlu'nu vermekteki tasarısı sadece tüm dünyaya yönelik genel bir davetiye değil, kendi halkı için hazırladığı sonsuz zenginliklerin kaya gibi sağlam olan garantisidir. Arzum, Tanrı'nın halkının bunu görüp bu özel kurtuluş lütfunda derinleşmesidir. Bizler bu kefarette özel olarak sevilen kişileriz, sadece genel olarak sevilen değil. Bizim geleceğimiz, Mesih'in kanıyla özel olarak mühürlenmiştir.

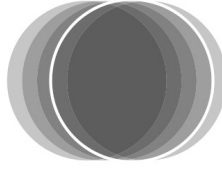
Kısacası Kutsal Kitap'a dayanan sınırlı kefaretin vurgusu, Mesih'in ölümünün seçilmiş kişiler için özel bir amacı olduğudur. Mesih onlar için yalnızca iman edip kurtulma ihtimalini satın almıyor; imanının kendisini de satın alıyordu. Tanrı'nın seçilmişlerinin Mesih'e gelmeleri, O'nun kanıyla satın alınmıştır. Tanrı'nın karşısında ölü bir durumda oluşumuzun ve Tanrı'ya karşı isyanımızın ortadan kaldırılması, sonrasında kefarete hak kazanalım diye ilk olarak belirleyici biçimde bizim tarafımızdan gerçekleştirilmemiştir. Tanrı'nın egemen lütfu bizim ölü durumda oluşumuzu ve isyanımızı ortadan kaldırır ve bu lütuf, Mesih'in ölümünde bizim için satın alınmıştır.

Eğer Tanrı'nın lütfunu tecrübe etmekte daha da derine gitmek istiyorsak, bu sevgi okyanusundan zevk almalıyız. Tanrı, Oğlu'nun gelininin sadece genel, dünyayı kucaklayan bir sevgi hissetmesini istemiyor. Gelinin, daha dünyanın kuruluşundan önce ona beslediği o özel sevgiyle coşmasını istiyor. Bize özel olarak şunu dediğini hissetmemizi istiyor: "Ben seni seçtim ve Oğlum'u senin için ölsün diye gönderdim."

Dünyaya sunduğumuz şey budur. Bu özel sevgiyi sadece kendimize saklamıyoruz. İnsanlara yalnızca Tanrı'nın genel sevgisini sunmamız gerektiğini söylemiyoruz. Hayır, bunu onlara sunuyoruz. Onlara dolu, tamamlanmış ve kesin bir kefarete sunuyoruz. Mesih'i sunuyoruz. Onlara, "Bir ihtimale gelin" demiyoruz. "Mesih'e gelin" diyoruz. "Mesih'i benimseyin" diyoruz. Onlara, eğer Mesih'e gelirlerse, O'nunla ve geliniyle bir olacaklarını vaat ediyoruz. Ve o zaman Mesih'in gelini için satın aldığı her şey onların olacak. Mesih'in mutlak kesinlikle güvence altına aldığı her şey sonsuza dek onların olacak.

Onların imanı, onların seçilmişler arasında olduklarını kanıtlayacaktır. Mesih'e gelmeleri de zaten onların, O'nun özel kurtuluşundan, O'nun kesin kefaretenin halihazırda yararlanan kişiler arasında olduklarını gösterecektir.

Tanrı'nın lütfunu daha derinden tecrübe edebilmek için şimdi seçilmişlik doktrinine geliyoruz. Nitekim Mesih, bu ölçülemez, sınırsız sevgi tasarısıyla seçilmişler uğruna öldü.

6

KOŞULSUZ SEÇİM

Eğer hepimiz tamamen ölüysek ve Tanrı'nın karşı konulamaz lütfuyla yeniden doğmadıkça O'na gelemiyorsak ve eğer bu özel lütuf Mesih tarafından çarmıhta satın alındıysa, o zaman herhangi birimizin kurtuluşunun tümüyle Tanrı'nın seçimine bağlı olduğu açıktır. Bu karşı konulamaz lütfu kimlere göstereceğini ve kimler için bu lütфу satın alacağını O seçmiştir.

Seçilmişlik, Tanrı'nın kimi kurtaracağını seçmesi demektir. Bir kişinin Tanrı onu seçmeden önce gerçekleştirmesi gereken hiçbir koşul olmadığı için, bu seçim koşulsuzdur. İnsan suçlarının ve günahlarının içinde ölüdür. Dolayısıyla da insanın, Tanrı onu ölü durumundan kurtarması için seçmeden önce gerçekleştirebileceği hiçbir koşul yoktur.

Nihai kurtuluşun koşulsuz olduğunu *söylemiyoruz*. Örneğin, sonsuz yaşama sahip olmak için Mesih'e iman etme koşulunu yerine getirmeliyiz. Ama iman, seçilmenin bir koşulu değildir. Tam tersidir. Seçilmişlik iman etmenin bir koşuludur. Tanrı bizleri dünyanın kuruluşundan önce seçtiği için çarmıhta kurtuluşumuzu satın aldı ve ardından karşı konulamaz lütfuyla bizlere ruhsal yaşam verip bizleri imana getirdi.

İmandan Önce Seçim

Elçilerin İşleri 13:48 ayeti, Pisidya Antakyası'nda yabancı uluslardan olanların Müjde bildirisine nasıl karşılık verdiklerini şöyle anlatıyor: "Öteki uluslardan olanlar bunu işitince sevindiler ve Rab'bin sözünü yücelttiler. *Sonsuz yaşam için belirlenmiş olanların hepsi iman etti.*" Dikkat edin, iman edenlerin hepsi sonsuz yaşam için belirlendi demiyor; sonsuz yaşam için belirlenmiş olanların (yani Tanrı'nın seçtiklerinin) hepsi iman etti diyor. Tanrı'nın seçimi imandan önce geldi ve imanı mümkün kıldı. Bazılarının iman edip diğerlerinin etmemesinin belirleyici sebebi budur.

Benzer şekilde İsa da Yuhanna 10:26 ayetinde Yahudilere şöyle der: "Ama siz iman etmiyorsunuz. Çünkü benim koyunlarımdan değilsiniz." Dikkat ederseniz, burada da "siz benim koyunlarım değilsiniz çünkü bana iman etmiyorsunuz" demiyor. Kimin koyunlar olduğunu biz daha iman etmeden önce Tanrı seçiyor. Bizim imanımızı mümkün kılan da budur. "Siz iman etmiyorsunuz. Çünkü benim koyunlarımdan değilsiniz." Biz Tanrı'nın seçilmiş koyunları olduğumuz için iman ediyoruz, tam tersi değil (bkz. Yu. 8:47; 18:37)

Romalılar 9'daki Koşulsuzluk¹¹

Romalılar 9. bölümde Pavlus seçilmişliğin koşulsuz olduğuna vurgu yapar. 11-12 ayetlerinde Tanrı'nın Esav yerine Yakup'u seçerken izlediği ilkeyi şöyle betimliyor: "Çocuklar henüz doğmamış, iyi ya da kötü bir şey yapmamışken, Tanrı Rebeka'ya, 'Büyüğü küçüğüne kulluk edecek' dedi. Öyle ki,

¹¹ Romalılar 9. bölüm koşulsuz seçim doktrini için o kadar temel bir öneme sahiptir ki, bütün bir kitabımı 1-23 ayetlerine ayırdım. Bkz. John Piper, *The Justification of God: An Exegetical and Theological Study of Romans 9:1-23* (Grand Rapids: Baker Academic, 1993).

Tanrı'nın seçim yapmaktaki amacı yapılan işlere değil, kendi çağrısına dayanarak sürsün." Tanrı'nın seçimi koşulsuzdur çünkü biz daha doğmamışken veya iyi ya da kötü hiçbir şey yapmamışken gerçekleşir.

Bazı yorumcuların Romalılar'ın 9. bölümünün *bireylerin ebedi* akibetini değil, yalnızca insan topluluklarının tarih içindeki rolleriyle ilgili olduğunu söylediklerinin farkındayım. Bence bu Pavlus'un 9. bölümde konu aldığı sorunu görmemekten kaynaklanan bir hatadır. Bunu Romalılar 9'un ilk beş ayetini okuduğunuzda görebilirsiniz. Pavlus 9:6'da, "Tanrı'nın sözü boşa çıktı demek istemiyorum" dediğinde, sanki bir şeyin Tanrı'nın vaatlerinin boşa çıkmış gibi gözükmesine sebep olduğu açıktır. Peki bu nedir?

Bunun cevabı 2 ve 3'üncü ayetlerde bulunuyor. "Yüreğimde büyük bir keder, dinmeyen bir acı var. Kardeşlerimin, soydaşlarım olan İsraililer'in yerine ben kendim lanetlenip Mesih'ten uzaklaştırılmayı dilerdim." Pavlus'un ele aldığı mesele neden İsraililerin bir ulus olarak tarihte şu ya da bu rolü oynadıkları değil, *İsrail içerisindeki bireylerin lanetlenip Mesih'ten uzaklaştırılmasıdır*. Başka bir deyişle, buradaki sorun *bireylerin ebedi* akibetleridir. Pavlus'un kullandığı argüman da bunu onaylıyor çünkü Tanrı'nın sözünün boşa çıkmadığını belirtmek için söylediği ilk şey şu: "Çünkü İsrail soyundan gelenlerin hepsi İsraili sayılmaz" (Rom. 9:6). Başka bir deyişle, mahva uğrayan İsraililer hiçbir zaman gerçek İsrail'in bir parçası değildiler. Ardından Pavlus, Tanrı'nın koşulsuz seçiminin İsrail ulusu *içerisinde* nasıl etkin olduğunu göstermeye geçiyor.¹²

¹² Bir önceki alıntıda bahsi geçen kitabımın 38-54. sayfalarında Romalılar 9'u bu şekilde anlamamız gerektiğine dair daha fazla argüman bulabilirsiniz.

Tanrı'nın seçen lütfunun koşulsuzluğu, Romalılar 9:15-16 ayetlerinde yeniden vurgulanıyor: "Merhamet ettiğime merhamet edeceğim, acıdığımı acıyacağım. Demek ki bu, insanın isteğine ya da çabasına değil, Tanrı'nın merhametine bağlıdır." İhtiyacımız olan merhamet, irademizi ayıltan, onu dönüştüren bir merhamettir. Karşı konulamaz lütuf ve tamamen bozulmuşluğa değindiğimiz bölümlerde Tanrı'yı sevmekten, O'na güvenmekten veya Mesih'i takip etmekten aciz olduğumuzu gördük. Tek umudumuz egemen merhamet, karşı konulamaz merhamettir. Eğer bu doğruysa, Pavlus'un sözleri gayet mantıklıdır. Bizler hiçbir şekilde merhameti hak edecek veya kazanacak durumda değiliz. Eğer merhamet görecekssek, bu ancak Tanrı'nın hür seçimiyle olabilir. Pavlus, "Merhamet ettiğime merhamet edecek, acıdığımı acıyacağım" ayetini söylerken bunu kastediyordu.

Romalılar 11:7 ayetinde Pavlus, İsraililerin seçiminin bireysel bir seçim olduğunun altını çiziyor: "İsrail aradığına kavuşamadı, seçilmiş olanlarsa kavuştular. Geriye kalanlarınsa yürekleri nasırlaştırıldı." Romalılar 9-11 bölümleri boyunca Pavlus, seçilmişliğin bireyleri ve onların ebedi akibetini ilgilendirdiğini ve bunun koşulsuz olduğunu belirtiyor. Ulus olarak İsrail'e yönelik ilahi, antlaşmaya dayalı bir bağlılık olduğuna inanıyorum ama bu Romalılar 9. bölümün bireysel, ebedi yaklaşımıyla çelişmez. Seçilmişliğin koşulsuz olduğunu en açık bir şekilde 9:11 ayetinde görebiliriz. Tanrı "çocuklar henüz doğmamış, iyi ya da kötü bir şey yapmamışken" seçer, "öyle ki, seçim yapmaktaki amacı yapılan işlere değil, kendi çağrısına dayanarak sürsün."

Seçimin Koşulsuzluğuna Dair Başka Bir Güçlü Kanıt

Efesliler 1:3-6 ayetleri seçilmişliğimizin ve oğullar olmak üzere önceden belirlenmişliğimizin koşulsuz olduğuna dair başka bir güçlü kanıt sunar.

Bizi Mesih'te her ruhsal kutsamayla göksel yerlerde kutsamış olan Rabbimiz İsa Mesih'in Babası Tanrı'ya övgüler olsun. O kendi önünde sevgide kutsal ve kursesuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti. Kendi isteği ve iyi amacı uyarınca İsa Mesih aracılığıyla kendisine oğullar olalım diye bizi önceden belirledi. Öyle ki, sevgili Oğlu'nda bize bağışladığı yüce lütfü övülsün.

Bazı yorumcular burada bahsi geçen ve dünyanın kuruluşundan önce yapılan seçilmişliğin yalnızca Mesih'in seçilmesi olduğunu ama hangi bireylerin Mesih'te olacağını seçilmesini kapsamadığını söyler. Bu basitçe bireylerin kurtuluşa kavuşmak üzere koşulsuz bir şekilde seçilmediklerini söylemekle aynı kapıya çıkar. Mesih, Tanrı'nın seçtiği kişidir; bireylerin kurtuluşlarıysa onların kendi başlarına inisiyatif olarak, kendi bozulmuşluklarını aşip iman yoluyla Mesih'le birleşmelerine bağlıdır. Tanrı onları seçmez ve dolayısıyla da Tanrı etkin bir şekilde onları imana getiremez. O sadece kurtuluş için gereken ilk adımı atabilir ama neticede geride durmak ve kimin ruhsal olarak ölü olduğu durumdan dirilmek için bireysel olarak harekete geçeceğini ve O'nu seçeceğini görmek için beklemek zorundadır.

Bu yorum, 11. ayetle uyuşmaz: *"Her şeyi kendi isteği doğrultusunda düzenleyen Tanrı'nın amacı uyarınca önceden belirlenip Mesih'te seçildik."* 4. ayetin diliyle de uyuşmaz. 4. ayette geçen "seçmek" kelimesinin olağan anlamı, bir grup içerisinde-

BEŞ NOKTA

den bazı kişi ya da şeyleri ayırmak veya belirlemektir (örneğin bkz. Luk. 6:13; 14:7; Yu. 13:18; 15:16, 19). Dolayısıyla 4. ayetin normal anlamı, Tanrı'nın dünyanın kuruluşundan önce tüm insanlığın içinden kendi halkını, kurtarıcıları Mesih'le ilişkileri dahilinde seçtiğidir. Bu ayetin doğal anlamı budur.

Tanrı'nın yaptığı tüm seçme eyleminin Mesih'le bağlantılı olduğu doğrudur. Tanrı'nın aklında Mesih, dünyanın kuruluşundan önce çarmıha gerilmişti (Vah. 13:8). Eğer Mesih onların günahları uğruna ölmek için belirlenmeseydi, hiçbir günahkâr kurtuluş için seçilmezdi. Dolayısıyla *bu anlamda* onlar *Mesih'te* seçilmişlerdir. Ama Mesih'te bulunmak üzere dünyadan seçilenler *onlardır*.

Öte yandan 5. ayetin yazılışı, yalnızca Mesih'in seçilmesini değil, insanların Mesih'te seçildiğini öne sürer. Kelimesine bu ayet, "İsa Mesih aracılığıyla bizi oğulluğa önceden belirleyerek" diyor. *Bizler* önceden belirlenenleriz, Mesih değil. Günahkârların seçilmesini, önceden belirlenmesi ve evlat edinilmelerini mümkün kılan O'dur, dolayısıyla "O'nun aracılığıyla" seçildik ama burada Tanrı'nın seçim yaparken yalnızca Mesih'i göz önüne aldığını belirten hiçbir şey yok. Hristiyanların imana gelip Mesih'le birleşmeleri ve O'nun kanıyla yıkanmalarının sebebi bizim dünyanın kuruluşundan önce bu kutsallık için seçilmiş olmamızdır.

Belki De En Önemli Metin

Belki de koşulsuz seçim öğretisiyle ilgili en önemli metin Romalılar 8:28-33'tür.

Tanrı'nın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin

olduğunu biliriz. Çünkü Tanrı önceden bildiği kişileri Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi. Öyle ki, Oğul birçok kardeş arasında ilk doğan olsun. Tanrı önceden belirlediği kişileri çağırdı, çağırdıklarını akladı ve akladıklarını yüceltti. Öyleyse buna ne diyelim? Tanrı bizden yanaysa, kim bize karşı olabilir? Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı? Tanrı'nın seçtiklerini kim suçlayacak? Onları aklayan Tanrı'dır.

Bu metin sıklıkla 29. ayetten yola çıkılarak koşulsuz seçim öğretisine karşı kullanılır. 29. ayette “Tanrı önceden bildiği kişileri belirledi” diyor. Bazıları insanların koşulsuz olarak seçilmediğini söyler. Öngörülen ya da önceden bilinen imanları doğrultusunda seçilirler. Onlar bu imanı karşı konulamaz lütfun yardımını olmaksızın kendileri üretirler ve Tanrı da bunu yapacaklarını önceden bilir.

Ama bu Pavlus'un argümanı ile pek uyuşmaz. Romalılar 8:30'da “Tanrı önceden belirlediği kişileri çağırdı, çağırdıklarını akladı ve akladıklarını yüceltti” dediğine dikkat edin. Tanrı'nın çağırdığı herkesi akladığı gerçeğine biraz odaklanalım.

30. ayette bahsi geçen bu çağrı herkese verilmez. Bu çağrının herkese verilmediğini bilmemizin nedeni, çağrılmış olan herkesin aklanıyor olmasıdır. Çağrılmakla aklanmak arasında kopmaz bir bağlantı bulunuyor. “Tanrı... çağırdıklarını akladı” Ama herkes aklanmaz. Dolayısıyla herkes çağrılmamıştır. Yani 30. ayetteki çağrı, vaizlerin verdiği ya da Tanrı'nın doğanın yüceliği aracılığıyla insanlara verdiği genel tövbe çağrısı değildir. O çağrıyı herkes almaktadır. 30. ayetin çağrısı yal-

nızca Tanrı'nın, Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirlediği kişilere verilmektedir (29. ayet). Bu çağrı muhakkak aklanmayla sonuçlanır: "Tanrı... çağırdıklarını akladı."

Aklanmanın yalnızca iman aracılığıyla gerçekleştiğini biliyoruz. "Çünkü insanın, Yasa'nın gereklerini yaparak değil, *iman ederek aklandığı* kanısındayız" (Rom. 3:28; krş. 5:1). Öyleyse önceden belirlenmiş olan herkese verilen ve onları kaçınılmaz olarak aklanmaya yönlendiren bu çağrı nedir? Bunu karşı konulamaz lütfu ele aldığımız 4. bölümde görmüştük. Bu çağrı, 1. Korintliler 1:23-24 ayetlerinde bahsi geçen çağrıdır: "Ama biz çarmıha gerilmiş Mesih'i duyuruyoruz. Yahudiler bunu yüzkarası, öteki uluslar da saçmalık sayarlar. Oysa Mesih, *çağrılmış olanlar için* –ister Yahudi ister Grek olsun– Tanrı'nın gücü ve Tanrı'nın bilgeliğidir." Başka bir deyişle, bu çağrı Mesih'in duyurulması değildir; zira Mesih tüm Yahudilere ve öteki uluslardan olanlara duyurulur. Tersine, bu çağrı Müjde'nin duyurulması aracılığıyla işitenlerin yüreklerinde gerçekleşir. Onları içinde buldukları ölü durumdan uyarır ve çarmıha olan bakış açılarını değiştirerek Tanrı'nın bilgeliğini ve gücünü benimsemelerini sağlar. Başka bir deyişle, Romalılar 8:30'un çağrısı karşı konulamaz, iman yaratan lütuftur.

Şimdi Pavlus'un Romalılar 8:30'daki düşünce akışına yeniden bir göz atın. "Tanrı önceden belirlediği kişileri çağırdı, çağırdıklarını akladı ve akladıklarını yüceltti." Önceden belirleme eylemiyle aklama eylemi arasında çağırma eylemi bulunuyor. Aklanma yalnızca imanla gerçekleştiğine göre, bahsi geçen çağrı da Tanrı'nın iman yaratan çağrısı olmalıdır. Bu da her zaman aklanmayla sonuçlandırıldığı için (çağrılmış olan her-

kes aklanır), egemen olmalıdır. Yani, bu çağrı kendisine engel teşkil edebilecek her türlü direnişi kırmalıdır. Dolayısıyla 30. ayetteki çağrı, Tanrı'nın bir kişiyi aklayan imana getirdiği egemen işidir.

Bunun 29. ayetteki önceden bilme kavramı için ne anlam ifade ettiğine bir bakalım. Pavlus 29. ayette, "Tanrı önceden bildiği kişileri ... önceden belirledi" derken, birçok kişinin söylediği gibi Tanrı'nın önceden kimin özgür iradesini kullanarak imana geleceğini görüp, onları kendi özgür seçimlerinden ötürü oğul olmaları için önceden belirlediğini kastediyor olamaz. Bunu söylüyor olamaz çünkü az önce 30. ayette imanın belirleyici sebebinin düşmüş insan iradesi değil, Tanrı'nın egemen çağrısı olduğunu gördük.

Tanrı, kimlerin kendisinin yüreklerinde iman yaratan eylemi olmaksızın imana geleceğini önceden bilmez çünkü böyle insanlar yoktur. İman eden herkes Tanrı'nın egemen lütfuyla imana "çağrılmıştır." Tanrı ezelden geleceğe baktığında ve seçilmişlerin imanını gördüğünde kendi işini görür. Ve kendisi bunu karşılıksız olarak ölü, kör ve isyankâr günahkârlar için yapmayı seçti. Nitekim bizler bu iman koşulunu yerine getirmekten acizdik. Bizler ruhsal olarak ölü ve kördük.

Dolayısıyla Romalılar 8:29'daki önceden bilme, Tanrı'nın önceden belirlemesi dışında gelecekte neler olacağını sadece farkında olması durumu değildir. Daha ziyade, bu birtakım Eski Antlaşma ayetlerinde de geçen bilme/tanuma durumudur. Örneğin Yaratılış 18:19: "Doğru ve adil olanı yaparak yolumda yürümeyi oğullarına ve soyuna buyursun diye İbrahim'i seçtim [tam çevirisi: İbrahim'i *bildim*]." Ve Yeremya 1:5: "Ana rahminde sana biçim vermeden önce *tanıdım* seni, doğmadan önce seni ayırdım, uluslara peygamber atadım." Ve de

Amos 3:2: “Yeryüzündeki bütün halklar arasından yalnız sizi [İsrail’i] *tanıdım*”. Tanrı bir anlamda dünyadaki tüm aileleri bilir, tanır. Ama buradaki anlam şudur: Sadece sizi, ey İsrail halkı, kendim için seçtim.

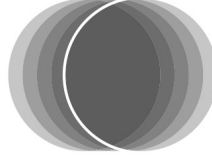
C. E. B. Cranfield’ın dediği gibi, Romalılar 8:29’daki önceden bilme eylemi, “Tanrı’nın bir kişiyi özel olarak bilip tanımmasıdır, O’nun seçen lütfudur.” Bu önceden bilme eylemi esasen seçilmişlikle aynı şeydir: “Tanrı önceden bildiği (yani seçtiği) kişileri, Oğlu’nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi.”

Dolayısıyla bu harika metnin (Rom. 8:28-33) bize öğrettiği şey, başlangıçtan sonuna dek halkının kurtuluşunun tamamını gerçekte Tanrı’nın gerçekleştirdiğidir. O dünyanın kuruluşundan önce belirli bir halkı önceden bilir (yani seçer), bu halkı Oğlu’nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirler, onları imanla kendisine çağırır, onları yalnızca o iman aracılığıyla aklar ve nihayetinde onları yüceliğe erdirtir. Ve hiçbir şey onları Mesih’teki Tanrı sevgisinden asla ayıramaz (Rom. 8:39). Tüm övgü ve yücelik O’nun olsun!

Eğer bir Mesih imanlısıysanız, Tanrı tarafından ezelden beri sevilmehtesiniz. O daha dünyayı yaratmadan önce size kayırdı. O sizin çaresiz hâlinizi gördüğünde sizi seçti. Karşılıksız olarak sizi kendisine ayırdı. Bizler seçilmişliğimizle övünemeyiz. Bu, koşulsuzluğun anlamını tamamen yanlış anlamak olurdu. Bizler kendimizi herhangi bir şekilde Tanrı’ya layık kılacak hiçbir şey yapmamışken, O iyiliğini karşılıksız olarak bizlere yöneltti.

İsrail halkı için olan şey bizim için de geçerlidir: “RAB’bin sizi sevmesinin ve seçmesinin nedeni öbür halklardan daha kalabalık olduğunuzdan değil. RAB size sevgisini göstermek

... için ... sizi kurtardı" (Yas. 7:7-8). Bunu dikkatlice okuyun: O sizi seviyor çünkü sizi seviyor. O ezelden bunu yapmayı seçti. O'nun size olan sevgisinin başlangıcı olmadığı için, sonu da olamaz. Bizim bu kitapta çalıştığımız şey, basitçe Tanrı'nın tarih içerisinde kendi halkını kurtarmak ve bizleri sonsuza dek O'ndan zevk almaya getirmek için o ebedi sevgisiyle nasıl işlediğidir. Tanrı bu harika egemen lütfunu daha da derinden tecrübe etmenizi sağlasın.

7

KUTSALLARIN SONA DEK DAYANMASI

Bir önceki bölümde gördüklerimizden yola çıkacak olursak, Tanrı'nın halkının sona dek dayanacağı ve asla kaybolmayacağı *kesindir*. Önceden bilinen kişiler önceden belirlendi, önceden belirlenenler çağrıldı, çağrılanlar aklandı ve aklananlar yüceltildi (Rom. 8:30). Bu gruptaki hiç kimse mahvolmadı. Bu gruba ait olmak, ebediyen güvence altında olmak demektir.

Ama kutsalların sona dek dayanması doktrinini dile getirirken, bundan çok daha fazlasını kastediyoruz. Kutsalların sona dek *imanda ve imandan gelen itaatkârlıkta* devam edeceklerini söylüyoruz. Seçim koşulsuzdur ancak yüceliğe erişmek koşulsuz değildir. Kutsal Kitap'ta Mesih'e sıkıca tutunmayanların sonunda kaybolabileceğine dair birçok uyarı bulunuyor.

Ben, oldukça önemli olan bu doktrini şu sekiz tezle özetliyorum:

1. Kurtulacaksak, imanımızın sona dek dayanması gerekir.

Bu, Tanrı'nın iman yaratmakta olduğu kadar o imanı devam ettirmek için de kullandığı temel aracın Müjde olduğu anlamına gelir. Sırf bir kişi Mesih'e iman ettiğini söyledi diye sanki artık kötü olanın hedefi olamazmış gibi davranıp, sona dek dayanma çağrısına karşı kayıtsız kalamayız. Sürdürülmesi gereken bir iman savaşı vardır. Seçilmiş olanlar bu savaşı verecekler. Ve Tanrı'nın egemen lütfuyla o savaşı kazanacaklar. Eğer kurtulacaksak, imanda sona dek dayanmamız gerekir.

1. Korintliler 15:1-2 ayetlerinde Pavlus sona dek dayanmanın gerekliliğinden şöyle söz eder: “Şimdi, kardeşler, size bildirdiğim, sizin de kabul edip bağlı kaldığınız Müjde'yi anımsatmak istiyorum. *Size müjdelediğim söze sımsıkı sarılırsanız, onun aracılığıyla kurtulursunuz. Yoksa boşuna iman etmiş olursunuz.*” Bu “sımsıkı sarılırsanız” sözü, sahte bir Hristiyan yaşamına başlamanın mümkün olduğunu gösterir. İsa, çeşitli toprak türlerinden bahsettiği benzetmesinde bizleri bu tarz sahte bir Hristiyan yaşamına karşı uyarıyordu:

Kayalık yerlere ekilen ise işittiği sözü hemen sevinçle kabul eden, ama kök salmadığı için ancak bir süre dayanan kişidir. Böyle biri Tanrı sözünden ötürü sıkıntı ya da zulme uğrayınca hemen sendeleyip düşer. Dikenler arasında ekilen de şudur: Sözü işitir, ama dünyasal kaygılar ve zenginliğin aldatıcılığı sözü boğar ve ürün vermesini engeller. (Mat. 13:20-22)

Başka bir deyişle, Pavlus'un da 1. Korintliler 15:2 ayetinde dediği gibi “boşa iman” diye bir şey vardır ve bu, sahte bir inanıştır; Mesih'e O'nun yüceliğine yönelik bir sevgi ve kendi günahımıza yönelik bir nefret dışındaki sebeplerden ötürü

gelmektedir. Pavlus, imanımızın samimi olduğunun göstergesinin “söze sımsıkı sarılmak”, yani sona dek dayanmamız olduğunu söylüyor.

Benzer şekilde Pavlus, Koloseliler 1:21-23'te şöyle der: “Yaptığınız kötülükler yüzünden bir zamanlar düşüncelerinizde Tanrı'ya yabancı ve düşmandınız. Şimdiyse Mesih sizi Tanrı'nın önüne kutsal, lekesiz ve kusursuz olarak çıkarmak için öz bedeninin ölümü sayesinde sizi Tanrı'yla barıştırdı. *Yeter ki, duyduğunuz Müjde'nin verdiği umuttan kopmadan, imanda temellenip yerleşmiş olarak kalın.*” Yine aynı şekilde 2. Timoteos 2:11-12'de de şöyle diyor: “Şu güvenilir bir sözdür: O'nunla birlikte öldüysek, O'nunla birlikte yaşayacağız. *Dayanırsak, O'nunla birlikte egemenlik süreceğiz.*”

Pavlus, bu sözleriyle İsa'nın öğretisini takip ediyor. İsa, Markos 13:13'te şöyle dedi: “*Ama sonuna kadar dayanan kurtulacaktır.*” Dirilişinden sonra İsa, kiliselere Vahiy kitabında şunu söyledi: “Galip gelene Tanrı'nın cennetinde bulunan yaşam ağacından yeme hakkını vereceğim” (Vah. 2:7). “Ölüm pahasına da olsa sadık kal, sana yaşam tacını vereceğim.” (Vah. 2:10; krş. 2:17, 25-26; 3:5, 11-12, 21). Sona dek dayanmanın gerekliliği derken, imanda kalmamızın *gerekli* olduğunu kastediyoruz.

Ancak burada bir açıklama yapmak lazım. İmanda sona dek dayanmak demek, kutsalların asla şüphe, ruhsal karanlık ve Tanrı'nın vaatlerine ve iyiliğine yönelik bir miktar imansızlık dönemlerinden geçmeyeceği anlamına gelmez. “İman ediyorum, imansızlığımı yenmeme yardım et” (Mar. 9:24) demek, çelişkili bir dua değildir. Bir miktar imansızlık, gerçek bir imanla bir arada bulunabilir.

Dolayısıyla imanın sona dek dayanmasının gerektiğini söylerken kastettiğimiz şey, Mesih'e bir daha asla dönemeye-

ceğimiz kadar katı bir yürekle O'nu inkâr edecek raddeye asla gelmememiz gerektiğidir. Bunu yaptığımızda önceden sergilediğimiz iman ikrarlarımızda ikiyüzlülük ettiğimizi kanıtlanmış oluruz. Böylesi bir yürek katılığına örnek olarak Esav'ı verebiliriz.

Dikkat edin, kimse Tanrı'nın lütfundan yoksun kalmasın... Kimse fuhuş yapmasın ya da ilk oğulluk hakkını bir yemeğe karşılık satan Esav gibi kutsal değerlere saygısızlık etmesin. Biliyorsunuz, Esav daha sonra kutsanma hakkını miras almak istediyse de geri çevrildi. Kutsanmak için gözyaşı döküp yalvarmasına karşın (tövbe), vermiş olduğu kararın sonucunu değiştiremedi. (İbr. 12:15-17)

Esav bu dünyaya olan sevgisinden ötürü ruhsal olarak o kadar katı ve duyarsız bir hâle geldi ki, tövbe etmeyi denediği hâlde tövbe edemedi. Tek yapabildiği şey ahmaklığının sonuçlarından ötürü gözyaşı dökmektir; günahının çirkinliğinden veya Tanrı'nın kendisine verdiği ilk oğulluk hakkını bir yemeğe satarak Tanrı'nın onuruna hakaret etmesinden ötürü gözyaşı dökemedi.

Öte yandan Yeni Antlaşma, günaha düşmenin ya da yoldan sapmanın bize geri dönüşü olmayan tek yönlü bir sokak olduğunu düşünmemizi ve umutsuzluğa kapılmamızı istemez. Tövbe etmek ve geri dönmek mümkündür. Bu yoldan sapma ve geri dönme süreci de "kutsalların sona dek dayanması" öğretisinin bir parçasıdır. Örneğin, Yakup 5:20'de şöyle der: "Günahkârı sapık yolundan döndüren, ölümden bir can kurtarmış, bir sürü günahı örtmüş olur." Yuhanna da şöyle der: "Kardeşinin ölümcül olmayan bir günah işlediğini gören, onun için dua etsin. Duasıyla kardeşine yaşam verecektir... Her kötülük günahdır, ama ölümcül olmayan günah da var-

dır” (1.Yu. 5:16-17). Yuhanna'nın buradaki amacı umutsuzluğa kapılma ihtimali olan kişilere ve onları sevip onlar için dua edenlere umut vermektir. Yuhanna mektubuna başlarken de aynı şeyi söyledi: “Günahımız yok dersek, kendimizi aldatırız, içimizde gerçek olmaz. Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır” (1.Yu. 1:8-9).

Dolayısıyla kutsalların sona dek dayanmasının gerekliliğinden (ve aşağıda göreceğiniz üzere kesinliğinden) bahsettiğimizde, mükemmelliği kastetmiyoruz. Kutsalların hiç zorluklardan geçmeyeceğini veya ciddi miktarlarda iman noksanlığı yaşamayacağını da kastetmiyoruz. Şu ana dek bu kitapta gördüklerimizin tamamını aklımızda bulundurmamız gerekiyor. Mesih'e ait olmak, Tanrı tarafından gerçekleştirilen ve O'nun tarafından korunan doğüstü bir gerçekliktir (Yer. 32:40). Kutsalların en ayırt edici yönü ne yaptıkları değil, kim olduklarıdır. Onlar yeniden doğmuşlardır. Yeni bir yaratılıştırlar. Bu yeniliğe gir-çık yapmazlar. Bu, Tanrı'nın işidir ve geri alınamaz. Ama bunun iman ve itaat yaşamındaki meyvesi sona dek süren bir savaştır. Kutsalların sona dek dayanması doktrini de şunu söyler: Bu savaş sona dek sürdürülecek ve asla mağlubiyetle sonuçlanmayacak.

2. Tanrı'nın gerçekleştirdiği içsel değişimin kanıtı olan itaatkârlık, nihai kurtuluşumuz için gereklidir.

Bu, Tanrı'nın mükemmellik talep ettiği anlamına gelmez. Filitiler 3:12 ayeti Yeni Antlaşma'nın, iman yoluyla Mesih İsa'da aklanmış olanlardan sonunda kurtulabilmeleri için günahsız bir mükemmellik talep etmediğini açıkça gösteriyor: “Bunlara şimdiden kavuştuğumu ya da yetkinliğe eriştiğimi söy-

lemiyorum. Ama Mesih İsa'nın beni kazanmakla benim için öngördüğü ödülü kazanmak için koşuyorum" (ayrıca bkz. 1.Yu. 1:8-10 ve Mat. 6:12). Ama Yeni Antlaşma bizden ahlaki olarak değişmemizi ve yeni yaşama uygun hayatlar sürdürmemizi talep etmektedir. Örneğin:

- "Herkesle barış içinde yaşamaya, kutsal olmaya gayret edin. Kutsallığa sahip olmadan kimse Rab'bi göremeyecek." (İbr. 12:14)
- "Çünkü benliğe göre yaşarsanız öleceksiniz; ama bedenin kötü işlerini Ruh'la öldürürseniz yaşayacaksınız." (Rom. 8:13)
- "Benliğin işleri bellidir. Bunlar fuhuş, pislik, sefahat, put-perestlik, büyücülük, düşmanlık, çekişme, kıskançlık, öfke, bencil tutkular, ayrılıklar, bölünmeler, çekememezlik, sarhoşluk, çılgın eğlenceler ve benzeri şeylerdir. Sizi daha önce uyardığım gibi yine uyarıyorum, böyle davrananlar Tanrı Egemenliği'ni miras alamayacaklar." (Gal. 5:19-21. ayrıca bkz. Ef. 5:5; 1.Ko. 6:10.)
- "Buyruklarını yerine getirirsek, O'nu tanıdığımızdan emin olabiliriz. 'O'nu tanıyorum' deyip de buyruklarını yerine getirmeyen yalancıdır, kendisinde gerçek yoktur. Ama O'nun sözüne uyan kişinin Tanrı'ya olan sevgisi gerçekten yetkinleşmiştir. Tanrı'da olduğumuzu bununla anlarız. "Tanrı'da yaşıyorum" diyen, Mesih'in yürüdüğü yolda yürümelidir." (1.Yu. 2:3-6. ayrıca bkz. 1.Yu. 3:4-10, 14; 4:20.)
- "İsa kendisine iman etmiş olan Yahudiler'e, "Eğer benim sözüme bağlı kalırsanız, gerçekten öğrencilerim olursunuz." (Yu. 8:31. ayrıca bkz. Luk. 10:28; Mat. 6:14-15; 18:35; Yar. 18:19; 22:16-17; 26:4-5; 2.Ti. 2:19.)

Daha önce dediğim gibi, bu ayetleri mükemmeliyetçi bir şekilde almamaya dikkat edilmelidir. Yuhanna'nın birinci mektubu bize bu konuda bir denge sağlamamıza yardımcı olmak için yazıldı. Bir yandan "Tanrı'dan doğmuş olan, günah işlemez. Çünkü Tanrı'nın tohumu onda yaşar. Tanrı'dan doğmuş olduğu için günah işleyemez" derken, öte yandan "Günahımız yok ("yoktu", yani geçmiş zaman kipi değil, ancak "yok", yani şimdiki zaman) dersek kendimizi aldatırız, içimizde gerçek olmaz" diyor (1.Yu. 1:8). Ayrıca: "Yavrularım, bunları size günah işlemeyesiniz diye yazıyorum. Ama içimizden biri günah işlerse, adil olan İsa Mesih bizi Baba'nın önünde savunur" (1.Yu. 2:1).

Kutsalların sona dek dayanacağı öğretisi bize mükemmelliğin garantisini vermez; bundan ziyade, günahımızdan nefret etmemiz ve asla o günahla kalıcı bir birlikteliğe girmememiz için Tanrı'nın bizi bu savaşta ayakta tutacağını garantisini verir.

3. Tanrı'nın seçtikleri kaybolamaz.

Ebedi güvenliğe, yani seçilmişlerin ebedi güvenliğine inanmamızın nedeni budur. Buradan doğan sonuç şudur: Tanrı sonsuz kurtuluşa sahip olmaları için seçtiği kişilerin yüreğinde öyle işleyecektir ki, onlar sona dek imanda kalacak ve Kutsal Ruh'un gücüyle yeni türden bir yaşamın gerektirdiklerini yerine getireceklerdir.

Daha önce Romalılar 8:30'da kurtuluşun sağlam olan zincirleme sürecini görmüştük: "Tanrı önceden belirlediklerini çağırdı, çağırdıklarını akladı ve akladıklarını yüceltti." Bu ayet açıkça, kurtuluş umuduna etkin şekilde çağrılmış olanla-

rın muhakkak sona dek dayanacaklarını ve yüceliğe erişeceklerini söylüyor. Burada hataya yer yok. Bunlar daha önce gördüğümüz koşulsuz seçime ve egemen, imana getiren, bizleri imanda koruyan lütfâ dayanan Tanrı vaatleridir. Bu zincirin halkaları kırılmaz çünkü Tanrı'nın kurtaran işi boşa çıkmaz ve O'nun yeni antlaşma vaatleri geri alınmaz.

Pavlus yine Rabbi İsa'nın öğretisini takip ediyor:

“Koyunlarım sesimi işitir. Ben onları tanırım, onlar da beni izler. Onlara sonsuz yaşam veririm; asla mahvolmayacaklar. Onları hiç kimse elimden kapamaz. Onları bana veren Babam her şeyden üstündür. Onları Baba'nın elinden kapmaya kimsenin gücü yetmez. Ben ve Baba biriz.” (Yu. 10:27-30; ayrıca bkz. Ef. 1:4-5.)

Öncesinde, İsa'nın bir koyunu olmanın Tanrı tarafından seçilmiş ve Oğul'a verilmiş olmak anlamına geldiğini gördük. Başka bir deyişle, İsa'nın koyunlarından hiçbirini asla kaybetmeyeceğine ilişkin vaadi, Tanrı Oğlu'nun, uğrunda canını verdiği seçilmişlerinin imanını korumaya yönelik egemen adanmışlığıdır.

4. Bazı imanlıların bir düşüşü olur ama eğer bu düşüş kalıcıysa, bu onların imanının gerçek olmadığını ve kendilerinin Tanrı'dan doğmadıklarını gösterir.

1. Yuhanna 2:19 şöyle diyor: “Bunlar aramızdan çıktılar, ama bizden değildiler. Bizden olsalardı, bizimle kalırlardı. Ayrılmaları hiçbirinin bizden olmadığını ortaya çıkardı.” Benzer şekilde tohum benzetmesinin Luka 8:9-14'teki tasvirinde de sözü işiten ve onu sevinçle kabul eden ama kök salmadıkları için bir süre inandıktan sonra sıkıntı zamanında imandan düşen kişiler görüyoruz.

Böyle bir şeyin yaşanması mümkündür ve tam da bu sebeple, her kilisede Müjde hizmetinin bir parçası olarak kilise üyelerinin imanda dayanması için teşvik edilmesi ve kendilerini boğup mahkûmiyetleriyle sonuçlanabilecek şeylerden uzak durmaları için uyarılmaları gerekir. Pastörler kilisede kimlerin iyi toprak ve kimlerin kötü toprak olduğunu hatasız bir şekilde bilemezler. İmanda devam etme konusundaki uyarılar ve nasihatleri, kendisinin kilisedeki kutsalların sona dek dayanmalarına yardımcı olmasının yoludur. Kutsallar uyarıları işitirler ve dikkate alırlar ve böylece yüreklerinin alçakgönüllü ve samimi bir imana sahip olduğunu kanıtlarlar.

5. Tanrı kurtaran imana gerçekten sahip olduğumuz ilk anda bizleri bütünüyle aklar ama bu, sona dek dayanan ve “iman itaati” içinde meyve veren türden bir imandır.

Buradaki mesele şudur: Yukarıda sona dek dayanan imanın ve itaatkârlığın gerekliliğine yapılan vurgu, Tanrı'nın bir köşede durup bizleri gözlemlediği ve ancak dayanıklılığımızı ve itaatimizi gördüğü zaman bizleri İsa Mesih'te akladığı anlamına gelmez. Romalılar 5:1, “imanla aklandığımızı göre...” diye söze başlar. Bu geçmiş zamandaki bir fiildir. İsa'ya ilk iman ettiğimiz anda O'nunla birleşmiş oluruz. O'nunla bir olduğumuzdan ötürü O'nun doğruluğu o anda bizim doğruluğumuz sayılır. Pavlus amacını şöyle anlatır: “Mesih'i kazanayım ve Kutsal Yasa'ya dayanan kişisel doğruluğa değil, Mesih'e iman etmekle kazanılan, iman sonucu Tanrı'dan gelen doğruluğa sahip olarak Mesih'te bulunayım” (Flp. 3:9).

Tanrı tarafından kabul görmemizin temeli Mesih'tir, O'nun kanı ve doğruluğudur. “Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim

için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım" (2.Ko. 5:21). "Çünkü bir adamın sözdinlemezliği yüzünden nasıl birçoğu günahkâr kılındıysa, bir adamın söz dinlemesiyle birçoğu da doğru kılınacaktır" (Rom. 5:19). İmanımız, Tanrı'nın bizde gördüğü ve dolayısıyla da bizi kurtuluşa ödüllendirdiği bir erdemli eylem değildir. Burada anlatılmak istenen, imanın bizim yapamadığımızı yapmış olan, günahımızın cezası ve sağlanan mükemmelliğimiz olan Mesih'i benimsemek olduğudur. Bizim kabul edilmemizin temeli imanımız değildir; imanımız sadece bizleri Mesih'le birleştiren bir araçtır ve yalnızca Mesih, Tanrı tarafından kabul edilmemizin temelidir.

İtaatkârlığımızın aklanmamızda oynadığı rol, imanımızın gerçekliğine dair kanıt teşkil etmektir. Sevgiye dayanan işlerimiz, Tanrı tarafından ilk başta veya en sonda kabul edilmemizin sebebi değildir. Onların işlevi, Tanrı'nın egemen etkinliğiyle bize verdiği yeni doğuşu ve içimizde yarattığı yeni yüreği tasdik etmek ve dışarıya yansıtmaaktır. Pavlus bunu şöyle dile getirir: "Mesih İsa'da ne sünnetliliğin ne de sünnetsizliğin yararı vardır; yararlı olan, sevgiyle etkisini gösteren imandır" (Gal. 5:6). Aklanmada Tanrı için önemli olan şey, sevgiyle işleyen bir imandır. Tanrı'nın tümüyle bizden yana olmasını sağlayan şey sevgimiz değildir. Mesih'e olan imanımız aracılığıyla Tanrı'nın tümüyle bizden yana olması, bizim sevmemizi sağlayan asıl şeydir. Sevgi, Ruh'un bir meyvesidir. Ve bizler ilk iman eylememizle bu Ruh'u aldık (Gal. 3:2).

Dolayısıyla, imanda ve itaatkârlıkta sona dek dayanmanın gerekliliği, Tanrı'nın bizleri kabul etmeden, evlat edinmeden ve aklamadan önce bir köşede durup sona dek beklediği anlamına gelmez. Bizler, Tanrı tümüyle bizden yana olsun diye

iman savaşında mücadele etmiyoruz. Bu, ilk iman eylemimizle Mesih'le birleştığımız anda oldu. Bundan ziyade, O zaten tümüyle bizden yana olduğu için mücadele ediyoruz. Pavlus bunu şöyle dile getirmiştir: "Bunlara şimdiden kavuştuğumu ya da yetkinliğe eriştiğimi söylemiyorum. *Ama Mesih İsa'nın beni kazanmakla benim için öngördüğü ödülü kazanmak için koşuyorum*" (Flp. 3:12). Mesih bizi kendisinin kıldı. Bizler bu şekilde savaşa devam ediyoruz. Son yargı gününde herkes yaptıklarına göre yargılanacak (yaptığı şeyler temelinde değil). Yaptığımız şeylerin yargı günündeki işlevi, görünmeyen imanımızın ve Mesih'le olan birliğimizin görünen kanıtları olmaktır. Mesih bugün olduğu gibi o gün de Tanrı tarafından kabul edilmemizin yegâne temeli olacaktır.

6. Tanrı seçilmişlerinin sona dek dayanması için çalışır.

Bu iman savaşında bizler kendi başımızın çaresine bakmak üzere terk edilmedik ve güvencemiz, Tanrı'nın bizi çağırdığı şeyleri gerçekleştirecek olan egemen sevgisidir. Burada sıralayacağım ayetlerin hepsi, 5. bölümde üzerinde durduğumuz yeni antlaşmayı ifade etmektedir. İsa kanını döktüğünde Tanrı'nın bütün vaatlerini bizim için satın aldı (Luk. 22:20; 2.Ko. 1:20).

Bu vaatlerin en değerli olanlarından birisi, yeni antlaşmayı Tanrı'nın bizim sona dek dayanmamızı sağlamaktaki mutlak kararlılığıyla birleştiriyor: "Onlarla kalıcı bir antlaşma yapacağım: Onlara iyilik etmekten vazgeçmeyecek, *benden hiç ayrılmaları diye yüreklerine Tanrı korkusu salacağım*" (Yer. 32:40). Bu vaat Yeni Antlaşma'da birçok kez harika sözlerle dile getirilir:

BEŞ NOKTA

- “Zaman sona ererken açığa çıkarılmaya hazır olan kurtuluşa kavuşasınız diye iman sayesinde Tanrı'nın gücüyle korunuyorsunuz.” (1.Pe. 1:5)
- “Kurtarıcımız tek Tanrı, sizi düşmekten alıkoyacak, büyük sevinç içinde lekesiz olarak yüce huzuruna çıkaracak güçtedir. Yücelik, ululuk, güç ve yetki Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla bütün çağlardan önce, şimdi ve bütün çağlar boyunca Tanrı'nın olsun! Amin.” (Yah. 24-25)
- “Esenlik kaynağı olan Tanrı'nın kendisi sizi tümüyle kutsal kılsın. Ruhunuz, canınız ve bedeniniz Rabbimiz İsa Mesih'in gelişinde eksiksiz ve kusursuz olmak üzere korunsun. Sizi çağıran Tanrı güvenilirdir; bunu yapacaktır.” (1.Se. 5:23-24)
- “Sizde iyi bir işe başlamış olan Tanrı'nın bunu Mesih İsa'nın gününe dek tamamlayacağına güvenim var.” (Flp. 1:6)
- “Rabbimiz İsa Mesih kendi gününde kusursuz olmanız için sizi sonuna dek pekiştirecektir. Sizleri Oğlu Rabbimiz İsa Mesih'le paydaşlığa çağıran Tanrı güvenilirdir.” (1.Ko. 1:8-9)
- “Esenlik veren Tanrı, koyunların büyük Çobanı'nı, Rabbimiz İsa'yı sonsuza dek sürecek antlaşmanın kanıyla ölümden diriltti. Tanrı, isteğini yerine getirebilmeniz için sizi her iyilikle donatsın; kendisini hoşnut eden şeyi İsa Mesih aracılığıyla bizlerde gerçekleştirsin. Mesih'e sonsuzlara dek yücelik olsun! Amin.” (İbr. 13:20-21)

Bazen insanlara şunu sorarım: Yarın bir Hristiyan olarak uyanacağına neden inanıyorsun? Yarın uyandıığında kurtaran imana sahip olacağına neden inanıyorsun? Bir kişinin imanda sona dek dayanma konusunda ne gibi bir görüşü olduğunu sınamak için bu soruyu sorarım. Kutsal Kitap'a dayanan bir cevap şöyle bir şey olamaz: Yarın sabah inanmayı

sececeğimi biliyorum. İsa'ya bağlı olan biriyim. Bu çok zayıf bir güvendir.

Sorunun doğru cevabıysa tüm bu ayetlerde bulunuyor. Tanrı sadıktır. Tanrı bende işleyecektir. Tanrı beni tutacaktır. Tanrı işini sona dek tamamlayacaktır. Sorunun cevabı Tanrı'nın bizlerde işlemeye devam etmesidir; bizim ona bağlı olmaya devam etmemiz değildir. Bu soruyu sorduğumda onların ebedi güvenceyi bir aşı gibi görüp görmediklerini anlamaya çalışırım. Bazıları böyle düşünürler. Bizler iman ettiğimizde aşı olduk ve artık bir daha imansızlık hastalığını kapamayız. Bu benzetme doğru değildir çünkü dayanıklılık sürecinin, doktorun aktif olarak çalışmasından bağımsız olarak gerçekleştiği algısını yaratır. Sona dek dayanma süreci bir aşı gibi değil, daha ziyade ömür boyu süren bir terapi programı gibidir. Bu terapide doktorumuz tüm yolculuk boyunca bizimle birlikte. Bizi asla bırakmaz (İbr. 13:5). Bizler bu şekilde sona dek dayanırız. Bizler bu şekilde güvenceye sahibiz.

7. Bu yüzden çağrımızı ve seçilmişliğimizi emin kılmak için gayretli olmalıyız.

2. Petrus 1:10-11 (Bünyamin Candemir Çevirisi) şöyle diyor: "Bunun için ey kardeşler, daha çok çağrınızı ve seçilmişliğinizi emin kılmaya gayretli olun; çünkü bu şeyleri yaparsanız hiçbir zaman tökezlemezsiniz. Çünkü böylece Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in sonsuz krallığına girme size bol bol sağlanacaktır." Petrus'un mesajı, çağrımızın ve seçilmişliğimizin zayıf olduğu ve bu yüzden güçlendirilmesi gerektiği değildir. Romalılar 8:29-30 ayetlerinde de gördüğümüz gibi, çağrı ve seçilmişlik Tanrı'nın eli altında olan yıkılmaz ger-

çekliklerdir. Onlar asla kırılmayacak bir kurtuluş zincirindeki halkalardır.

Petrus'un kastettiği şudur: Çağrınızın ve seçilmişliğinizin güvencesini korumak için ve bunların sevinci içerisinde yaşayarak bunları sürekli emin kılmak (tasdik etmek) için gayretli olun. Bunların öncesinde gelen ayetlerde Petrus şöyle açıklıyor: Tanrı, "kendi yüceliği ve erdemiyle bizi çağırmanın tanrısal gücü, kendisini tanımamız sonucunda yaşamamız ve Tanrı yolunda yürümemiz için gereken her şeyi bize verdi" (2.Pe. 1:3). Tanrı çağrımızı ve seçilmişliğimizi emin kılma işinde bizi kendi başımıza bırakmamıştır.

O'nun ilahi gücüyle bizler imanda, erdemde, bilgide, özdenetimde, dayanma gücünde, Tanrı yoluna bağlılıkta, kardeş şefkatinde ve sevgide büyürüz (2.Pe. 1:5-7). Başka bir deyişle, bizler Tanrı'nın vaatlerine ve gücüne öyle derinden güvenmeye çalışırız ki, Ruh sayesinde yaşamlarımızda günah ölür ve sevinçle sevginin peşinden koşarız. İmanımızın sevgiyle işlemesiyle (Gal. 5:6), çağrımızı ve seçilmişliğimizi emin kılarız.

8. Sona dek dayanma bir topluluk işidir.

Tanrı bizim iman savaşında yalnız mücadele vermemizi asla istemez. Bizler birbirimiz için savaşmalıyız. Pavlus'un seçilmişlerin sona dek dayanması konusunda söylediği en kayda değer sözlerinden birisi 2. Timoteos 2:10'dur: "Bunun içindir ki, seçilmişler uğruna her şeye dayanıyorum. Öyle ki, onlar da sonsuz yüceliğin yanısıra Mesih İsa'da olan kurtuluşa kavuşsunlar." Birçok kişi için bu çok şaşırtıcıdır. Seçilmişlerin kurtuluşa ve sonsuz yüceliğe kavuşacağı zaten kesin değil midir? Evet öyle. Tanrı akladıklarını yüceltti.

Ama bu soru, buradaki bu son noktanın ortadan kaldırmayı amaçladığı hatalı bir varsayımı gösteriyor: yani, kesin sonuçlardan bahsetmenin, o sonuçlar uğruna çalışmayı geçersiz kıldığı varsayımı. Bu yanlıştır. Kurtuluş Tanrı'nın seçilmişleri için kesindir. Boşa çıkamaz. Ama Tanrı'nın bunu kesin kılmak için atadığı yöntem, insanların iman savaşında birbirine yardım etmesidir. Pavlus kendi Söz hizmetini, seçilmişlerin sona dek dayanması için olmazsa olmaz olarak görüyor.

Basit bir örnek verelim. Tanrı'nın bir çivinin bir kereste parçasına baş kısmına kadar gireceğini önceden belirlediğini düşünün. Bu şey kesinlikle gerçekleşecektir. Tanrı Tanrı'dır ve bunu O planlamıştır. Peki bu O'nun çekicin işlevini yok saydığı anlamına mı gelir? Hayır. Gerçekte Tanrı, bu çivinin kereste parçasına bir çekiçle çakılmak suretiyle gireceğini de önceden belirlemiştir.

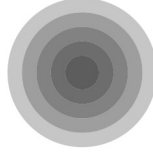
Benzer şekilde seçilmişler de sonunda kurtulup ebedi yüceliğe erişeceklerdir. Bu, Tanrı'nın onları kurtuluşa getirmek için Söz'ü duyurma hizmetini yok saydığı anlamına mı gelir? Hayır. Tanrı Müjde duyurusunu olmazsa olmaz kılmıştır. Bu, kurtuluşun kesinliğini ortadan kaldırmaz çünkü Tanrı sonuç üzerinde olduğu kadar o sonuca giden yollar üzerinde de egemendir.

İbraniler 3:12-13 ayetlerinde bu gerçeğin hepimize uygulandığını görürüz: "Ey kardeşler, hiçbirinizde diri Tanrı'yı terk eden kötü, imansız bir yüreğin bulunmamasına dikkat edin. 'Gün bugündür' denildikçe birbirinizi her gün yüreklendirin. Öyle ki, hiçbirinizin yüreği günahın aldatıcılığıyla nasırlaşmasın." Tanrı seçilmişlerinin hiçbirisinin "düşmesine" izin vermez. Ama bizi düşmekten alıkoymak için (Yah. 1:24) yaşamlarımızda diğer imanlıların karşılıklı desteklerini

BEŞ NOKTA

kullanır. Bu, kiliseyi onurlandırmanın en yüce yollarından birisidir. Tanrı seçilmişlerinin imanda korunması için Mesih'in bedenini tayin etmektedir.

Bu bölümü şu umut ve duayla kapatıyoruz: Tanrı sizi O'nun sona dek koruyan lütfunda daha da derinleştirsün. Eğer bu gerçeğin üzerinde durur ve onu hazmederseniz, şunu fark edeceksiniz: Tanrı'nın sizin için olan, anlaşmasını koruyan lütfununun kesinliği, ebedi güvenceyi kişisellikten uzak ve otomatik hâle getiren (aşı örneği gibi) her türlü yaklaşımdakinden çok daha büyük, çok daha güçlü ve çok daha tatlı bir güvence temelidir. Tanrı'nın sizi seçtiğini, Tanrı'nın sizi çağırdığını, Tanrı'nın size iman verdiğini, sizi asla terk etmeyeceğini, sizi tutacağını ve kendi yüceliğinin huzuruna sizi sevinç içinde lekesiz bir şekilde çıkaracağını bilmek, yaşamınıza inanılmaz bir sevinç, güç ve cesaret getirir. Tanrı sizi kendisinin sona dek koruyan ilahi lütfunda daha da derinlere götürsün.

8

BEŞ NOKTANIN BENİM İÇİN ANLAMI: KİŞİSEL TANIKLIĞIM

Aşağıdaki on nokta, benim Kalvinizmin beş noktasına, yani lütuf doktrinlerine inanmanın bende yarattığı etkilere dair kişisel tanıklığımdır:

1. Bu gerçekler Tanrı karşısında huşu duymamı sağlıyor ve beni gerçek, Tanrı merkezli tapınmanın derinliklerine yönlendiriyor.

İlk kez 1970’li yılların sonlarında Bethel College’de Efesliler kitabını öğretirken, Tanrı’nın tüm işlerinin amacının şu üçlü ifadeyle açıklandığını gördüğümü hatırlıyorum: “O’nun lütfunun yüceliğinin övülmesi” (Ef. 1:6, 12, 14).

Bu bana, bizim Tanrı’yı zenginleştiremeyeceğimizi ve bu yüzden de O’nun yüceliğinin en çok parladığı zamanın bizler O’nun ihtiyaçlarını karşılamaya çalıştığımız değil, yaptığımız her şeyin özünde O’nda tatmin bulduğumuz zaman ol-

duğunu gösterdi. "Her şeyin kaynağı O'dur; her şey O'nun aracılığıyla ve O'nun için var oldu. O'na sonsuza dek yücelik olsun! Amin" (Rom. 11:36). Tapınmak kendi başına bir amaç olur.

Bu benim O'na olan sevgimin ve tutkumun ne kadar az ve yetersiz olduğunu hissetmemi sağladı; öyle ki, özlem mezmurları canlı bir hâl aldı ve tapınmalarım daha da derinleşti.

2. Bu gerçekler beni ilahi şeyleri hafife almaktan koruyor.

Günümüzde kültürümüzün karşılaştığı en büyük sorunlardan birisi de ciddiyetsizlik ve bayağılıktır. Her şeyi basite indirgeme alışkanlığımızın başlıca kaynaklarından birisi televizyondur. Tanrı da bu durumdan payını alır. Bu yüzden ilahi meseleleri hafife alırız.

Ciddiyet günümüzde nadirdir. Ve evet, bazı kişiler orantısız bir şekilde ciddi oldukları için gevşemeyi beceremez ve havadan sudan sohbet edemezler. Ama bana öyle geliyor ki, günümüzde çok daha üzücü olan şey, insanların hürmet duymaktan aciz olmalarıdır. Tanrı'nın büyüklüğü karşısında asla huşu duymamaktadırlar. Yalnızca tek bir ilişki modu bilirler: gelişigüzel ilişki. Bu, trajik ve insanı yoksullaştıran bir acizliktir.

Robertson Nicole, Spurgeon hakkında şöyle demiştir:

Kiliseyi eğlenceli, havalı ve keyifli aktivitelerle büyütme-ye çalışan mizahi bir müjdeleme şekli belki topluluklara çekici gelebilir ama insanların ruhlarına zarar verir ve dinin doğasındaki şeyleri öldürür. Bay Spur-

geon, vaazlarını bilmeyen kişiler tarafından mizahi bir vaiz olarak bilinse de, aslında vaazlarını ondan daha ağırbaşlı, hürmet dolu ve kutsal bir tonla veren başka bir vaiz yoktu.¹³

Lütuf doktrinlerinden dışarı taşan Tanrı'nın büyüklüğü, benim daha ağırlık sahibi olmamı sağladı. Bana büyük sevinç veriyor ve beni zevzevkiğe düşmekten alıkoyuyor.

3. Bu gerçekler beni kendi kurtuluşum karşısında hayranlık duymaya itiyor.

Pavlus, Efesliler 1. bölümde Tanrı'nın bizlerde sağladığı yüce kurtuluşu betimledikten sonra, bu teolojinin etkisi bizim yüreklerimizin aydınlanmasıyla sonuçlansın ve böylece "O'nun çağrısından doğan umudu, kutsallara verdiği mirasın yüce zenginliğini ve iman eden bizler için etkin olan kudretinin aşkın büyüklüğünü" görüp hayranlık duyalım diye dua etmektedir (Ef. 1:18-19). Başka bir deyişle, bize orada öğretmiş olduğu şeyi tecrübe etmemiz için dua etmiştir. Yüreklerimiz bize gerçekten ne olduğunu kavrasın diye dua etmiştir.

Her övünç temeli kalkar. Alçaltılmış bir yürekte doğan sevinç ve şükran artar.

Jonathan Edwards'ın dindarlığı büyümeye başlar. Tanrı kendi haşmetini ve bizim kötülüğümüzü görmemizi sağladığında Hristiyan yaşamı sıradan bir dindarlıktan çok farklı bir hâl alır. Ünlü vaiz Jonathan Edwards bu durumu güzel biçimde tarif eder:

¹³ Aktaran: Iain Murray, *The Forgotten Spurgeon*, (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1973), s. 38.

Kutsalların istekleri ne kadar ciddi istekler olsa da, alçakgönüllü isteklerdir. Umutları alçakgönüllü bir umuttur ve sevinçleri sözle anlatılamayacak biçimde ve yücelikle dolu olmasına rağmen, alçakgönüllü bir sevinçtir. Bu yüzden Hristiyan kişi ruhta yoksuldur, küçük bir çocuk gibidir ve davranışlarında alçakgönüllüdür.¹⁴

4. Bu gerçekler beni insan icadı olan sahte müjdelere karşı tetikte tutuyor.

*The Pleasures of God*¹⁵ adlı kitabımda 18. yüzyılda Amerika'nın kuzeydoğusunda Tanrı'nın her şeye egemen olduğunun unutulmasının akabinde insanların Arminiusçuluğa ve sonunda da Üçlübirliğin reddine yöneldiklerini göstermişim. Aynı şey 19. yüzyılda Spurgeon'un ölümünden sonra İngiltere'de de yaşandı.

Iain Murray'nin *Jonathan Edwards: A New Biography* adlı kitabı da aynı şeyi aktarır: "Jonathan Edwards'ın da doğru bir şekilde öngördüğü üzere, Kuzey Amerika'da Kalvinist inançlar zaman içerisinde terk edildi. Ardından kuzeydoğuda Arminiusçuluğu benimsemiş olan toplulukçu kiliseler, Charles Chauncy'nin önderliğinde zaman içerisinde üniteryenliğe ve evrenselci görüşe yöneldiler."¹⁶

¹⁴ *Religious Affections*, New Haven: Yale University Press, 1959, s. 339-40.

¹⁵ John Piper, *The Pleasures of God* (Colorado Springs, CO: Multnomah Books), 2012 yılı düzenlenmiş baskısında s. 129.

¹⁶ Iain Murray, *Jonathan Edwards: A New Biography* (Edinburgh: Banner of Truth, 1987), s. 454.

J. I. Packer'ın *Quest for Godliness* adlı kitabında da Kidderminster'daki Richard Baxter'ın bu öğretileri terk etmesinin ardından devamındaki kuşakların yöneldiği üzücü noktaları okuyabilirsiniz.¹⁷

Bu doktrinler popüler ve çekici gözükken ama kiliseyi içeriden yozlaştırıp zayıflatan insan icadı öğretilere karşı sağlam bir siper işlevi görür. Yaşayan Tanrı'nın kilisesi "gerçeğin direği ve dayanağı" olmalıdır (1.Ti. 3:15). Bu gerçekler benim için de böyle oldu.

5. Bu gerçekler beni içinde yaşadığımız seküler, Tanrı'yı küçümseyen kültürden ötürü içten bir üzüntü duymaya itiyor.

Haberleri okuduğumda veya televizyon reklamlarına göz attığımda, Tanrı'nın oradaki eksikliğini fark etmekten kendimi alıkoyamıyorum. Tanrı evrenimizdeki en temel gerçeklik olduğu hâlde sanki yokmuş gibi davranıldığında, insanlara karşı biriken Tanrı gazabı karşısında titriyorum. Bu şeyler karşısında hâlâ şoke olabiliyorum. Siz de olabiliyor musunuz? Birçok Hristiyan dünyanın geri kalanında olduğu gibi Tanrı'yı görmezden gelen bir düşünce yapısına kapılmış durumda. Hatta bazıları Tanrı'yı görmezden gelmenin bir erdem olduğunu bile düşünüyor ve her konuda Tanrı'yla ilgili konuşan insanlara alaycı isimler takıyorlar. Bu öğretilerse bu ihmale ve alaycılığa karşı büyük bir panzehirdir.

Hristiyanlar, Tanrı'nın gerçeğini ve tüm yaşamımız üzerindeki egemenliğini duyurmak için varlar. Bu yüzden bizim

¹⁷ J. I. Packer, *Quest for Godliness* (Wheaton, IL: Crossway Books, 1990), s. 160.

büyük bir uyanışa ihtiyacımız var. Bu gerçekler bana her zaman bunu hatırlatır ve dua etmek için ayık kalmamı sağlar. Nitekim yalnızca her şeye egemen bir Tanrı'nın işleyişiyle bu uyanış gerçekleşebilir.

6. Bu gerçekler Tanrı'nın hem bireysel hem de küresel çapta başladığı her işi tamamlayacağından emin olmamı sağlıyor.

Tanrı'nın her şeye egemen gücüyle beni kendinde tutacağı gerçeği, paha biçilemez bir gerçektir. Ben kendi yüreğimi tanıyorum. Kendi başına bırakıldığında, yüreğim kibirlidir, ben-merkezcidir ve devamlı çeşitli putlar üretir. En çok ihtiyacım olan dualardan biri şudur:

Ne borçluyum ben lütfâ

Mecburum olmaya her günde!

İyiliğın olsun bir pranga,

Avare yüreğimi bağla kendine.

Meyilliyim kaçmaya, ya Rab, hissediyorum,

Meyilliyim sevdiğim Tanrı'yı bırakmaya;

İşte yüreğim, ey Tanrı, al ve mühürle,

Mühürle göklerdeki huzuruna.

Evet, beni her gün zincirlemesine, mühürlemesine, yakalamasına ve sıkıca tutmasına ihtiyacım var ve isteğim de bu. Lütuf doktrinleri de bu arzuların mükemmel bir tatminidir. Tanrı'nın benim için yapmayı vaat ettiği şey tam da budur. "Benden hiç ayrılmazlar diye yüreklerine Tanrı korkusu sa-

lacağım” (Yer. 32:40). “Zafer kazanan sağ elimle sana destek olacağım” (Yşa. 41:10). Her gece ertesi sabah kendi özgür irademden ötürü değil, Tanrı’nın karşılıksız lütfundan ötürü bir imanlı olarak kalmaya devam edeceğimin bilinciyle, gönül rahatlığıyla yatağa giderim. Bu güvence milyonlarca dolardan bile daha değerlidir.

7. Bu gerçekler her şeyi Tanrı’nın egemen tasarıları ışığında görmemi sağlıyor; her şeyin O’nun tarafından, O’nun aracılığıyla ve O’nun için var olduğunu ve yüceliğin sonsuza dek O’na ait olduğunu görmemi sağlıyor.

Bu doktrinler ışığında dünyaya baktığımda, hayattaki her şeyin Tanrı’yla bağlantılı olduğunu ve O’nun her şeyin başı, ortası ve sonu olduğunu görüyorum. Tanrı’nın hayatta en büyük öneme sahip olmadığı hiçbir alan yoktur. Her şeye anlam katan O’dur (1.Ko. 10:31).

Kutsal Kitap’ta Tanrı’nın egemen tasarısını ve Pavlus’tan, O’nun “her şeyi kendi isteği doğrultusunda düzenlediğini” okumak (Ef. 1:11), dünyayı bu bakış açısıyla görmemi sağlıyor. Bu bakış açısına sahip olduğunuzda, tüm gerçeklik Tanrı’yla dolu olur. Var olan her şeyde O’nun yüceliği yansır. Her şey O’ndan gelir ve O’nun içindir. Jonathan Edwards’ın şu sözleri, lütuf doktrinlerinin sonuçlarını çok iyi bir şekilde dile getirdiği için beni her zaman heyecanlandırmıştır:

Yaratılanlar Tanrı’yı tanıdıklarında, O’na değer verdiklerinde, O’nu sevdiklerinde, O’nda sevinç duyduklarında ve O’na övgü sunduklarında, Tanrı’nın yüceliği hem *açığa çıkar* hem de *açıkça kabul edilmiş olur*. O’nun doluluğu hem *elde edilir* hem de *Ona geri yansıtılır*.

Burada karşılıklı bir dışavurum söz konusudur. Tanrı'nın ışığının parlaklığı insana yansır ve insanın içini doldurur; ardından insandan geri yansıyor kaynağına geri döner. Yüceliğin ışık süzmeleri Tanrı'dan gelir, bir bakıma O'nun parçasıdır ve O'na geri döner. Böylece her şey Tanrı'dan gelir, Tanrı'dadır ve Tanrı'ya döner. O her şeyin başlangıcı, ortası ve sonudur.¹⁸

8. Bu gerçekler bana Tanrı'nın, insanların değişmesi için edilen dualara cevap verme arzusuna, hakkına ve gücüne sahip olduğuna dair umut veriyor.

Dua etmeye bizi iten şey Tanrı'nın dünyaya müdahale edip (insan yüreği dahil), bir şeyleri değiştirebileceği ihtimalidir. O insan iradesini değiştirebilir. "Adın kutsal kılınsın" (Mat. 6:9) sözünün anlamı, O'nun adını kutsal kılmayan kişileri artık adını kutsal kılan kişilere dönüştürmesidir. "Tanrı'nın Sözü ... hızla yayılıp yüceltilsin" (2.Se. 3:1) sözünün anlamı, Tanrı'nın insanların yüreklerini Müjde'ye açık hâle getirmesidir. Tanrı'nın, anne ve babamın dualarına cevap olarak bende gerçekleştirdiği şey budur. Benim de şimdi başkaları için memnuniyetle yaptığım şey budur.

Tanrı'nın yeni antlaşmada verdiği vaatlere sarılarak Tanrı'ya, bu vaatleri insanların yaşamlarında ve tüm Müjde saha- larında gerçekleştirmesi için dua ediyorum. Böyle dua etme- min sebebi de Tanrı'nın bu şeyleri yapma hakkına ve gücüne sahip olmasıdır. Burada hiçbir insan özerkliği engel teşkil edemez.

¹⁸ Jonathan Edwards, *The End for Which God Created the World*, s. 275. Aktarılan: John Piper, *God's Passion for His Glory*, s. 248.

“Tanrım, onların taştan yüreklerini çıkar ve onlara et-ten yeni bir yürek ver.” (Hez. 11:19)

“Rab, onların yüreğini değiştir ki, seni sevsinler.” (Yas. 30:6)

“Baba, ruhunu içlerine koy; kurallarını izlemelerini, buyruklarına uyup onları uygulamalarını sağla.” (Hez. 36:27)

“Rab, onlara tövbe etmelerini ve gerçeği anlamalarını sağla. Öyle ki, İblis’in tuzağından kurtulabilsinler.” (2.Ti. 2:25-26)

“Baba, Müjde’ye inanmaları için yüreklerini aç.” (Elç. 16:14)

Dua, çoğu Hristiyan’ın Calvinist gibi konuştuğu yerdir. Çoğu samimi Hristiyan, Tanrı’nın yalnızca insan bedenine şifa vermekle ya da doğal olayları değiştirmekle kalmayıp, egemen biçimde insan yüreğini değiştirme hakkına ve gücüne de sahip olduğu varsayımıyla dua eder. Başka bir deyişle dua, Tanrı’nın insan direnişini kırma yetisine dayanır. Biz O’ndan bunu yapmasını isteriz. Bu da demektir ki, karşı konulamaz lütuf doktrini, kurtuluşları için dua ettiğimiz kişilerin yaşamlarında dualarımızın cevaplanması için bize büyük bir umut verir.

9. Bu gerçekler bana insanların Mesih’e gelip kurtulmaları için Müjde duyurusunun kesinlikle şart olduğunu ve insanları imana yönlendirmede büyük bir başarı umudumuzun olduğunu hatırlatıyor. Ancak bunun yanında şunu da hatırlatıyor ki, insanların Tanrı’ya dönmesi nihayetinde bana bağlı değildir veya onların yüreklerinin katılığıyla sınırlı değildir.

Lütuf doktrinleri ruhen ölü günahkârlar arasında Müjde'yi duyurmayı mümkün kılar. Tanrı'nın egemen lütfu olmasaydı, mezarlıkta vaaz vermekten daha fazla bir başarı şansımız olamazdı. Çünkü bizler gerçekten de mezarlıkta Müjde'yi duyuruyoruz. Bu dünya bir mezarlıktır. Tamamen bozulmuşluk gerçeği şu anlama geliyor: Çarmıh duyurusu doğal kişiler için saçmalaktır ve "bunlar ... ruhça değerlendirildikleri için bunları anlayamazlar" (1.Ko. 2:14). Dolayısıyla Müjde'yi duyurmak, ancak lütuf doktrinleri ışığında bir anlam ifade eder. Bizler gerçekten de Tanrı'nın ölüleri diriltebileceğine inanıyoruz.

Aynı zamanda O'nun bunu yaparken insan aracılığını kullandığını da biliyoruz. "Ölümlü değil, ölümsüz bir tohumdan, yani Tanrı'nın diri ve kalıcı sözü aracılığıyla yeniden doğdunuz" (1.Pe. 1:23). Tanrı'nın, egemen işleyişiyle ölü insan yüreğine yeni yaşam bahşetmesi, "Tanrı'nın sözü aracılığıyla" gerçekleşir. Ve Petrus şunu da ekler: "İşte size müjdelenmiş olan söz budur" (1.Pe. 1:25). Bu söz Müjde'dir. Bu, kurtuluş için Tanrı'nın gücüdür (Rom. 1:16).

Dolayısıyla lütuf doktrinleri bizlere en zor yerlerde bile müjdeleme umudu verir. Ölü, ölüdür. Müslümanlar, Hindular veya Hristiyanlık sonrası seküler, katı yürekli Avrupalılar bir başka "doğal kişi"den daha fazla ölü değildir. Tanrı imkânsızı gerçekleştirir: O ölüleri diriltir (Ef. 2:1-6). Kendisine gelen zengin kişinin katı yürekliliğini gören İsa şöyle demiştir: "İnsanlar için bu imkânsız, ama Tanrı için her şey mümkündür" (Mat. 19:26).

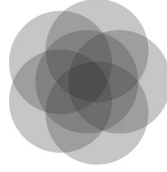
Dünyada Müjde'nin yayılması gereken daha çok yer olduğunu gördüğümde, umutsuzluğa kapılmıyorum. Bundan ziyade, İsa'nın sözlerini duyuyorum: "Bu ağıldan olmayan

başka koyunlarım var. Onları da getirmeliyim. Benim sesimi işitecekler ve tek sürü, tek çoban olacak” (Yu. 10:16). Benim sözüümü işitebilirler demiyor. *İşitecekler* diyor. Ben de diyorum ki, bu vaat boşa çıkamaz. Lütuf doktrinleri William Carey, David Livingston, Adoniram Judson, Henry Martyn, John Paton ve daha başka binlerce kişinin yaşamında dünyaya müjdeleme ateşini yaktı. Müjde sahalarındaki yüce hizmete destek olmak için elimden geleni yaparken beni harekete geçiren doktrinler de bunlar oldu.

10. Bu gerçekler Tanrı'nın sonunda galip geleceğinden emin olmamı sağlıyor.

“Tanrı benim, başkası yok. Tanrı benim, benzerim yok. Sonu ta başlangıçtan, henüz olmamış olayları çok önceden bildiren, ‘Tasarım gerçekleşecek, istediğim her şeyi yapacağım’ diyen benim” (Yşa. 46:9-10).

Tüm bu söylediklerimin özü kısaca şudur: Tanrı, Tanrı’dır. O mutlak anlamda egemendir; her şeye hâkimdir. Ve O, insanların hayal edebileceğinden çok daha lütfkârdır. O dünyayı günahının içinde mahvolmaya terk etmedi. O kendi halkı ve yaratılışı için büyük bir kurtuluş planladı, bu planı gerçekleştiriyor ve onu tamamlayacak. O, bunu sonsuz bir bilgelik ve sevgiyle yaptı. Bunun anlamı da Tanrı'nın bu planı kendisinin bizde yücelmesi ve bizim O’nda sevinç bulmamız için yapmış olduğudur: “RAB’bin planları sonsuza dek sürer” (Mez. 33:11).

9

KAPANIŞ TANIKLIKLARI

Bu kitabın amacı, okuyanların zihinlerini Kutsal Kitap'ın gerçeğiyle ikna etmek ve böylece Tanrı'nın egemen lütfunu daha derinden tecrübe etmelerini sağlamak oldu. Yakup'un "cinler bile buna inanıyor ve titiriyorlar" (Yak. 2:19) sözünü her daim aklımda bulunduruyorum. Bir şeyin gerçekliğinden bir açıdan ikna olmak ancak başka bir açıdan bunu hiçbir şekilde tadıp deneyimlememek mümkündür. Jonathan Edwards, kâsenin içinde bulunan yapışkan, kahverengi maddenin tatlı olup olmadığını anlamanın iki yolu olduğunu söyler. Madde- nin renginden, kokusundan ve taneciklerinden yola çıkarak bunun bal olduğu kanaatine varabilir ve balın tatlı olduğunu bildiğiniz için o şeyin tatlı olduğu sonucunu çıkarabilirsiniz. İkinci yolsa o maddeyi tatmaktır. Benim duam, Tanrı'nın egemen lütfunun yalnızca tümevarımla anlaşılma- kla kalmaması, aynı zamanda bizzat tadılmasıdır.

Umarım, bu harika gerçeklerde huzur bulmanın tatlı deneyimine sahip olursunuz. Bu gerçeklerin sizde sevgi ve doğruluk için ve riskli Müjde hizmetleri için büyük bir teşvik ya-

ratmasını istiyorum. Ve dua ediyorum ki, Tanrı'nın egemen lütfunu bilmeniz ve buna güvenmenizle, Tanrı yaşamlarınızda çokça yücelsin.

Bu amaçla, bu gerçeklerin geçmişteki bazı büyük Hristiyanlar için ne anlama geldiğini gösteren birtakım tanıklıklar derledim. Lütuf doktrinlerini gerçekten tanıyan kişiler için bu doktrinler asla boş spekülasyonlar değil, yüreklerini ve yaşamlarını değiştiren güç olmuşlardır.

Hippolu Augustinus (354-430)

Reformasyon'dan bin yıl önce Augustinus, Tanrı'nın lütfunun egemenliğini kendi hayatında tecrübe etmişti. Öncesinde yozlaşmış bir hayat yaşayan Augustinus, Tanrı'nın karşı konulamaz lütfuyla Mesih'e geldi. *İtirafılar*'da şöyle yazdı (X, 40):

Senin büyük merhametinden başka hiçbir umudum yok. Buyurduğunu bahşet ve istediğini buyur. Sen bize özdenetimi tembihledin. ... Gerçekten de özdenetimle birlikte, tekrar toplanıyoruz ve düştüğümüz dağlımalardan kurtulup birliğe geri dönüyoruz. Bir şeyi seninle birlikte seven ve o şeyi senin uğruna sevmeyen, seni az seviyordur. Ah ebediyen yanan ve asla sönmeyen ateş! Ey Şefkat, Tanrım, ver beni ateşlere! Özdenetim buyuruyorsun. Buyurduğunu bahşet ve istediğini buyur.¹⁹

Bu sözler karşı konulamaz lütuf gerçeğini seven bir adamın sözleridir çünkü Augustinus bu lütuf olmaksızın bir hiç

¹⁹ Aktaran: *Documents of the Christian Church*, ed. Henry Bettenson [London: Oxford University Press, 1967], s. 54.

olduğunun farkındaydı. Ayrıca doktrinsel mektuplarında da bu harika gerçeği iyi şekilde açıklıyor da (*ccxvii*, Vitalis'e mektup):

Eğer tahmin ettiğim gibi, Tanrı'ya iman etmeyen kişilerin iman etmesi, O'nun yasasına karşı çıkıp direnenlerin O'nu takip etmesi için dualar yükselttiğimizde aslında üzerimize düşen yükümlülüğü yaptığımızı düşünüyorsan; eğer böyle insanların iman etmesi durumunda Tanrı'ya şükranlar sunduğumuzda aslında üzerimize düşen yükümlülüğü yaptığımızı düşünüyorsan, kaçınılmaz olarak insanların iradelerinin Tanrı'nın lütfu tarafından harekete geçirildiğini ve onların bir zamanlar reddettikleri iyi şeyi arzulamalarını sağlayanın Tanrı olduğunu itiraf etmek durumundasın. Çünkü bizler bunu yapması için Tanrı'ya dilekte bulunuyoruz ve O bunu gerçekleştirdiğinde bundan ötürü O'na şükretmemizin doğru olduğunu biliyoruz.

Augustinus için karşı konulamaz lütuf doktrini, iman etmemiş kişilerin kurtulması için ettiği duaların ve onlar iman ettiklerinde Tanrı'ya sunduğu şükranların temelini oluşturuyordu.

Jonathan Edwards (1703-1758)

Kuzeydoğu Amerika'nın büyük vaiz ve teologlarından olan Jonathan Edwards da bu gerçeklere karşı büyük bir sevgi besliyordu. 26 yaşındayken Tanrı'nın egemen gücüne hayran kaldığı günü yazdığı mektubunda şöyle diyor:

O günden beri Tanrı'nın her şeye egemen olduğu doktrinine ilişkin düşüncelerimde büyük bir değişim oldu. ... Tanrı'nın mutlak surette her şeye egemen olduğu gerçeği ... zihnimde her konuda büyük bir güvenceye sahip olmamı sağlıyor. ... Bu doktrin muazzam ölçüde hoş, parlak ve tatlı şekillerde yansıdı. Mutlak egemenlik Tanrı'ya atfetmeyi sevdiğim bir şey. Tanrı'nın her şeye egemen oluşu, benim için O'nun yüceliğinin büyük bir yansıması olarak öne çıktı. Bu yüzden Tanrı'ya yaklaşp, her şeye egemen Tanrı olarak O'nu yüceltmekten büyük zevk duydum.²⁰

George Whitefield (1714-1770)

Jonathan Edwards, Whitefield'ın vaaz ettiği mesajı çok sevdiği için, bir gün Whitefield onun kilisesinde vaaz verdiği gün sesli bir şekilde ağlamıştı. Whitefield büyük bir müjdeciydi ve "Kalvinist doktrinleri Calvin'den ötürü değil, onları bana İsa Mesih öğrettiği için benimsiyorum" demişti.²¹

Whitefield, John Wesley'e Kalvinizmin doktrinlerine karşı çıkmaması için yakarırken şöyle demişti:

Sana karşı çıkma düşüncesini kaldıramıyorum ama sen (kardeşin Charles'ın da bir keresinde dediği gibi) John Calvin'i Bristol'dan kovacağım diye etrafta gezinirken nasıl sana karşı çıkmadan durabilirim? Calvin'in yazdığı hiçbir şeyi okumadım; ben aldığım öğ-

²⁰ Personal Narrative," *Jonathan Edwards, Selections* içinde [New York: Hill & Wang, 1935], s. 59.

²¹ Arnold Dallimore, *George Whitefield*, Vol. 1 (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1970), s. 406.

retileri Mesih'ten ve O'nun elçilerinden aldım. Bunları bana Tanrı öğretti.²²

Whitefield'ı Müjde'yi duyurmak için kutsal bir gayretle dolduran şey de bu inançlarıydı.

Mesih İsa'daki seçilmişliğimiz ve karşılıksız aklanışımız doktrini, her gün yüreğimde daha da derin bir yer tutuyor. Ruhumu kutsal bir ateşle dolduruyor ve beni, Kurtarıcımız Tanrı'ya yönelik büyük bir güvenle donatıyorlar.

Umarım, birbirimizden bu ateşi alırız ve içimizde insan çabalarını alçaltıp, Rab İsa'yı yücelten bir tutum belirir. Yalnızca Reformasyon'un öğretileri bunu gerçekleştirebilir. Diğer tüm öğretiler insanın özgür iradesi olduğunu söyler ve onu kısmen de olsa kendi kendisinin kurtarıcısı hâline getirir. Ey canım, böyle şeyler öğretenlere sakın kulak asma... Ben Mesih'in her şeyde her şey olduğunu biliyorum. İnsan bir hiçtir; cehenneme gitmek için özgür iradeye sahiptir ancak Tanrı onda kendisini hoşnut edeni hem istemesi hem de yapması için etkin olmadıkça, kimse cennete gitmek için özgür iradeye sahip değildir.

Ah, seçilmişlik ve kutsalların sona dek dayanacağı öğretisi ne de harikadır! Bir kişinin bu önemli hakikatlere imanla sarılıp ciddiyetini hissetmediği sürece asla kendini inkâr edemeyeceğinden, ancak yalnızca bu hakikatlerle ikna olup onları yüreğine uyguladığı zaman gerçek imanla yaşayacağından eminim!²³

²² a.g.e., s. 574.

²³ a.g.e., s. 407.

George Mueller (1805-1898)

George Mueller kurduğu yetimhaneler ve Tanrı'nın onların ihtiyaçlarını sağlaması için dua ederken gösterdiği muhteşem imanıyla meşhur birisidir. Ama çoğu kişi onun büyük hizmetinin altında yatan teolojii bilmez. Yirmili yaşlarının ortalarında (1829) yaşadığı bir tecrübeyi daha sonra şöyle tarif etmişti:

Kutsal Kitap'ı tek muhakeme ölçütüm olarak benimsemeden önce seçilmişlik, sınırlı kefarete ve kutsalların sona dek dayanması doktrinlerine çok karşı çıkıyordum. Ama şimdi bu değerli hakikatleri Tanrı'nın Sözü ışığında gözden geçirir oldum. Günahkârların kurtuluşlarında kendime hiçbir övgü çıkarmamaya ve kendimi yalnızca bir aracı olarak görmeye istekli bir hâle geldim. Kutsal Yazılar bana ne derse onu kabul edeceğime razı geldim, Söz'e yöneldim, Yeni Antlaşma'yı bu doktrinler ışığında baştan sona okudum.

Büyük bir hayretle fark ettim ki, seçilmişliği ve kutsalların sona dek dayanacağını açık bir şekilde belirten ayetler, bu hakikatlere karşı kullanılabilecek ayetlerden dört kat daha fazlaydı. Bu bahsettiğim birkaç karşı ayet de, onları daha yakından incelediğimde ve anladığımda, sözünü ettiğim doktrinleri benim için tasdik eder hâle geldiler.

Bu doktrinlere olan inancımın benim üzerindeki etkisine gelecek olursam, Tanrı'nın yüceliği için şunu söylemeliyim ki, her ne kadar son derece zayıf olsam da ve benliğin arzularına, gözün arzularına ve dünyasal yaşamın getirdiği kibre karşı ölü olmasam da, yine de Tanrı'nın lütfuyla o zamandan beri O'nunla çok daha

yakın bir ilişkiye sahibim. Daha önce hiç olmadığı kadar çok Tanrı için yaşadığımı söyleyebilirim.²⁴

Charles Spurgeon (1834-1892)

Charles Spurgeon, George Mueller'le aynı dönemde yaşadı. Kendisi Londra'daki Metropolitan Tabernacle kilisesinin pastörü ve döneminin en meşhur vaiziydi ve aynı zamanda bir Baptist'ti. Verdiği vaazlar birçok canın Mesih'e kazanılmasına vesile oldu. Peki onun binlerce kişiyi dikkatle dinlemeye iten ve birçoklarını Kurtarıcı'ya döndüren müjdesi neydi?

Kendi fikrimi söylemem gerekirse, bence bugün Kalvinizm denen şeyi duyurmadıkça Mesih'i ve O'nun çarmihini duyurmak diye bir şey de söz konusu olmaz. Kalvinizm dediğimiz sadece bir takma addır; esasen Kalvinizm Müjde'dir, Müjde'den başka bir şey değil. Tanrı'nın kendi lütfunu bahşetmekteki mutlak egemenliğini duyurmadıkça, Müjde'yi de duyuramayacağımıza inanıyorum. Yehova'nın insanları seçen, değişmez, ebedi ve aynı kalan sevgisini yüceltmeden bu olmaz. Müjdeyi Mesih'in çarmıhta uğruna öldüğü seçilmişlerinin sınırlı kefaretime dayandırmadığımız sürece Müjde'yi duyurmuş olacağımıza da inanmıyorum. Ayrıca kutsalların çağrıldıktan sonra imandan düşmelerine müsaade eden bir müjdeyi de hayal edemiyorum.²⁵

²⁴ *Autobiography*, (London: J. Nisbet & Co., 1906), s. 33-34.

²⁵ *Autobiography*, Vol. 1 (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1962, orij. 1897), s. 168.

Kendisi bu şeylere bir zamanlar inanmıyordu. Bu gerçekleri 16 yaşındayken nasıl keşfettiğini şöyle anlatıyor Spurgeon:

Doğamız gereği hepimiz gibi ben de bir Arminiusçu olarak doğmuştum. Kürsülerden hep duyageldiğim şeylere inanır ve Tanrı'nın lütfunu görmezdim. Mesih'e geldiğimde bunu kendi kendime yaptığımı düşünürdüm ve ben Rab'bi gayretle arasam da, aslında Rab'bin beni aradığının farkında değildim. ... Bu gerçekleri kendi yüreğimde benimsediğim o anı çok net hatırlıyorum. John Bunyan'ın dediği gibi bu hakikat yüreğimi kızgın bir demir gibi yakmıştı. ...

Bir akşam Tanrı'nın evinde oturuyordum. Vaizin sözlerine inanmadığım için onları pek ciddiye almıyordum. Şu düşünce aklıma geldi: "Sen nasıl oldu da bir Hristiyan oldun?" Rab'bi aradım. "Peki nasıl oldu da Rab'bi aradın?" Bir anda hakikat zihnimde parlayıverdi: Daha öncesinde benim yüreğimde beni O'nu aramaya iten bir etken olmasaydı, O'nu aramazdım. Dua ettim diye düşünüyordum ama bunun üzerine kendime sordum: Nasıl oldu da dua ettim? Kutsal Kitap'ı okumam dua etmeme sebep oldu. Peki nasıl oldu da Kutsal Kitap'ı okudum? Evet, onları okudum ama beni okumaya iten şey neydi? Böylece, bir anda, Tanrı'nın her şeyin temelinde olduğunu ve O'nun benim imanımın Yazarı olduğunu gördüm. Ve böylece tüm lütuf doktrini önümde apaçıktı ve o zamandan beri de bu doktrinden geri dönmedim. Şunu da hep söylerim: "Ben değişimimi tamamen Tanrı'ya atfediyorum."²⁶

²⁶ A.g.e., s. 164-165.

Spurgeon daha sonra pastörler için bir eğitim kurumu açtı ve kilisede iyi bir öğretmen olmanın en önemli etmeninin bu lütuf doktrinlerini kavramak olduğunu söyledi.

Arminiusçuluğun yanlış, doktrinleri birbirine karıştırmaması ve Kutsal Kitap'ın açık ve iyi bir şekilde anlaşılmasının önünde bir engel teşkil etmesidir; zira Tanrı'nın ezeli tasarılarını yanlış ifade eder veya görmezden gelir ve tüm kurtuluş planının anlamını sarsar. Gerçekte bu temel gerçeği (yani seçilmişliği) kavramazsak, kafa karışıklığı kaçınılmaz olur.

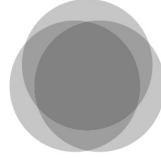
Bu gerçek olmaksızın, düşüncede tutarlılık yoktur ve genel konuşacak olursak, Arminiusçuların sistemli bir teoloji anlayışları yoktur.

Bu doktrinle (seçilmişlik doktriniyle) yola çıkmadan, bir adamı teolog yapmak neredeyse imkânsızdır.

Genç bir imanlıya yıllarca üniversite okutabilirsiniz ama ona bu sonsuzlara dek kalıcı antlaşmanın temelindeki tasarımı göstermediyseniz, kişi çok da yol kat edemez çünkü okuyup çalıştıkları tutarlı değildir; bir gerçeğin başka bir gerçekle nasıl bir bağlantısı olduğunu göremez ve tüm bu gerçekleri nasıl bir bütün hâlinde harmanlayacağını bilemez...

İngiltere'nin istediğiniz bir vilayetine gidin, orada tarlada toprak kazıp da bizim akademilerimizden ve üniversitelerimizden mezun olmuş kişilerden çok daha iyi teoloji bilgisine sahip olan yoksul adamlar bulursunuz. Bunun sebebi bu kişilerin daha genç yaştan, seçilmişlik gerçeğinin merkezi oluşturduğu bir sistemi öğrenmiş ve ardından kendi tecrübelerinin de bunu tasdik ettiğini görmüş olmalarıdır.²⁷

²⁷ Charles Spurgeon, "Effects of Sound Doctrine," 22 Nisan 1860 Pazar günü New Park Street Chapel'de verdiği vaazından bir alıntı.

10 SON BİR ÇAĞRI

Lütuf doktrinlerini ele aldığımız bu kitabı, sizleri bu doktrinlerin Ezeli Yazarı olan Mesih'i benimsemeye teşvik ederek sonlandırmak isterim. Günümüzde bu gerçeklerin en büyük savucularından biri olan J. I. Packer'ın şu güzel sözlerine kulak verin:

Kurtulmak için ne yapmalıyım? Eskilerin müjdesinin (Kalvinizm) cevabı şudur: Rab İsa Mesih'e iman et. Rab İsa Mesih'e iman etmek ne demek? Buna cevabıysa şudur: İman etmek kişinin kendisinin günahkâr olduğunu ve Mesih'in günahkârlar için öldüğünü bilmesi, kendine atfettiği tüm doğruluğunu ve güvenini terk etmesi, kendini af ve esenlik bulmak için tümüyle Mesih'e teslim etmesi ve Kutsal Ruh'un kişinin yüreğini yenilemesiyle, kişinin Tanrı'ya yönelik doğal düşmanlığını ve isyankârlığını Mesih'in isteğine yönelik sevinç dolu bir itaatle değiştirmesidir.

"Eğer tüm bu şeyleri yapmaktan doğam gereği acizsem, nasıl tövbe edip Mesih'e iman edebilirim ki?" so-

rusuna da şu cevabı verir: Mesih'e bak, Mesih'le konuş, Mesih'e yakar, olduğun gibi günahını, tövbesizliğini, imansızlığını itiraf et ve kendini O'nun merhametine teslim et; sana yeni bir yürek vermesini, sende gerçek bir tövbe ve sağlam bir iman yaratmasını iste; içindeki kötü, imansız yüreği alıp, O'ndan asla uzaklaşmaysın diye yarasını yüreğine yazmasını iste. O'na dön ve elinden geldiğince O'na güven, O'na daha da dönebilmek ve daha da güvenebilmek için lütuf dile. Sen O'na yaklaşmaya çalışırken Mesih'in de sana yaklaşmasını isteyerek, Tanrı'nın sana verdiği lütuf araçlarını umutla kulan. Tanrı'nın Sözü'nü oku, Söz'ü izle, Söz'le dua et ve Söz'ü işit, Tanrı'nın halkıyla birlikte tapın ve onlarla paydaşlık kur. Tüm bunları, artık değişmiş bir varlık olduğuna, tövbekâr bir imanlı olduğuna ve istediğin yeni yüreğin sana verildiğine dair içinde en ufak bir şüphe kalmayınca kadar devam ettir.²⁸

Charles Spurgeon, size duanızda öncülük etsin:

Şimdi duada bana katılın. Ağzınıza yerleştireceğim bu sözleri kendi adınıza dillendirin: "Rab, ben suçluyum, gazabını hak ediyorum. Rab, ben kendimi kurtaramam. Rab, yeni bir yüreğe ve doğru bir ruha ihtiyacım var ama ne yapabilirim? Rab, ben hiçbir şey yapamam. Gel ve bende seni hoşnut edeni istemem ve yapmam için etkin ol.

Bilirim, benim gibi bir harabeyi

Kurtaracak güç yalnız sende;

Eğer senden kaçarsam,

²⁸ J. L. Packer, *The Quest for Godliness*, (Wheaton: Crossway, 1994), s. 144.

Kime ya da nereye giderim?

Ama Şimdi yüreğimin derinliklerinden sana yakarıyorum. Titreyek ama inanarak, kendimi bütünüyle senin önüne atıyorum. Ya Rab, Değerli Oğlu'nun kanına ve doğruluğuna güveniyorum ... Rab, İsa'nın adı uğruna bu akşam beni kurtar."²⁹

²⁹ Iain Murray, *The Forgotten Spurgeon*, (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1973), s. 101-102.

Herkes mutlu olmak ister. Web sitemiz mutluluk için oluşturuldu ve geliştirildi. Bizler dünyanın her yerindeki insanların şu gerçeği anlamasını ve benimsemesini istiyoruz: Biz ne zaman en çok Tanrı'da tatmin bulursak, O da bizde en çok o zaman yüceltilir. John Piper'ın otuz yılı aşkın süredir vaaz ettiği ve yazdığı tüm materyalleri derleyip bir araya getirdik ve bunların arasında kırktan fazla dile tercüme edilmiş kaynaklar da bulunuyor. Ek olarak da gerçeği, amacı ve asla son bulmayan tatmini bulmanıza yardımcı olmak için, her gün yeni yazılı, sesli ve görüntülü kaynaklar sağlamaktayız. Üstelik hizmetimizden bereket alan kişilerin cömertliği sayesinde, bunların hepsi ücretsiz.

Eğer gerçek mutluluğa dair daha fazla kaynak bulmak ya da Desiring God ekibi olarak yaptıklarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, sizi desiringGod.org adlı web sitemize davet ediyoruz.

www.desiringGod.org

Lütuf, En Azını Hak Ettiğinizde Tanrı'nın Size İyilik Yapan Yüreğidir.

Ancak bu lütfu nasıl da hak etmediğimizi gerçekten biliyor muyuz? Yalnızca Tanrı bunu bize gösterebilir. Bunu Kutsal Kitap aracılığıyla yapar. Ve bunu yaptığında, lütfunun harikaları daha önce hiç olmadığı kadar parlak bir şekilde patlayıp açığa çıkar.

Bu Beş Nokta, Hristiyanların nasıl var olduğu ve Tanrı'nın lütfuyla sonsuza dek nasıl korunduğumuz hakkındadır.

- Karşılıksız olarak seçildiğimiz geçmiş zamanlara ulaşır.
- Sonsuza dek güvende ve mutlu olacağımız geleceğe ulaşır.
- Tanrı'nın tüm çocukları için iman armağanını satın alan Mesih'in işinin gizemlerine ulaşır.
- Tüm isyanımızı fethederken ve bizi Kral İsa'nın gönüllü tutsakları hâline getirirken, Ruh'un işinin gizemlerini bir an için görerek insan ruhuna ulaşır.

Piper, lütuf deneyimimizin, Tanrı'nın lütfekâr işlerini kavramamızla birlikte büyüyeceğine inanıyor. Bizi bu arayışta kendisine katılmaya davet ediyor.

JOHN PIPER, desiringGod.org adlı hizmetin kurucusu ve öğretmenidir. Aynı zamanda Minneapolis, Minnesota'daki Bethlehem College & Seminary okulunun da rektörüdür. 33 yıl boyunca Bethlehem Baptist Kilisesi'nde pastör ve öğretmen olarak hizmet etmiştir. *Nihayet Yaşıyorum* da dahil olmak üzere 50'yi aşkın kitabın yazarıdır.

**KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI**

ISBN 978-605-72785-9-3

9 786057 278593